P. G. WODEHOUSE

Sally kalandjai

díco KIADÓ
Budapest
2004

© Copyright by The Trustees of the Wodehouse Estate
© Hungarian Translation: Révbíró Tamás, 2004

A mű eredeti címe:
P. G. WODEHOUSE: The Adventures of Sally

díco kiadó és nyomda

Fordította: Révbíró Tamás
ISBN 963 85271 5 3
FELELŐS KIADÓ: Korándi József

I. fejezet
Sally vendégsége

1

Sally elégedetten járatta tekintetét a hosszú asztal fölött. Végre boldognak érezte magát. Mindenki beszélgetett, nevetett, a vendégség a bizonytalan kezdet után végül szemlátomást úgy alakult, ahogy remélte. Feloldódott a kezdeti, feszengő hangulat, amelyet - Sally tudta jól - bátyja, Fillmore fehér estélyi mellénye okozott. Mrs. Meecher panziójának mindkét nemből való vendégei (átutazók és tartósan bentlakók egyaránt) újra magukra találtak.

Az asztal Sally felőli végén a beszélgetés ismét a vendéglátó örökségének létfontosságú témájára terelődött, és újabb ötletek röppentek fel arra nézve, hogy mit kezdjen vele. Az a legjobb, ha az embernek magának van pénze, de mindjárt ezután következik az, ha beleszólhat valaki más pénzének elköltésébe; Sally vendégei nagy élvezettel terjesztették be költségvetési javaslataikat. A szóbeszédben óriási összeg szerepelt, így az indítványokban is bizonyos nagyvonalúság nyilvánult meg.

- Hadd mondjam meg - mondta Augustus Bartlett fürgén -, én mit csinálnék a maga helyében. - Augustus Bartlett, aki rendkívül alárendelt beosztásban dolgozott a Wall Streeten a Kahn, Morris és Brown nevű brókercégnél, mindig gyorsan, pattogósan beszélt, ahogy olyan emberhez illik, aki a pénzvilág nagyjaival áll közeli kapcsolatban. - Kétszázezret lekötnék valami stabil, biztonságos kötvénypakettben (épp nemrég bocsátottunk ki egyet, amelyet szerintem komolyan meg kellene fontolnia), és a többivel játszanék. Úgy értem a játékot, hogy megpróbálkozhatna ezzel-azzal, ami csak előadódik. Az Egyesült Acélt például érdemes lenne megnézni. Azt mondják, még a héten fölmegy százötvenre.

Elsa Doland, a Mr. Bartlett balján ülő, nagy szemű, csinos lány más álláspontra helyezkedett.

- Vegyél egy színházat, Sally, és mutass be jó darabokat!

- És veszítsen el mindent, amije csak van - vágott közbe egy jámbor, mély hangú fiatalember az asztal túloldalán. - Ha nekem lenne pár százezrem - folytatta a jámbor fiatalember -, minden centet föltennék Benny Whistlerre a nehézsúlyú bajnokságon. Magánértesülésem szerint Bunyós Tuke-ot megvették, és le fog feküdni a hetedik menet...

- Hallgassanak ide - szólalt fel egy másik hang -, megmondom, én mit csinálnék négyszázezer...

- Ha nekem lenne négyszázezrem - mondta Elsa Doland -, tudom, mit tennék legelőször.

- Mit? - kérdezte Sally.

- Kifizetném a múlt heti lakbéremet, ami ma reggel lett volna esedékes.

Sally gyorsan felállt, végigsuhant az asztal mellett, átölelte barátnője vállát, és a fülébe suttogott.

- Elsa, drága, tényleg le vagy égve? Tudod, hogy boldogan...

Elsa Doland nevetett.

- Angyal vagy, Sally. Nincs a világon még egy olyan, mint te. Az utolsó centedet is odaadnád bárkinek. Dehogy vagyok leégve. Vidéki turnén voltunk, egy kisebb vagyont tettem félre. Csak azért mondtam, hogy ugrassalak.

Sally megkönnyebbülten ült vissza a helyére, és megállapította, hogy a társaság mostanra két eszmei áramlat követőire szakadt. Az Augustus Bartlett által vezetett józan, konzervatív vonal határozottan állást foglalt háromszázezer dollár Liberty kötvényekbe eszközlendő befektetése mellett, a többit pedig valami biztonságos ingatlan megvásárlására fordította volna. A kisebbik, sportosabb csoport, amelyre mély hatást gyakorolt a jámbor fiatalember bennfentes értesülése, Benny Whistlerre tette föl Sally pénzét, de vigyázva, kisebb összegekben, nehogy lerontsa az oddszokat. A belső tudás birtokosainak körében oly szilárd volt Mr. Tuke megítélése, hogy a jámbor fiatalember magabiztosan állította: ha az ember körültekintően, nem hebehurgyán jár el, hármat is nyerhet egyre. Sally belátta: elérkezett az idő, hogy eloszlassa a téveszméket.

- Nem tudom, honnan vettétek ezeket a számokat - jelentette ki -, de sajnos hibásak. Csak huszonötezer dollárom van.

A közlésnek dermesztő hatása lett. Akik az imént még félmilliókkal dobálóztak, az említett összeget már-már elhanyagolhatónak ítélték. Ennyit tettek volna félre taxira. Aztán elkezdték hozzászoktatni magukat. Végül is azért rongyos huszonötezerrel is lehet kezdeni valamit.

- Ha nekem lenne huszonötezrem - szólott Augustus Bartlett, aki elsőként tért magához a sokkból -, vásárolnék egy tétel Egyesült...

- Ha nekem lenne huszonötezrem... - kezdte Elsa Doland.

- Ha nekem lett volna huszonötezrem ezerkilencszázban - jegyezte meg egy komor, szemüveges férfi -, kirobbanthattam volna a forradalmat Paraguayban.

És sötéten elborongott azon, hogy akkor mi minden lehetett volna.

- Hát akkor megmondom, én mit fogok csinálni - jelentette ki Sally. - Azzal kezdem, hogy elutazom Európába... egész pontosan Franciaországba. Franciaországot sokan dicsérik... Amint kiváltottam az útlevelemet. Néhány hétig ott fogok dőzsölni, utána pedig hazajövök, és keresek egy barátságos kis vállalkozást, amelyik megengedi, hogy belefektessem a pénzemet, és cserében fejedelmi módon eltart. Van valakinek kifogása?

- Elég lenne két rongyot föltenni Benny Whistlerre... - emelt szót a jámbor fiatalember.

- Engem nem érdekel Benny Whistler - szögezte le Sally. - Akkor sem kéne, ha tálcán tennék le elém. Ha pénzt akarok veszíteni, elmegyek Monte Carlóba, és elveszítem rendesen, ahogy illik.

- Monte Carlo - szólalt meg a komor férfi, akit a bűvös név egészen földerített. - Kilencvenhétben voltam Monte Carlóban, és ha lett volna még ötven dollárom... csak ötven... Minden esélyem megvolt rá, hogy...

Az asztal túlsó végén mozgolódás támadt, valaki köhintett, egy szék csusszant a padlón, és szólásra emelkedett Mr. Maxwell Faucitt, a panzió legidősebb lakója - lassan, régivilágbeli, könnyed kecsességgel; ezt csak azok a színészek tudják, akik a szakma fortélyait abban a korban sajátították el, amikor a színház még színház volt.

- Hölgyeim - mondta Mr. Faucitt udvarias meghajlás kíséretében - és... - a meghajlásból fölegyenesedve tiszteletre méltó, ősz szemöldöke alól csitító pillantást lövellt a panzió egyes ifjabb férfilakói felé, akik helytelenkedési

hajlamot tanúsítottak - ... uraim! Úgy érzem, e pillanat nem múlhat el anélkül, hogy szólnék néhány szót.

Hallgatósága nem lepődött meg. Elképzelhető, hogy New York, az eseményekben bővelkedő metropolis életében egy napon adódik majd olyan pillanat, amellyel kapcsolatban Mr. Faucitt úgy érzi, hogy elmúlhat az ő néhány szava nélkül, de mind mostanáig ilyen eset nem fordult elő, és a társaság tagjai már feladták a reményt. A vacsora első percétől kezdve érezték: dőreség, esztelen optimizmus lenne azt várni az öregúrtól, hogy Sally Nicholas búcsúvacsoráján megtartóztatja magát a szónoklattól. Részben azért, mert előre számítottak erre, részben pedig, mert Miss Nicholas vendégszeretete révén kellemesen eltelt állapotban leledzettek, végül is már-már egykedvűen dőltek hátra, hogy végighallgassák. A két Magasságos Murphy - új lakók, akik a múlt héten a Bushwickban léptek fel kötéltáncos számukkal - szélsőbaloldali párt alakításába fogott a szónok heccelése céljából, de a szervezkedés a háziasszony jeges pillantására hamvába halt. Ismeretségük újkeletű volt ugyan, ám a két izmos, ruganyos fiatalember mérhetetlenül tisztelte Sallyt.

És azt is le kell szögezni, hogy tiszteletüket nem pazarolták méltatlanra. Igencsak finnyás lett légyen az, aki Sallytől nem volt elragadtatva. Apró termetű, karcsú, hajlékony testű leány volt, keze-lába picurka, mosolya elbűvölő, kerek arcán olykor gödröcskék voltak megfigyelhetők. Barna hajkoronája lágy, dús tömegben omlott alá, ragyogó, mogyoróbarna szeme szinte eltűnt, amikor nevetett, és ez sűrűn előfordult. Mindennek tetejébe a viselkedésében valamiféle belső tartás volt megfigyelhető, ami Mrs. Meecher vendégeinek többségéből hiányzott. Fiatalságát úgy viselte, mint egy zászlót. A Magasságos Murphyk nagyra becsülték Sallyt, ám ehhez jottányit sem kellett engedniük magas igényeikből.

- Engedtem az unszolásnak - folytatta Mr. Faucitt -, jóllehet vannak itt mások, jól tudom, akik sokkal méltóbbak e feladatra - valóságos Brutusok hozzám képest, aki, mint Marcus Antonius, szónok nem vagyok -, engedtem az unszolásnak, hogy emeljem poharam bűbájos...

- Ki unszolta magát? - A kisebbik Magasságos Murphy szólt közbe. Visszataszító, tömpe orrú, szeplős fiatalember, aki azonban képes fél kézen egyensúlyozni egy felfordított üdítős palackon, miközben a talpával egy hordót pörget. Mindenkiben találhatni valami jót.

- Engedtem az unszolásnak - ismételte Mr. Faucitt, ügyet sem vetve a modortalan félbeszakításra, hiszen amúgy sem tudott volna egykönnyen válaszolni rá -, hogy emeljem poharam bűbájos vendéglátónk egészségére (taps), el nem feledkezve fivéréről, a barátunkról, Fillmore Nicholasról sem.

Az említett úr, aki a szónok közelében foglalt helyet, kurta biccentéssel nyugtázta a tiszteletadást. Leereszkedő biccentés volt ez, olyan ember biccentése, aki tudja, hogy környezete alacsonyabb társadalmi rangot képvisel, ám minden tőle telhető módon igyekszik kerülni, hogy udvariatlan legyen. Sally, aki észrevette a mozdulatot, egy darabig vívódott magában, hogy vajon érdemes-e a bátyjához hozzávágni egy narancsot. Épp a keze ügyében hevert egy gyümölcs, és bátyja fényes ingmelle kiváló célpontot kínált, de Sally visszafogta magát. Végül is, ha maga a háziasszony enged alantas késztetéseinek, mi származik abból? Káosz. Sally tehát csak szigorú pillantást vetett a rendbontó Murphyre, és érezte, hogy ha - vezesse bár a legnemesebb szándék - gyümölcsök hajigálásába kezd, a jó irányba ható befolyása az asztalnak azon a fertályán óhatatlanul meggyengül.

Sóhajtott és hátradőlt. Nehéz volt ellenállnia a kísértésnek. Demokratikus érzelmű leány lévén mindenestől megvetette a fennhéjázást, és - jóllehet - szerette a bátyját, nem tudta elkendőzni önmaga elől, hogy amióta néhány hónappal ezelőtt rájuk szakadt a gazdagság, Fillmore elviselhetetlenül fennhéjázó lett. Ha léteznek is olyan fiatalemberek, akiket különbbé tesz az öröklött vagyon, Fillmore Nicholas nem tartozott közéjük. Kezdett a Sors Letéteményeseként tekinteni önmagára. Az átlagember számára a vele való beszélgetés olyan élmény volt, mint audienciára járulni egy kiváltképpen rátarti uralkodó színe elé. Sallynek több mint egy órájába került rávennie őt, hogy e kivételes alkalomból hajlandó legyen elhagyni Riverside Drive-i lakosztályát, és ellátogatni a régi panzióba. Amikor pedig eljött, oly makulátlan estélyi öltözéket viselt, hogy mellette a társaság többi tagja csavargónak hatott. Már maga a fehér mellény is csúfot űzött a tisztes szegénységből, és kínos csöndeket szült a leves és a halétel között. A jelenlévők legtöbbje ágrólszakadt fiatalembernek ismerte Fillmore Nicholast, aki képes volt tweedöltönyét a tweedöltönyi kor legvégső határán túl is hordani;

„Fill"-nek becézték, és a szükség idején apróbb kölcsönökkel ki-kisegítették, ezen az estén azonban némán bámulták a mellényt, és félszegen magukba fordultak.

- Angol emberként - folyatatta Mr. Faucitt -, mivel jó ideje kiváltottam ugyan itteni okmányaimat, mégiscsak a szigetország polgáraként látogattam először e nagyszerű országba, ezennel leszögezem: két olyan vonása van az amerikai életnek, amely mindig rendkívül mély benyomást tett reám: az amerikai vendégszeretet bőkezűsége és az amerikai leányok bája. Ma este alkalmunk volt az amerikai leányt vendéglátói szerepben megcsodálni, és azt hiszem, bízvást megengedhetem magamnak a következő megállapítást: a mai estét a jelenlévők egyike sem fogja elfelejteni. Miss Nicholas, hölgyeim és uraim, valóságos bankettet rendezett számunkra. Megismétlem: bankettet. Még alkoholtartalmú frissítőkben is részünk volt. Nem tudom, honnan kerültek ezek, beszerzésük módját nem firtatom, de részünk volt bennük. Miss Nicholas...

Mr. Faucitt kis szünetet tartott, hogy pöfékeljen egyet szivarjából. Sally bátyja, Fillmore elnyomott egy ásítást, és az órájára pillantott. Sally elragadtatva előrehajolt. Tudta, milyen boldog az öregúr, ha szónokolhat; Sally nem bánta volna ugyan, ha a szónoklat témája valami más, de így is elhallgatta volna a végtelenségig.

- Miss Nicholas... - engedte le szivarját Mr. Faucitt -, de miért is nevezem őt Miss Nicholasnak? - tette fel váratlanul a kérdést.

- Mert ez a neve - kockáztatta meg a nagyobbik Murphy.

Mr. Faucitt rosszallóan mérte végig. Elvi alapon helytelenítette a magasságos fivérek ottlétét, mivel ő maga már évek óta a panzió lakója volt, s úgy tartotta: a varietészínpadon működő átutazók lealacsonyítják az intézmény színvonalát. Visszatetszését tovább fokozta, hogy az egyik Muprhy, aki az imént is közbekotyogott, már a megérkezésük estéjén e megszólítással fordult hozzá: „Tata".

- Úgy van, kérem - felelte komolyan -, ez a neve. De van másik neve is, amely kedvesebb azok számára, akik szeretik, akik imádják, akik elragadtatással tekintettek reá az e fedél alatt eltöltött három esztendő alatt. Ez a név - mondta Mr. Faucitt, lejjebb engedve hangját már-már a személyes társalgás szintjére - talán nem sokat jelent két érzékeden akrobata számára, akik csak egy hétvégét töltenek el itt, és hála Istennek,

holnap már továbbutaznak, hogy egy másik város sérelmére kövessenek el ott-tartózkodást. Ez a név - Mr. Faucitt hangja ismét felszárnyalt az emelkedettebb dimenzióba - *Sally.* A mi Sallynk. Sally három esztendőn át (gondosan megválasztott hasonlattal élve) napsugárként ragyogta be ezt a házat. Három esztendőn át földerítette, megédesítette életünket. Most pedig a hirtelen jött földi gazdagság, amelynek beköszönte szerencsésen esik egybe huszonegyedik születésnapjának eljövetelével, elvonja őt társaságunkból. A társaságunkból igen, hölgyeim és uraim, de nem a szívünkből. És azt hiszem, megkockáztathatom a reményt, sőt a jóslatot, hogy a társadalom bármely kiváltságos körét ékesítse is a jövőben, szárnyaljon bármily magasra az előkelő világban, arany szívében mindig marad egy zug azok számára, akik a bohém években bajtársai voltak. Hölgyeim és uraim, köszöntsük vendéglátónkat, Sally Nicholas kisasszonyt és bátyját, régi barátunkat, Fillmore-t!

Sally figyelte, ahogy bátyja az ünneplés elcsitultával szólásra emelkedik, és érezte, hogy szíve gyorsabban ver a várakozástól. Fillmore jó beszélőkével rendelkezett, egykor az egyetemi vitakör erőssége volt, húga ezért is ragaszkodott ahhoz, hogy ma este eljöjjön ide. Számított rá, hogy Mr. Faucitt, a drága öreg lélek magasztaló szavakkal fogja illetni őt, és nem bízott abban, hogy képes lesz megfelelő választ rebegni. Márpedig elengedhetetlen volt, hogy valakitől megfelelő válasz hangozzék el. Sally jól ismerte Mr. Faucitt belvilágát. Az idős úr valamiféle színdarab epizódjainak tekintette ezeket az alkalmakat, és kifinomult eleganciával alakította bennük a maga szerepét, ezért fájdalmasan érintette volna, ha a jól felépített jelenet összeomlik, miután átengedi másnak a színpadot. Ékesszólását ékesszólásnak kell követnie, különben az egész estéje tönkremegy.

Fillmore Nicholas elsimított egy ráncot fehér mellényén, egyik húsos kezével az asztalra támaszkodott, másik keze hüvelykujját zsebébe akasztotta, s oly fensőbbséges pillantással nézett végig az asztaltársaságon, hogy Sally ujjai maguktól megmarkolták a narancsot, és fejében ismét felötlött a gondolat, vajon nem lenne-e mégis üdvös, ha...

A természet egyik törvénye, hogy a legvonzóbb lányoknak van a legkevésbé rokonszenves bátyjuk. Fillmore Nicholasnak nem tett jót az idő. Hétéves korában rendkívüli szépségű gyermek volt, de utána elkezdett

szétesni, most pedig, hogy betöltötte a huszonötöt, nem lehetett elsiklani a tény felett, hogy a külseje meglehetősen tönkrement. A huszonötödik születésnapját megelőző három évben a szűkös anyagiak és a szorgos munka karbantartotta fizikumát, a pénz azonban egyre fokozódó kigömbölyödéshez vezetett. Látszott rajta, hogy túlságosan gyakori és bőséges étkezésekben van része.

Sally azonban mindezt kész volt megbocsátani, ha bátyja jó beszédet mond. Mr. Faucitt gáláns figyelemmel dőlt hátra székében. A tekervényes körmondatok voltak az öregúr étele és itala.

Fillmore megszólalt.

- Biztos vagyok benne - mondta Fillmore -, hogy nem várnak el tőlem szónoklatot. Nagyon kedves, hogy ittak az egészségünkre. Köszönöm.

Azzal leült.

Az egyszerű szavak jelentékeny hatást gyakoroltak a társaság tagjaira, de a hatás korántsem volt mindenki esetében azonos. A többségből egyértelmű megkönnyebbülést váltottak ki. Fillmore viselkedésében, ahogy ott állt az asztal mellett, félelmetesen könnyed gyakorlottság nyilvánult meg, úgyhogy a borúlátóbbak legalább húsz percre számítottak, és még az optimisták is úgy vélték, szerencséjük van, ha tízzel megússzák. Ami a vendégek zömét illeti, senki sem zúgolódott. Úgy ítélték, Fillmore eszményi vacsora utáni beszédet adott elő.

Mr. Maxwell Faucitt esetében más volt a hatás. A szegény öreg arcán olyan meglepett felháborodás tükröződött, mintha valaki váratlanul kirántotta volna alóla a széket. Olyan fizikai rosszullétet érzett, mint amikor az ember a nem létező utolsó lépcsőfokra akarná helyezni a lábát. Sally pedig az öregúr arcát látva hangos, szóval le nem írható kiáltást hallatott, mintha egy kisgyermek a szeme láttára elesne az utcán, és megütné magát. Azonnal talpra ugrott, az asztalt megkerülve Mr. Faucitt mögé szaladt, és átölelte a nyakát. Az öregúr feje fölött szólalt meg elcsukló hangon.

- A bátyám - dadogta, és lesújtó pillantásával a tökéletes eleganciájú Fillmore-t kereste, de az kerülte a tekintetét, lefelé nézett, és újabb ráncot húzott simára a mellényén - a bátyám nem mondta el azt... azt, amit reméltem, hogy el fog mondani. Én nem tudok beszédet tartani, de... - itt

Sally nyelt egy nagyot - de nagyon szeretem magukat, és senkit sem fogok elfelejteni, és... és...

Sally ekkor megcsókolta Mr. Faucitt orcáját, és eleredtek a könnyei.

- Ugyan, ugyan - csitította Mr. Faucitt. A legelfogultabb elemző sem állíthatta volna, hogy Sally kimagasló szónoki teljesítményt nyújtott, Mr. Maxwell Faucittban mégsem maradt hiányérzet.

2

Sally elmagyarázta bátyjának, Fillmore-nak, hogy mekkora disznó. Az előadás közvetlenül az ünnepség után, a panzió előtti járdán zajlott le, miután Fillmore lopva magához vette kabátját-kalapját, és kisurrant az éjszakába, de joggal haragvó húga utolérte, hogy számonkérésre rendelje. Sally megjegyzései, amelyeket csak néha szakított meg egy-egy bégetés a vádlott részéről, mintegy tíz percet vettek igénybe.

Amikor Sally egy pillanatra megállt lélegzetet venni, Fillmore felfújta magát, mint egy gumilabda, amelyre ráültek, de most leszálltak róla. A világ számára méltóságteljes képet mutatott ugyan, de Sally, ha rossz kedvében volt, mindig meg tudta félemlíteni. Fillmore-t kínosan érintette ez, mert aláásta önbecsülését, de nem tudta, miként változtathatna rajta. Sally mindig ilyen volt. A nagybátyjuk, aki szüleik halála után a gyámjuk lett, hiába volt szigorú ember, Sallyvel ő sem tudott kukoricázni. Három évvel ezelőtt is Sally nyerte meg a szócsatát, bár ez utolsó, heves veszekedés végén a két testvér kiűzetett a világba, mint Ádám és Éva újkori változata. Diadalt aratott abban az egyeden összecsapásban is, amelyet Mrs. Meecher - valószínűleg kötelességének érezve ezt - ott-tartózkodásuk első hetében minden egyes lakójával lefolytatott. Sally kedves lány volt, de mint a legtöbb érzékeny lelkületű nőben, benne is egy tornádó ereje lapult.

Mivel a húga láthatólag végére ért mondókájának, Fillmore folytatta önmaga felfújását, míg vissza nem nyerte normális térfogatát, s ekkor megpróbálkozott a védőbeszéddel.

- De hát mi rosszat tettem? - kérdezte Fillmore panaszosan.
- Mondjam el még egyszer?

- Ne, ne - vágta rá Fillmore sietve. - De figyelj csak, Sally, te nem érted a helyzetemet. Nem érted, hogy ez az egész izé, ez az albérletesdi már a múlté. Az ember túllép rajta. Az ember lerázza magáról. El akarja felejteni, az ördögbe is! Legyél megértő. Nézd a dolgot az én szemszögemből. Belőlem nagy ember lesz...
- Belőled kövér ember lesz - vetette oda Sally hidegen.
Fillmore nem óhajtotta ezt megvitatni. Érzékeny ember volt.
- Nagy dolgokat fogok véghez vinni - helyesbített. - Ebben a percben is folyamatban van egy üzlet, amely... Nem beszélhetek róla, de nagy üzlet lesz. Oda akarok kilyukadni, hogy ennek az egésznek - széles mozdulattal Mrs. Meecher panziójának kivilágított homlokzatára mutatott - vége. Kész, lezárult. Ezek az emberek nagyon megfelelnek akkor, ha...
- ... ha elveszíted a heti béredet pókeren, és kölcsön akarsz kérni pár dollárt lakbérre.
- Mindig megadtam nekik! - tiltakozott Fillmore.
- Én adtam meg.
- Hát akkor megadtuk - fogadta el a kiigazítást Fillmore, mint aki nem ér rá szőrszálakat hasogatni. - Mindegy, oda akarok kilyukadni, hogy ha az ember az élete bizonyos szakaszában, amikor gyakorlatilag teljesen le van égve, együtt lakik bizonyos egyénekkel, az még nem jelend azt, hogy mindörökre a nyakába kell vennie őket. Azt nem akadályozhatja meg, hogy a régi ismerősei „Ekkora korából ismerem" klubot alakítsanak, de a fenébe is, az összejövetelekre hadd ne kelljen már eljárnia.
- A barátaink...
- Á, a *barátaink* - mondta Fillmore. - Ezt unom a legjobban az egészben. Az ember olyan helyzetbe kerül, hogy mindenféle alakok a barátjának nevezzék magukat csak azért, mert apa a végrendeletében előírta, hogy huszonöt éves koromig nem juthatok a pénzemhez huszonegy helyett, ahogy a többi ember. Hol lennék már, ha ezt a pénzt huszonegy éves koromban megkaphattam volna!...
- Szerintem a szegényházban - felelte Sally.
Fillmore megsértődött.
- Áh, te nem bízol bennem - sóhajtott fel.
- Pedig összesen csak egy valami kellene még, és nem lenne veled semmi baj - mondta Sally.

Fillmore gyorsan végigpörgette képességeit lelki szemei előtt. Ész? Lendület? Törekvés? Kezdeményezőkészség? Minden a helyén, a kellő mennyiségben. Nem értette, hol vél Sally hiányosságot felfedezni.

- Egy valami? - kérdezte. - Mi lenne az?
- Egy dajka.

Fillmore sértettsége fokozódott. Arra gondolt, mindig így van ez: akik legközelebb állnak az emberhez, épp azok hisznek legkevésbé a képességeiben, mindaddig, amíg fényes bizonyítékot nem szolgáltat, amely fölöslegessé teszi a hit segítségét. De ez a bizalmatlanság akkor is sokat kivesz az emberből, és Fillmore már abból sem meríthetett sok vigaszt, hogy a maga idejében Napóleon is tapasztalt hasonlót.

- Meg fogom találni a helyemet a világban - jelentette ki durcásan.
- Hát persze, hogy megtalálod a helyedet - mondta Sally. - Én meg majd a látogatási napokon elmegyek, viszek neked madártejet, és felolvasok... Ó, hello.

Az utolsó szavakat egy fiatalemberhez intézte, aki a járdán a Broadway felé tartott fürge léptekkel, de melléjük érve megtorpant.

- Jó estét, Mr. Foster.
- Jó estét, Miss Nicholas.
- Azt hiszem, a bátyámat még nem ismeri, ugye?
- Még nem volt szerencsém.
- Ő akkor bukkant fel a mélységekből, amikor maga alámerült - mondta Sally. - Ha most ránéz, el sem hinné, de valaha ő is az éhkoppot nyelte a proletariátus tagjaként, ahogy maga meg én. Mrs. Meecher úgy tekint rá, mint saját fiára.

A két férfi kezet fogott. Fillmore sem volt alacsony, de Gerald Foster karcsú, arányos alakja valósággal fölé tornyosult. Foster angol volt, húszas évei közepén járt, arcát simára borotválta, tekintete éles és figyelmes; az egész ember rendkívül kellemes látványt nyújtott a szemnek. Fillmore, aki a közelmúltban részt vett egy „Hogyan ismerjük ki egy szempillantás alatt az embereket?" elnevezésű tanfolyamon, hogy megszilárdítsa eljövendő nagyemberi karrierjének alapjait, elismeréssel tekintett rá. Úgy látta, Mr. Foster, akárcsak ő maga, az Érvényesülők közé tartozik. Ha az ember beletartozik egy körbe, előbb-utóbb megtanulja felismerni a magafajtát. Ez is afféle készséggé válik.

Pár percnyi általános társalgás következett, ahogy bemutatkozás után lenni szokott, majd Fillmore kapott az alkalmon, hogy elszabadulhat, és búcsút vett. Nem élvezte a Sallyvel való beszélgetést, és a folytatását minden valószínűség szerint még kevésbé élvezte volna. Mr. Foster épp a legjobbkor tűnt fel a színen. Fillmore pár szóval kimentette magát, és elsietett.

Sally egy percig mozdulatlanul állt, és nézte, ahogy bátyja befordul a sarkon. Kissé sajnálkozott, hogy néhány dolog, amit pedig milyen jó lett volna Fillmore fejéhez vágni, csak most jut eszébe, amikor már késő. Azt is világosan látta, hogy az utóbbi időben Fillmore-nak távolról sem olvasnak be eléggé úgy, ahogy ő szokott. Aztán kivetette a bátyját gondolatai közül, Gerald Fosterhez fordult, és belékarolt.

- Drága Jerry! - mondta. - Olyan kár, hogy nem tudtál eljönni a vacsorára. De legalább most mesélj el mindent! Mindenről.

3

Sally pontosan két hónappal ezelőtt jegyezte el magát Gerald Fosterrel, de ezt oly ügyesen tartották titokban, hogy Mrs. Meecher műintézetében senki még csak nem is gyanította. Sallynek, aki egész életében gyűlölte a titkolózást, ez egyáltalán nem esett jól, de Gerald ebben a kérdésben úgy viselkedett, akár egy összeesküvő. A bejelentett eljegyzés csak bonyolítja az életet. Odajönnek az emberek, és mindenfélével fontoskodnak. Figyelni kezdenek, vagy éppen ellenkezőleg, elkerülnek. Gerald ilyenekkel érvelt, Sally pedig, aki képes lett volna mentséget találva átsiklani a férfi emberölésre vagy gyújtogatásra való hajlama fölött is, ezt a hozzáállást a művészi érzékenység számlájára írta. Senki sem érzékeny annyira, mint a művészek, különösen a sikertelen művészek; ha pedig a művész annyira sikertelen, hogy még otthont sem tud teremteni a szeretett nő számára, akkor sejthető, hogy érzékenysége a végletekig fokozódik. Gerald helyébe képzelve magát Sally belátta: az eljegyzés nyilvánosságra hozatala fennen hirdetné, hogy Gerald képtelen vinni valamire. Így hát alávetette magát a titoktartás politikájának abban reménykedve, hogy nem fog sokáig tartani. Képtelenség, hogy Gerald Foster sikertelen legyen! Ahogy Fillmore is megfigyelte az imént, megvan benne a dinamizmus. Olyan férfi, akin

messziről meglátszik, hogy egyszer csak sikeres lesz - akár egyik napról a másikra.

- A vacsora - mondta Sally - nagyszerűen sikerült. - Elhagyták a panzió kapuját, és lassan továbbsétáltak az utcán. - Azt hiszem, mindenki jól érezte magát, bár Fillmore mindent elkövetett, hogy elrontsa a hangulatot: úgy öltözött fel, mintha hirdetés lenne egy férfidivatlapban. A mellényét nem is láttad, eltakarta a kabáttal. Talán rossz volt miatta a lelkiismerete. Fehér mellény volt rajta fényes selyemből, igazgyöngy gombokkal, meg minden. Augustus Bartlett úgy összepöndörödött, amikor meglátta, mint egy tűzre dobott madártoll. De az idő, végül minden sebet begyógyított, feloldódott a hangulat. Mr. Faucitt beszédet mondott, aztán én is beszéltem, és sírtam is, és... Szóval nagyon ünnepélyes volt. Csak te hiányoztál.

- Bárcsak itt lehettem volna! De hát muszáj volt elmennem arra a partira. Sally... - Gerald elhallgatott, és Sally látta, hogy szinte szikrázik benne az elfojtott izgatottság. - Sally, bemutatják a darabomat!

Sallynek elállt a lélegzete. Hetek óta erre a pillanatra várt. Mindig tudta, hogy előbb-utóbb bekövetkezik. Sokszor elolvasta már a férfi színdarabjait, és meggyőződése volt, hogy csodálatosak. Ebbeli nézetében természetesen elfogultság is megnyilvánult, de hát Elsa Doland is dicsérte őket, és Elsa véleményének súlya van. Elsa is azok közé tartozik, akik egyszer csak sikeressé válnak. Még az öreg Mr. Faucitt is, aki pedig a színészmesterség kérdésében szigorú ítész volt, és általában úgy vélekedett, hogy az mára már javarészt kiveszett, még ő is elismerte, hogy Elsának jövője van, és valami nagy dolgot fog véghez vinni, amint lehetőséget kap rá.

- Jerry! - Sally megölelte a férfit. - Ez óriási! Tehát Goble és Kohn meggondolta magát, és mégis elfogadták? Tudtam, hogy így lesz.

A szerző kedélyének derűjét futó felhő árnyékolta be.

- Nem, nem arról a darabról van szó - mondta kelletlenül. - Arra sajnos semmi remény. Goble ma délelőtt fogadott, és azt mondta, hogy nem fog összejönni. A *Lefelé a lejtőn-t* fogják bemutatni. Emlékszel rá? Amelyikben az a nagy női szerep van.

- Hogyne emlékeznék. Amelyik Elsának annyira tetszett. De így is csodálatos hír. Ki állítja színpadra? Nem is tudtam, hogy újra elküldted valahova.

- Hát, az a helyzet... - Gerald megint tétovázott. - Úgy néz ki, hogy valaki, akivel megismerkedtem ezen a partin... Egy bizonyos Cracknell...

- Cracknell? Csak nem *az a* Cracknell?

- Hogy érted, hogy *az a* Cracknell?

- Hát akiről annyit beszélnek. Akit kölyökmilliomosnak szoktak nevezni.

- Igen. Miért, ismered?

- Együtt járt Fillmore-ral a Harvardra. Én sosem láttam, de ahogy hallom, elég rémes figura lehet.

- Á, semmi baj vele. Sok esze persze nincs, de... semmi baj vele. És különben is, be akarja mutatni a darabomat.

- Hát ez remek - mondta Sally, de a hangjába nem tudott igazi lelkesedést csempészni. Geralddal kapcsolatban magas eszményeket dédelgetett. Az volt az álma, hogy a férfi valamelyik nagy tekintélyű, fényes nevű menedzser zászlaja alatt veszi be a Broadwayt; Sally méltatlannak érezte, hogy olyan egyénnel szövetkezett, akinek a városi szóbeszéd által legtöbbet emlegetett vonása az, hogy övé a legnagyobb, magánkézben lévő alkoholkészlet.

- Azt hittem, örülni fogsz - mondta Gerald.

- Örülök is - felelte Sally.

A túláradó optimizmus azonban sohasem hagyta cserben sokáig: átmeneti rosszkedve máris kezdett alábbhagyni. Végül is mit számít, hogy ki pénzeli a darabot? Az a lényeg, hogy színre kerül. A menedzser csak apró alkatrész a gépezetben, arra való, hogy fizesse a számlákat. Ha megvan az erre való pénze, mi értelme lenne aszketizmust és finom, érzékeny lelkületet kérni számon rajta? Igazából csak egy dolog számít: az, hogy ki alakítja majd a főszerepet, a mesterien megrajzolt női karaktert, aki annyira felcsigázta Elsa Doland érdeklődését. Sally inkább erre a kérdésre kereste a választ.

- Ki játssza Ruthot? - kérdezte. - Csak a legjobbak közül kaphatja meg valaki. Fantasztikusan okosnak kell lennie. Mondott erről valamit Mr. Cracknell?

- Hát igen. Erről is szó esett, persze.
- És?
- Hát, úgy néz ki, hogy... - Sally megint felfigyelt arra a furcsa, leplezett zavarra. Gerald ma este csak úgy képes elkezdeni a mondatait, mintha egy sötét sikátorban tapogatózna óvatosan. Annál feltűnőbb volt ez, mert élesen elütött a férfi általános nyíltságától. Gerald nem az a fajta ember volt, aki bocsánatot kér azért, hogy él. Határozott volt, energikus, sőt némelykor arra is hajlamos, hogy kissé lekezelje őt. Ma valahogy más képet mutatott.

Gerald elhallgatott, egy percig szótlan maradt, majd kérdéssel folytatta.

- Ismered Mabel Hobsont?
- Mabel Hobsont? Persze. Láttam a Follies-ban.

Sally megdermedt. Gyanú támadt benne, méghozzá oly borzalmas gyanú, hogy képtelensége már a felbukkanása pillanatában szemet szúrt. De hát valóban képtelenség? A Broadway pletykái előbb-utóbb eljutottak a panzióba is, javarészt a megrögzött sportbarát, a jámbor fiatalember révén, aki oly nagyra becsülte a kétes erkölcsű Benny Whistlert. Sally tudta, hogy Reginald Cracknell nevét, amely mindig össze szokott kapcsolódni valaki máséval, az utóbbi időben Miss Hobsonnal emlegetik együtt. Valószínűnek látszott, hogy a pletyka ezúttal igazat beszélt, mert a hölgy olyan fajta szőkeség volt, amilyenek kötelező érvénnyel magukhoz vonzzák a világ Cracknelljeit. De hát akkor is...

- Cracknell a jelek szerint... - kezdte Gerald. - Úgy néz ki, hogy ez a Cracknell... - Kezdte azt érezni, hogy a Sally tekintetében csillogó rettenet megnehezíti a beszédet. - Szóval az a helyzet, hogy Cracknell hisz Mabel Hobsonban, és... szóval... úgy gondolja, hogy a szerep neki való.
- Jaj, Jerry!

Lehet-e ennyire vakon elfogult valaki? Eluralkodhat-e Reginald Cracknell óriási befogadóképességű szíve az aprócska elmén annyira, hogy egy ilyen szerepet, mint Ruth a *Lefelé a lejtőn-ben*, arra a színésznőre akarja osztani, aki nemrég, amikor a rendező azt kívánta tőle, hogy hozzon be a színpadra egy vázába tett rózsacsokrot, és tegye le az asztalra, fellázadt, és kikérte magának ezt a feladatot azzal az érveléssel, hogy nem táncosnőnek szerződött? Reginald a szerelmi elragadtatás tetőfokán is

beláthatná, hogy a nagy drámai színésznőket nem ebből az anyagból gyúrják.

- Jaj, Jerry! - ismételte Sally.

Kínos csend következett. Megfordultak, és elindultak visszafelé, a panzió irányába. Gerald karja ezalatt valahogy kifűződött Sallyéből. A lány különös, tompa sajgást érzett, majdnem olyat, mintha fizikai fájdalom lett volna.

- Jerry! Megéri? - fakadt ki indulatosan.

A csípős kérdés kissé visszazökkentette a férfit szokott határozottságába.

- Hogy megéri-e? Hát persze, hogy megéri. Broadway-produkció lesz. Csak ez számít. Az ég szerelmére! Épp elég régóta kínlódom, hogy bemutassák valamelyik darabomat a Broadwayn. Ne számíts arra, hogy elpuskázom a kínálkozó lehetőséget csak azért, mert lehetne jobb is a szereposztás.

- De Jerry! Mabel Hobson! Ez... Ez gyilkosság! Előre megfontolt szándékkal!

- A csudát! Nem lesz vele semmi baj. A darab majd eljátssza önmagát. Ráadásul a nőnek van egyénisége, vannak hódolói, és Cracknell a világ minden pénzét hajlandó lenne elkölteni, hogy az ügyet sikerre vigye. És akármilyenre sikerül, akkor is: valami elkezdődik. Persze, hogy megéri.

Fillmore-nak tetszett volna ez a beszéd. Fel- és elismerte volna benne azt a jellegzetes hangütést, amely az érvényesülni képesek legapróbb megnyilvánulásában is fölfedezhető. Sallyre nem pontosan ugyanezt a hatást gyakorolta. Hozzászokott azonban, hogy mindenben a legjobbat keresse, és ezzel párhuzamosan közrehatott Sally belső törvénykönyvének első cikkelye is, amely szerint a férfi, akit szeret, nem tévedhet, így végül is földerült a hangulata. Hát persze, hogy igaza van Geraldnak. Butaság lenne visszautasítani a szerződést azon az alapon, hogy nem minden pontja ideális.

- Drágaságom! - mondta ismét belefűzve karját a férfi gazdátlan karjába, és bocsánatkérés gyanánt kicsit meg is szorította. - Teljesen igazad van. Hát persze. Most már értem. Csak először megijedtem egy kicsit. De minden csodálatos lesz. Inkább beszéljünk fontosabb dolgokról. Mire akarod költeni a pénzt?

- Egy dollárról pontosan tudom, hogy mire fogom költeni - felelte Gerald, tökéletesen visszanyerve lelki egyensúlyát.
- Én a nagy pénzre vagyok kíváncsi. Mire elég egy dollár?
- Annyi a házassági engedély illetéke. Sally ismét megszorította a karját.
- Hölgyeim és uraim - mondta -, nézzék meg ezt az embert! Figyeljék meg! Ő az én társam!

II. fejezet
Pipacs a színre lép

1

Sally az aranyló homokban üldögélt, hátát egy buckának vetve, és félig lehunyt szemhéja alól Roville-sur-Mer polgárait figyelte szokásos délelőtti foglalatoskodásuk közben. Roville-ban, ugyanúgy, mint a legtöbb francia tengerparti üdülőhelyen, a délelőtt az az időszak, amikor a vendégsereg a parton vonja össze erőit. Az előteret vidám színekben pompázó, bajuszos családapák ékesítették. Nőnemű hozzátartozóik csoportokba verődve tarka napernyők alá gyülekeztek. Kutyák szaladgáltak fel s alá, a gyermekek pedig szorgosan áskáltak kis lapátkájukkal, munkájukat olykor meg-megszakítva, hogy az erre is szerfölött alkalmas szerszámmal egymást agyabugyálják. Az egyik kutya, egy katonás fellépésű uszkár odament Sallyhez, és fölfedezte, hogy a lánynak egy doboz desszert van a birtokában, ezért úgy döntött, hogy ott marad, és kivárja a fejleményeket.

Kevés dolog bizonyul olyan kellemesnek, mint amilyen a hozzá fűződött várakozás, de Sally nyaralása kivételt képezett e szabály alól. Az egész hónap a lusta boldogság jegyében telt el. A lány kényelemben sodortatta magát egyik francia kisvárostól a másikig, míg végül Roville bája, kék ege, kaszinója, a Promenade mentén álló hófehér szállodái, a városra jellemző ragyogó vidámság itt nem marasztalta. Az idők végezetéig képes lett volna Roville-ban nyaralni, de Amerika szava hazahívta. Gerald azt írta, hogy a *Lefelé a lejtőn-t* a New York-i premier előtt bemutatják Detroitban, méghozzá oly hamar, hogyha Sally látni akarja, úgy azonnal

haza kell térnie. A levél hevenyészett, kapkodó, semmilyen szempontból sem kielégítő irromány volt, de Sally mégsem hagyhatta figyelmen kívül. Mindent előkészített, hogy másnap elutazzék Roville-ból.

Ma azonban még ma van, nem másnap; Sally a jól ismert, békés hangulatban nézte a fürdőzőket, élvezte a megszokott, de mégis újszerű érzést, hogy nincs semmi dolga, csak süttetni magát, és hallgatni a szelíd hullámok halk mormogását.

Fölfedezte azt is, hogy egy hátulütője mégiscsak van a roville-i tengerparton eltöltött délelőttnek, éspedig az, hogy az ember hajlamos elaludni, ami megalázó helyzet ilyen kevéssel a reggeli után még akkor is, ha nyaral az ember. Sally általában keményen leküzdötte a kísértést, de ma oly melegen sütött a nap, és a hullámok oly behízelgően suttogtak, hogy már majdnem elszenderedett, amikor a közelben megszólaló hangok felriasztották. Távol és közel sok hangot lehetett hallani a parton, de ezek itt angolul beszéltek, ami Roville-ban szokatlan, és az ismerős szavak visszarántották Sallyt az alvás pereméről. Karnyújtásnyira tőle két férfi telepedett le a homokba.

Utazása első percétől kezdve egyik kedvenc szórakozása volt megfigyelni az idegeneket, akiket a véletlen sodort az útjába, és ráérzés segítségével felruházni őket jellemmel, foglalkozással. Még az sem bátortalanította el, hogy szinte mindig melléfogott. Szeme sarkából most is végigkémlelte a két férfit.

Egyikük egyáltalán nem nyerte el a rokonszenvét. Magas, sötét hajú férfi volt, vékony, egyenes szája és magas járomcsontja kissé baljóssá tette az arcát. Borotvált arcának sötét tónusa elárulta, hogy ő is azok közé tartozik, akiknek élete az erőszakos szakáll elleni küzdelemmel telik. Kétségkívül napjában kétszer borotválkozott, és kétségkívül volt benne annyi önfegyelem, hogy ne káromkodjék, ha megvágja magát. Sally még a férfi arcára ilyenkor kiülő gonosz mosolyt is el tudta képzelni.

- Kemény - állapította meg Sally. - Nem tudnám megszeretni. Talán ügyvéd, vagy ilyesmi.

A másik férfira nézett, s a tekintetük találkozott. Ennek az volt az oka, hogy az idegen kitartó érdeklődéssel bámulta a lányt, amióta csak odaértek mellé. Száját kissé nyitva felejtette. Olyan benyomást keltett, mint aki sok csalódás után végre olyasmit lát, amit érdemes látni.

- Ez már aranyosabb - döntötte el Sally.

Keménykötésű, zömök fiatalember volt, az arca szeplős, barátságos, a haja pedig annyira vörös, hogy olyat Sally még sohasem látott. Az álla szögletes, és az egyik szögleten vékony forradás látszott. Sallynek az volt a meggyőződése, hogy bármilyen körülmények között tett is szert arra a sebhelyre, közben bizonyára nem tanúsított példás önfegyelmet.

- Azt hiszem, afféle pukkancs lehet - vélte Sally. - Hamar felfortyan, hamar lecsillapodik. Valószínűleg nem nagyon okos, de kedves.

Elfordította fejét, mert kissé zavarba ejtőnek találta a fiatalember rendíthetetlen tekintetét.

A sötét férfi viszolyogtatóan magabiztos módon, amely feltehetőleg minden cselekedetét jellemezte, sikeresen cigarettára gyújtott a feltámadt, harapós szélben, elhajította a gyufát, és folytatta a beszélgetést, amelyet nyilván a leülés művelete szakított félbe.

- És Scrymgeour hogy van? - kérdezte.

- Ő? Jól - felelte a vörös hajú fiatalember szórakozottan.

Sally egyenesen maga elé nézett, de érezte, hogy a fiú tekintete még mindig reá tapad.

- Meglepett, hogy itt van, Azt mondta, hogy Párizsban marad.

Kis szünet. Sally egy szem nugátot kínált az állhatatos uszkárnak.

- Figyelj - jegyezte meg a vörös hajú fiatalember tiszta, átható hangon, amelyben intenzív érzelem rezgett -, soha életemben nem láttam még ilyen szép lányt!

2

Amikor a vörös hajú fiatalember hangot adott vélekedésének, Sally módfelett meghökkent, de a kijelentés nem érte kellemetlenül. Nyitott gondolkodású leány lévén a kitörést úgy értékelte, mint egy közérdeklődésre számot tartható ügyben jogosan megfogalmazott észrevételt. A fiatalember beszélgetőtársa azonban egyértelműen megbotránkozott.

- De édes öregem! - kiáltott fel.

- Semmi baj - mondta a vörös hajú fiatalember higgadtan. - Úgysem érti. Egy árva lélek sincs ezen a nyüves helyen, aki egy szót is tudna

angolul. Ha nem gagyognék valamicskét franciául, éhen is veszhetnék. Ez a lány - kanyarította vissza a beszélgetést az elméjét leginkább foglalkoztató témára - egyszerűen világbajnok! Ünnepélyesen kijelentem, hogy még soha nem láttam senkit, aki a közelébe jöhetne. Nézd meg a kezét! A lábát! Ilyet csak Franciaországban látni. Igaz, hogy a szája kicsit széles - tette hozzá kelletlenül.

Sally mozdulatlan maradt, a vörös hajú pedig akkora bizonyossággal hivatkozott Roville lakosainak nyelvi fogyatékosságaira, hogy a sötét férfi végül is megnyugodott. Ő maga élete minden pillanatában, minden dologban csakis a legtökéletesebb korrektséggel járt el, ezért megborzadt a gondolattól, hogy akár csak távoli kapcsolatba is kerüljön a valaki másban megnyilvánuló helytelenséggel. Fekete pillanat volt életében, amikor a vörös hajú fiatalember az imént kimondta a magasztaló szavakat.

- Akkor is óvatosnak kellene lenned! - szólt komoran.

Sallyre nézett, aki most éppen megosztotta figyelmét az uszkár és a társasághoz újonnan csadakozó, hányaveti modorú korcs között, aztán visszatért a titokzatos Scrymgeour témájára.

- Hogy szolgál Scrymgeour emésztése?

A vörös hajú fiatalembert szemlátomást csak halványan érdekelték Scrymgeour belvilágának rejtelmei.

- Nézd ezt a lányt. Figyeld meg, ahogy a haja rágöndörödik a fülére - mondta. - Mit is kérdeztél? Ó, szerintem változatlan.

- Melyik szállodában szálltatok meg?

- A Normandie-ban.

Sally, aki éppen egy újabb desszertért nyúlt a dobozba, alig észrevehetően összerezzent. Ó maga is a Normandie-ban lakott. Úgy vélte, rajongója nemrég érkezhetett, mert mostanáig színét sem látta a szállodában.

- A Normandie-ban? - A sötét férfi elképedt. - Hírből elég sokat tudok már Roville-ról, de a Hotel Normandie-ról még nem is hallottam. Hol az a szálloda?

- Kis kulipintyó az állomás közelében. Nem egy nagy szám. Viszont olcsó, és jó a konyhája.

Partnere egyre tanácstalanabb lett.

- Mit keres ott egy olyan ember, mint Scrymgeour? - kérdezte, és Sallyben egyre sürgetőbbé vált a kívánság, hogy még többet tudjon meg a távollevő Scrymgeourról. Sűrű emlegetése miatt szinte már régi barátjának tekintette. - Ha egy dolog van, amire kényes...

- Legalább tizenegyezer dolog van, amire kényes - vágott közbe a vörös hajú fiatalember ingerülten. - Szekánt egy pasas.

- Ha egy dolog van, amire kényes, az az, hogy hol száll meg. Amióta csak ismerem, mindig a legjobbat választotta. Azt hittem volna, hogy a Splendide-ba megy. - A sötét férfi elégedetlenül forgatta elméjében a kérdést, aztán láthatólag azzal nyugtatta meg magát, hogy jó képet kell vágni a gazdagok szeszélyeihez. - Szeretnék találkozni vele. Kérdezd meg tőle, hogy velem vacsorázna-e ma este a Splendide-ban. Mondjuk, nyolckor.

Sally továbbra is a kutyákkal foglalkozott - számuk ismét megszaporodott, mert hadrendbe állt egy fehér terrier is, bal szemén fekete folttal -, ezért nem látta a fiatalember arcát, de ahogy válaszolt, a hangjából megérezte, hogy valami nincs rendben. Hamis könnyedség csendült benne.

- Á, Scrymgeour nincs Roville-ban.

- Nincs? Hát hol van?

- Azt hiszem, Párizsban.

- Micsoda? - A sötét férfi hangja felcsattant. Úgy hangzott, mintha egy vonakodó tanút ostromolna keresztkérdésekkel. - Akkor te miért nem ott vagy? Mit keresel itt? Szabadságot adott?

- Azt.

- És mikor mégy vissza?

- Nem megyek

- Micsoda?

A vörös hajú fiatalember viselkedése határozottan kiismerhetetlen volt.

- Hát, ha tudni akarod az igazat - mondta -, a vén csibész tegnapelőtt kirúgott.

3

Porzott a homok, ahogy a sötét férfi talpra ugrott. Sally feszült érdeklődéssel figyelte a füle hallatára kibontakozó drámát, s közben

szórakozottan az uszkárnak nyújtott oda egy szem nugátot, amely jog szerint a terriert illette volna. A lány gyors oldalpillantást vetett szomszédaira, és látta, hogy a sötét férfi olyan tartásban áll ott, mint egy melodrámában a zord atya, aki éppen kitaszítja megtévedt leányát a hóba. A vörös hajú fiatalember látszólag egykedvűen nézett a távolba, ahol egy narancssárga dresszbe öltözött kövér fürdőző hat sikertelen próbálkozás után végre ténylegesen bement a vízbe, és egy hajótörést szenvedett léggömb méltóságával lebegett a felszínen.

- Azt akarod mondani - fakadt ki a sötét férfi -, hogy a család hiába tette az összes erőfeszítést, hiába szerezte meg neked ezt az állást, ahol csekély munka árán szinte korlátlan lehetőségek nyíltak meg előtted, csak normálisan kellett volna viselkedned, és te szántszándékkal eldobtad... - A mondatot csüggedt kézmozdulat zárta le. - Magasságos Isten, te tényleg reménytelen vagy!

A vörös hajú fiatalember nem válaszolt. Továbbra is a partot bámulta. A szabadtéri sportok között kevés olyan akad, amely gondolatébresztőbb, mint a fürdőző franciák megfigyelése. Dráma, akció, feszültség - megvan benne minden. A víz lábujjai való, óvatos tesztelésétől a végső, fokaszerű belecsobbanásig sehol egy unalmas pillanat. És ha az izgalmaktól eltekintve, tisztán esztétikai szempontból szemléljük, akkor is kiüresedett lélek az, akit nem derít fel a szűk fürdődresszbe öltözött, rendkívül testes, bajuszos férfiak látványa a ragyogóan kék háttér előtt. A vörös hajú fiatalember azonban, aki a közelmúltban még Mr. Scrymgeour alkalmazásában állott, mindennemű élvezet nélkül szemlélte az ingyencirkuszt.

- Ez őrület! És most mihez fogsz kezdeni? Mit vársz tőlünk? Egész életünkben azzal foglalkozzunk, hogy munkát keresünk neked, amit aztán elpuskázol? Csak annyit mondhatok, hogy nekünk ebből... Hát ez felháborító! Ez gyalázat! Magasságos Isten!

E szavakkal a sötét férfi, szemlátomást úgy érezvén - amint Sally is gyakran érezte a bátyja, Fillmore társaságában -, hogy a puszta szavak immár hiábavalók, sarkon fordult, és elvonult a partról. Távozása méltóságát némiképp csorbította, hogy szalmakalapját egy széllökés lekapta a fejéről, és egy arra járó kisgyerek átszaladt rajta.

Nyomában villamossággal teli csend maradt, mint amikor valahova lesújtott a villám - az a döbbent csend, amelyben vibrál a levegő, mintha tiltakozna. Hogy ez meddig tartott volna, meg nem mondható, mert az első perc vége felé nagyon is földi eredetű ribillió törte meg. Váratlanul, csak egyetlen kurta, mély mordulás által bevezetve, kitört a szezon legszebb kutyaviadala Roville-ban.

A fél szemén fekete foltot viselő terrier kezdte. Sally legalábbis így észlelte, és vélhetőleg a történelembe is így fog bevonulni. A terrier legjobb barátja sem tagadta volna, bármennyire igyekszik is pártját fogni, hogy az első puskalövést ő adta le. Ám nekünk a méltányosság a zsinórmértékünk, ezért azt sem hallgathatjuk el, hogy az eredendő hibát voltaképpen Sally követte el. A lány még az imént lezajlott jelenet hatása alatt állt, heves vágy élt benne az iránt, hogy megtudja, miért döntött úgy a titokzatos Scrymgeour, hogy lemond a vörös hajú fiatalember szolgálatairól, s ezalatt háromszor is soron kívül szolgálta ki az uszkárt. A harmadik alkalom már meghaladta a terrier tűrőképességét.

Minden kutyaverekedésnek van valami ádáz, dühödt, orkánszerű jellege; az átlagos halandóban a természet erőinek tomboló összecsapása a kiszolgáltatottság érzetét kelti. Ez a jelenség kívül esik a józan belátás határain. Az embert valósággal letaglózza az érzés, hogy minden beavatkozási kísérlet hiábavaló. Ez pedig nem hétköznapi kutyaverekedés volt, hanem viharos erejű háború, amely kedvező fogadtatásra lelt volna egy négernegyed rezignált népének vagy egy lancashire-i bányászfalu nehezen kielégíthető lakóinak körében is. A szélrózsa minden irányából mindenféle nagyságú, fajtájú és színű ebek siettek a helyszínre. Némelyek beérték azzal, hogy leültek az első sorokban a szorító körül, és ugattak, tekintélyes részük azonban haladéktalanul bekapcsolódott a cselekménybe, nem firtatva a kiváltó okokat. A terrier elkapta az uszkár bal hátsó lábát, és ezáltal újrafogalmazta célkitűzéseit. A hányaveti modorú korcs ugyanakkor egy teljesen idegen, a sealyham fajtába tartozó sporttársat igyekezett a földdel egyenlővé tenni.

Sally távolról sem volt képes a helyzet kezelésére, és ugyanez mondható el a vízpartról futva érkező bámészkodók hadáról. Sally az első pillanattól fogva megmozdulni sem tudott. Hörgő, vicsorgó gomolyagok zuhantak a lábszárának, és vágódtak vissza róla, de ő meg sem mozdult. Ékes francia

nyelven elhangzó tanácsok röpködtek a levegőben. Karok hadonásztak, jól kigömbölyödő fürdődresszek ugráltak fel és alá. Gyakorlati lépést azonban senki sem tett mindaddig, amíg a hadszíntér közepén váratlanul meg nem jelent a vörös hajú fiatalember.

A kutyák között dúló csetepaték nem tartanak örökké, és ennek egyetlen oka van: a Gondviselés úgy döntött, hogy minden egyes ilyen alkalommal tartózkodjék a jelenlévők között egy szellemi vezér, egy Nagy Varázsló, aki, legyenek bár képességei mégoly fogyatékosak az élet egyéb csatáiban, ebben az egy szférában rátermett irányítónak bizonyul. Roville-sur-Merben a vörös hajú fiatalember volt ez a vezéregyéniség. Lehet, hogy sötét tónusú társa undorral fordított hátat neki, lehet, hogy a hatalmaskodó Scrymgeour nem tartott igényt a szolgálataira, lehet, hogy a családnak púp volt a hátán, de ahhoz nagyon értett, hogy miként kell elcsitítani a kutyák marakodását. Tevékenysége első pillanatától fogva fokozatosan nyugalom kezdett szétterjedni a terepen. Olyan hatást gyakorolt a hadban állókra, amilyet a középkori legenda szerint a napsugáron lesikló Szent Grál tett az egymással viaskodó lovagokra. Nem úgy festett, mint egy békegalamb, de a legmagasabb igényűek sem tagadhatták, hogy eredményt ért el. Simító tenyerében varázserő, hangjában bűbáj lakozott; hihetetlenül rövid idő alatt sikerült szétválogatnia és lecsillapítania az ebeket, míg végül az egész Armageddon helyén nem maradt más, csak egy árva skót terrier, aprólékosan nyalogatva megcsócsált lábát. A többi hadviselőt korholó szavak kíséretében összefogdosták és elvonszolták gazdáik, a kutyák pedig ismét nyugalmi állapotba helyezkedve azon törték fejüket, hogy vajon mire is volt jó az iménti felhajtás.

Miután a csodát véghezvitte, a fiatalember Sallyhez fordult. Egy pillanattal előbb még bátornak, sőt vakmerőnek mutatkozott, de most inkább kedves elfogódottságot tanúsított. Látszott rajta a fájdalmas erőfeszítés, amely jelezni szokta a világnak, hogy egy angol ember külföldiül készül megszólalni.

- *Zseszper* - kezdte, miután nyelt egyet-kettőt, hogy erőt gyűjtsön az idegen nyelv dzsungelében reá váró kalandos utazáshoz -, *zseszper kö vú netöpá...* ó, a francba, hogy van az a szó... *Zseszper kö vú netö pá bleszét*
- *Blszé?*
- Igen, *blessée.* Megsebesült. Megsérült, érti? Megharapódott. Ó, hogy a nyavalya... *Zseszper...*
- Ó, hogy megharaptak-e? - kérdezte Sally gödröcskésen. - Nem, nem, nagyon köszönöm. Nem haraptak meg. Szerintem maga nagyon bátran viselkedett, megmentette az életünket.

A bók mintha elszállt volna a fiatalember feje fölött: rémült, kerekre nyílt szemmel nézett Sally arcába. Megnyerő arcát élénk bőrpír futotta be. Álla leesett.

- Ó, szentséges szűzanyám! - hebegte.

Azzal, mint aki kifogyott az eszközökből, és a menekülést látja egyedül célravezetőnek, megperdült, és elment, de oly sebes lépésekkel, hogy az már-már futásnak számított. Sally figyelte távozását, és sajnálta, hogy megfosztja társaságától. Még mindig szerette volna tudni, hogy Scrymgeour vajon miért rúgta ki.

4

Roville-sur-Merben a lefekvés ideje a tengertől mért távolság függvénye. A part menti aranypalotákban szégyentelenül későn térnek nyugovóra, hajnalig szennyezve az éji levegőt a fáradhatatlan dzsesszmuzsikával; a gazdaságosabb szálláshelyeken, mint például a Normandie panzióban viszont a korai lefekvés dívik. Igaz, hogy Jules, a köpcös, fiatal bennszülött, aki a fentnevezett intézményben egy személyben töltötte be az éjszakai portás és a liftkezelő tisztét, egész éjjel ügyeletben volt, de a Normandie vendégei közül csak kevesen vették igénybe szolgálatait.

Aznap, amikor a sötét tónusú férfi, a vörös hajú fiatalember és közös barátjuk, Scrymgeour megjelent az életében, Sally nem sokkal éjfél előtt lépett be a Normandie kapuján, és a kis előtérben félhomály és némaság fogadta. Egy fakó villanykörte pislákolt a lift vaskalitkájában, egy másik pedig a pult fölött a túlsó sarokban, megvilágítva a székén szunyókáló

Jules északi felét. Sally megfigyelte, hogy Jules valamilyen minőségében szakadatlanul szolgálatban van. Munkája, akár a háziasszonyoké, sohasem ért véget. E percben épp néhány szemhunyásnyi jól megérdemelt pihenéssel regenerálta megviselt testszöveteit. Sally, aki a Casinóban töltötte az estét a zenekart hallgatva, majd a sétányon kószált a holdfényben, most bűntudatot érzett.

Csak állt ott, nem akarta megzavarni Jules nyugalmát - a világ elnyomottai mindig számíthattak együttérzésére, és már régóta fájt a szíve ezért a szegény kizsákmányolt muzsikért is -, ezért megkönnyebbülten hallotta, hogy lépések közelednek odakint a járdán, majd nyílik a bejárati ajtó. Úgy érezte, ha már muszáj Jules-t felébreszteni, így legalább megoszlik a felelősség. Az ajtó nagy dörrenéssel bezáródott. Jules mocorgott, dörmögött, pislogott, felült. Sally hátranézett, és megállapította, hogy az újonnan érkező a vörös hajú fiatalember.

- Á, jó estét! - köszönt rá Sally szívélyesen.

A fiatalember megtorpant, és kínjában egyik lábáról a másikra állt. A délelőtti események láthatólag még elevenen éltek emlékezetében. Vagy még nem múlt el arcáról a bőrpír, amely legutóbb kiült rá, vagy az új találkozást újabb elvörösödéssel ünnepelte meg: orcája a jól ismert skarlátvörös színben pompázott.

- Izé... Jó estét! - mondta, és kicsomózta lábait, mert azok a zavarodottságtól némileg összegabalyodtak.

- Vagy *bon szoár,* ahogy maga mondaná - dünnyögte Sally. A fiatalember a megjegyzést azzal nyugtázta, hogy elejtette a kalapját, és amikor lehajolt érte, rátaposott.

Jules ezenközben valamiféle alvajáróként a lift közelébe botorkált, és nagy zörgéssel elhúzta a rácsot.

- Röstellem, hogy felébresztettük - mondta Sally együttérzéssel, miközben belépett a fülkébe.

Jules nem válaszolt, és ennek főként az volt az oka, hogy nem ébredt fel. Az állandó gyakorlás révén képessé vált arra, hogy ezt a feladatot alvás közben is el tudja látni. Agya, ha lehet így nevezni, automatikusan működött. Becsapta a rácsot, és lassú mozdulattal meghúzta a megfelelő zsinórt, hogy a lift fölfelé induljon el, ne pedig a pincébe menjen le, de felébredni nem ébredt fel.

Sally és a vörös hajú fiatalember leült egymás mellé az ülőkére, és figyelte a liftkezelő tevékenységét. Társalgásuk a kezdeti lendület alábbhagytával elapadt. Sallynek épp nem volt semmi égetően fontos közlendője, útitársa pedig a jelek szerint a könyvekben gyakran emlegetett erős és hallgatag férfiak közé tartozott. A csöndet csak Jules halk horkolása zavarta meg.

A harmadik emeletre érve Sally előrehajolt, és Jules lengőbordái közé bökött. Roville-ban való tartózkodása alatt a bennszülött népességgel való kommunikáció során megállapította, hogy a szavaknál hangosabban beszél a tett. Ha boltban vagy vendéglőben akart valamit, rámutatott. Amikor azt akarta, hogy a lift megálljon, oldalba bökte a kezelőjét. Ez a rendszer tucatnyi francia társalgási tankönyvvel felért. Jules leállította a gépezetet, s ekkor kerülhetett volna sor arra a mozzanatra, amelyet szakmájában igazán jól csinált, jelesül, a vasrács kinyitására. Ezt sokféleképpen lehet végrehajtani. Jules jól hajtotta végre. Széles, térölelő mozdulattal végezte a műveletet, és általában a *„V'lá!* megjegyzéssel kísérte, szerényen gratulálva önmagának, mintha szeretné látni azt az embert, aki ezt utána csinálja. Jules azt tartotta magáról, hogy szemre nem mutat ugyan sokat, de a liftajtót, azt ki tudja nyitni.

Most azonban úgy tűnt, ez a nem túlzottan kimerítő mutatvány is meghaladja erejét. Ahelyett, hogy a kulcsot a zárba illesztette volna, csak állt, és arcán dermedt rémület tükröződött. Olyan ember volt, aki komolyan veszi az élet dolgait; bármi lett légyen az éppen felmerült apró nehézség, Jules szemlátomást teljesen összeroppant a súlya alatt.

- Úgy látszik - fordult Sally a mellette ülőhöz -, valami gond van. Megérdeklődné, hogy mi a baj? Én csak annyit tudok franciául, hogy „ólalla"!

A megszólított fiatalember erőt gyűjtött a feladathoz. Kétkedve nézte Jules-t, és olyasformán köhintett, mint aki fuldoklik.

- Oöö... *eszkö... eszkö vú...*
- Abba ne hagyja - szólt Sally. - Úgy látom, sikerült megfognia.
- *Eszkö vú... Purkoá vú nö...* Vagyis *nö vú...* Hogy mondjam... *Kel-e lö rezón...*

Itt elhallgatott, mert Jules ebben a pillanatban magyarázni kezdett. Nagyon gyorsan és rendkívül hosszasan magyarázott. Az, hogy hallgatói közül egyik sem értett egy árva szót sem a mondandójából, láthatólag nem ötlött fel elméjében. Vagy ha felötlött is, lényegtelen apróságnak ítélve elhessentette. Magyarázni akart, hát magyarázott. Úgy törtek elő belőle a szavak, mint a gejzír. Bizonyos hangcsoportokról esetleg még azt hihette volna az ember, hogy feltárhatná a jelentésüket, ha Jules leválasztaná őket a szövegtestről, és lassan elismételné, ám ezek is elsodródtak a zuhatagban, és elvesztek mindörökre.

- Állítsa le! - jelentette ki Sally határozottan.

A vörös hajú fiatalember úgy nézett rá, ahogy egy johnstowni lakos bámult volna, ha azt kérik tőle, hogy állítsa meg a híres árvizet.

- Állítsam le?

- Igen. Fújjon meg egy sípot, vagy valami.

A fiatalember emlékezetének mélyéről a felszínre bukkant egy szó - talán hallotta vagy olvasta valahol, vagy a rég feledésbe merült iskolaévek hordaléka lehetett.

- *Züt!*- vakkantotta, mire Jules azonnal lecsapta önmagán a főkapcsolót. Egy percnyi kába csend következett, mint a kondérgyárban, ha hirtelen elmegy az áram.

- Gyorsan! Most elkapta! - kiáltotta Sally. - Kérdezze meg, miről beszél (már ha tudja egyáltalán, hogy miről beszél, amiben kételkedem), és kérje meg, hogy beszéljen lassabban. Akkor talán jutunk valamire.

A fiatalember értelmesen bólintott. Kitűnő tanácsot kapott.

- *Lantman* - mondta. - *Párlé lantman. Pá szi...* hogy mondjam... *pá szi* baromi *vit!*

- *Ah-a-ah!* - kiáltotta Jules, röptében fogadva az adogatási. - *Lentement. Ah, oui, lentement.*

Hosszú párbeszéd következett, amely Sally számára semmit sem mondott ugyan, de a vörös hajú nyelvtudós számára szemlátomást követhető volt.

- Ez az idióta - tolmácsolta néhány perc múlva - ökörséget csinált. Úgy látszik, amikor bejöttünk, éppen félálomban volt, belökött bennünket a liftbe, és becsapta az ajtót, de a kulcsait lent felejtette a pulton.

- Értem - mondta Sally. - Tehát beszorultunk.
- Sajnos. Mit nem adnék - mondta a fiatalember -, ha jól tudnék franciául, hogy legalább cifrán beolvashatnék neki. Vajon hogy mondhatják azt, hogy „tökfej"? - tűnődött el.
- Ez csak egyszerű érdeklődés - jegyezte meg Sally -, de nem kellene csinálnunk valamit?
- Mit tehetnénk?
- Hát például, hogy csak egyet mondjak, mindannyian kiálthatnánk egy nagyot. Attól a szálloda lakói halálra rémülnének, de talán maradna egy túlélő, aki elindulna megnézni, hogy mi a helyzet, és kiengedne bennünket.
- Irtó jó ötlet! - mondta a fiatalember elismeréssel.
- Örülök, ha tetszik. Akkor körvonalazza az elképzelést neki is, különben azt hiheti, hogy megbolondultunk.

A fiatalember keresgélte a szavakat, és végül talált néhányat, amelyek, sántikálva ugyan, de közvetítették mondanivalóját, s a végén Jules csüggedten bólintott.

- Remek - mondta Sally. - Akkor háromra mindannyian egyszerre. Egy... kettő... Jaj, szegénykém! - szakította félbe önmagát. - Nézzen rá!

A lift legtávolabbi sarkában a lelkileg összeomlott Jules némán zokogott egy darab gyűrött pamutszövetbe, amely zsebkendői beosztásban szolgált nála. Hüppögő csukladozása a földszintig visszhangzott a liftaknában.

5

Napjainkban, amikor olcsó tájékoztató könyvek foglalkoznak a világon minden elképzelhető témával, legtöbbünk többnyire tisztában van vele, hogy miként viselkedjék az élet apró válságainak idején. Csak magunkat hibáztathatjuk, ha nem tudjuk, mitévők legyünk, amíg az orvos megérkezik, vagy miként készítsünk a babának csinos télikabátot a nagypapa tavalyi jégeralsójából, vagy mely módon bánhatunk el leghatékonyabban a fagyasztott birkahússal. Senki sem állt még elő azonban gyakorlati tanáccsal arra nézve, hogy mi a helyes magatartás, ha a liftkezelő zokog. Ennélfogva Sally és útitársa néhány pillanatig tanácstalanul nézte egymást.

- Szegénykém! - mondta Sally visszanyerve a beszéd képességét. - Kérdezze meg tőle, hogy mi a baj.
A fiatalember kétkedő arcot vágott.
- Tudja - mondta -, nekem nem élvezet ezzel a tökfejjel társalogni. Hogy mondjam, nekem ez strapás. Nem tudom, miért, de ha franciául beszélek, mindig úgy érzem, mintha le akarna esni az orrom. Nem lehetne egyszerűen megvárni, amíg jól kisírja magát?
- Micsoda ötlet! - csattant fel Sally. - Hát nincs magának szíve? Maga is afféle emberbőrbe bújt fenevad?
A fiatalember kelletlenül Jules-höz fordult, és bizonyos idő alatt összeszedte teljes szókincsét.
- Inkább örülhetne a lehetőségnek - mondta Sally. - Ez az egyetlen igazi módja annak, hogy franciául tanuljon, és most ingyen leckét kaphat belőle. Tehát mit mondott?
- Nekem úgy tűnt, mintha valaminek az elvesztéséről mondott volna valamit. Úgy rémlett, hogy a *perdu* szót sikerült elkapnom.
- De hát az fürjet jelent, nem? Rémlik, mintha az étlapon láttam volna.
- Gondolja, hogy egy ilyen pillanatban fürjeket emlegetne?
- Előfordulhat. A franciák különös népség.
- Jól van, teszek még egy kísérletet. De ezzel a fickóval nehéz dolog beszélgetni. A legkisebb bátorításra úgy beindul, mint egy rakéta. - Újabb kérdést tett fel a szenvedőnek, és feszült figyelemmel hallgatta a terjedelmes választ.
- Ó! - mondta végül hirtelen megvilágosodva. - Az állását? - Sallyhez fordult. - Most végre megértettem - közölte. - Az a baj, azt mondja, hogy ha kiabálunk, és fellármázzuk a házat, akkor kijutunk ugyan a liftből, de ő elveszíti az állását, ugyanis ez már a második alkalom, hogy ilyesmi előfordul, és az elsőnél figyelmeztették, hogy a következőnél repül.
- Tehát kiáltozásról nem is álmodhatunk - szögezte le Sally határozottan.
- Az viszont jó hosszú várakozást jelent. Ha jól sejtem, annyi reményünk van még, hogy valaki nálunk is később jön vissza, és akkor ő kiengedhet innen. De ez bizonytalan. A fickó szerint már mindenki ledőlt a szalmazsákjára.

- Akkor is meg kell próbálnunk. Gondolni sem akarok arra, hogy az a szegény ember elveszítse az állását. Mondja meg neki, hogy vigye le a liftet a földszintre, aztán majd üldögélünk, és elszórakoztatjuk magunkat, amíg történik valami. Rengeteg mindent megbeszélhetünk. Elmesélhetjük egymásnak életünk történetét.

Jules, áldozatainak türelmes hozzáállása miatt jobb kedvre derülve leeresztette a liftet a földszintre, ahol végtelen sóvárgással telt pillantást vetett a távoli pulton heverő kulcscsomóra, ahogy Mózes nézhette az ígéret Földjét a Piszga tetejéről, majd lerogyott a padlóra, és kupaccá alakulva folytatta a szunyókálást. Sally a lehető legkényelmesebben elhelyezkedett a neki jutott sarokban.

- Gyújtson rá nyugodtan - mondta. - El kell foglaljuk magunkat.
- Irtóra köszönöm.
- Most pedig - szólt Sally - mesélje el, miért rúgta ki Scrymgeour.

A vörös hajú fiatalember az éjszakai kaland izgalmai hatására fokról fokra elfelejtette a kínos zavart, a feszélyezettségét, amely a szálloda előterében fogta el Sallyvel találva szemben magát, de erre a kérdésre megint markába kaparintotta az elfogódottság. Arcát újból elborította a jellegzetes pír, már dadogni is elkezdett.

- Hogy mondjam, nagyon örülök... Szóval, borzasztóan sajnálom!
- Scrymgeourt?
- Tudja, hogy értem. Mármint, úgy értem, sajnálom, hogy akkora majmot csináltam magamból délelőtt. Én... álmomban se gondoltam volna, hogy ért angolul.
- Nekem nem esett rosszul. Úgy éreztem, hogy nagyon kedves és hízelgő. Azt persze nem tudhatom, hány lányt látott már életében, de...
- Ne csinálja már! Ettől annyira hülyének érzem magam.
- Ami a számat illeti, sajnálom. Tényleg széles. De tudom, hogy maga józan gondolkodású ember, belátja, hogy nem tehetek róla.
- Ne kínozzon! - könyörgött a fiatalember. - Különben is, ha éppen tudni akarja, a szája abszolút tökéletes. Szerintem - folytatta lázasan - maga a legcsodálatosabb...
- El akarta mesélni, hogy mi volt Scrymgeourral - szakította félbe Sally.

A fiatalember pislogott, mintha alvajárás közben összeütközött volna valami kemény tárggyal. Önnön ékesszólása már épp kezdte elragadni.

- Scrymgeourral? - kérdezte. - Á, az csak untatná magát.
- Ne legyen ostoba - korholta Sally. - Nem fogta fel, hogy gyakorlatilag lakatlan szigetre kerültünk? Holnapig csak egyetlen dolgot tehetünk: önmagunkról beszélünk. Mindent hallani akarok magáról, aztán majd én is elmondok mindent magamról. Ha nem akar első lenni, akkor elkezdem én. Kezdjük, mondjuk, a nevekkel. Az enyém Sally Nicholas. Mi a magáé?
- Az enyém? Á, értem, mire gondol.
- Erre számítottam. Igyekeztem világosan fogalmazni. Nos, mi a neve?
- Kemp.
- És a keresztneve?
- Hát, az igazat megvallva - felelte a fiatalember - a keresztnevemet el szoktam titkolni, mert amikor megkereszteltek, rémesen kitoltak velem.
- Engem nem tud megbotránkoztatni - bátorította Sally. - Az apámat Ezekielnek hívták, és van egy bátyám, akinek Fillmore a neve.
Mr. Kemp földerült.
- Hát az enyém azért annyira nem rossz... Izé, nem úgy értem - kezdett hirtelen szabadkozni. - Mind a kettő nagyon klassz név, persze...
- Mondja már - így Sally.
- Szóval engem Lancelotnak neveztek el. És persze az a helyzet, hogy nem vagyok olyan, mint egy Lancelot, és nem is leszek. A haverjaim - tette hozzá, derűsebb húrokat pendítve meg - Pipacsnak hívnak.
- Nem hibáztatom őket - mondta Sally.
- Lehetne szó arról, hogy maga is Pipacsnak tekintsen? - tudakolta a fiatalember bizonytalanul.
- Hát hogyne!
- Ez irtó rendes magától.
- Ugyan. Semmiség.
Jules megmozdult álmában, és felhorkant. Az éjszaka csendjét más nesz nem zavarta meg.
- Azt mondta, mindent elmond magáról - vetette fel Mr. Lancelot Kemp, azaz Pipacs.
- Mindent el fogok mesélni - felelte Sally -, és nem azért, mintha azt hinném, hogy érdekli magát...
- Dehogynem érdekel!
- Mondom: nem azért, mintha azt hinném, hogy érdekli magát...

- De tényleg érdekel, komolyan. Sally fagyosan nézett rá.
- Most vitatkozni fogunk, vagy elmondhatom, amit akarok?
- Jaj, bocsánat.
- Nem azért, mondom harmadszor, mintha azt hinném, hogy érdekli magát, hanem azért, mert utána már semmiféle ürüggyel nem tud kibújni az alól, hogy elmondja az élete történetét, és el sem hiszi, mennyire kíváncsi a természetem. Tehát először is: Amerikában élek. Nyaralni jöttem ide. És évek óta ez az első igazi nyaralásom... igazából azóta, hogy eljöttem otthonról. - Sally kicsit hallgatott. - Tudja, elszöktem.
- Klassz! - észrevételezte Pipacs Kemp.
- Tessék?
- Akarom mondani: helyes. Biztosra veszem, hogy helyesen tette.
- Azt mondtam: otthonról - folytatta Sally -, de az valójában csak az otthon utánzata volt, tudja? Egy olyan majd-nem-otthon, ami sosem tudja pótolni az igazit. A szüleim sok évvel ezelőtt meghaltak. A bátyámat meg engem a nagybátyánk fogadott be nagy kegyesen.
- Az ördög - mondta Pipacs Kemp mély érzéssel - nagybácsinak szokta álcázni magát. Nekem is van egy... de már megint félbeszakítottam.
- A nagybátyánk volt a gyámunk, ő kezelte a vagyonunkat. Ő rendelkezett a bátyám pénzével is, meg az enyémmel is, amíg be nem töltöttem a huszonegyet. A bátyám akkor vehette át az örökségét, amikor huszonöt éves lett. Szegény apánk vakon bízott a bácsikámban, és tudja, mi történt?
- Szent isten! Az a csirkefogó lenyúlta az egészet?
- Nem. Egy centet sem. Hát nem rendkívüli? Hallott valaha olyan nagybácsiról, akiben vakon megbíznak, és teljesen becsületes? Hát az enyém ilyen volt. Csakhogy bármilyen kiválóan viselte gondját a pénzünknek, egyáltalán nem volt szeretetreméltó karakter. Kemény ember volt. Kemény! Olyan kemény, mint... nos, majdnem olyan kemény, mint ez az ülőke. Ki nem állhatta szegény Fillt...
- Ki az a Phil?
- Az előbb ismertem be, hogy van egy bátyám, akinek Fillmore a neve.
- Vagy úgy, a bátyja. Persze, persze.

- Állandóan gyötörte szegény Fillt. És azt is meg kell mondjam, Fill elég sok okot adott arra, hogy gyötörjék. Mindig valami bajba keveredett. Egyszer, úgy három évvel ezelőtt kicsapták a Harvardról, és a bácsikám kijelentette, hogy többé hallani sem akar róla. Úgyhogy azt mondtam: Ha Fill elmegy, én is elmegyek. A bácsikám meg, úgy látszik, ezt kellemes esti programnak tartotta, nem emelt kifogást, úgyhogy Fill meg én elhagytuk a házát. New Yorkba költöztünk, azóta is ott élünk. Körülbelül fél évvel ezelőtt Fill betöltötte a huszonötöt, magához vette az örökségét, egy hónappal ezelőtt én is elértem a kitűzött célt, és én is átvettem az enyémet. Úgyhogy, mint látja, minden jó véget ért. Most pedig maga meséljen magáról.

- De hát izé, hogy mondjam, rengeteg dolgot kihagyott. Szóval, rém nehéz lehetett maguknak ott New Yorkban, nem? Hogy a csudában tudtak megélni?

- Ó, találtunk munkát. A bátyám próbálkozott ezzel-azzal, és végül kellékes lett egy színtársulatnál. Én meg, aki ugye luxuskörülmények között nevelkedtem, csak egy dologhoz értettem, és ez a társastánc volt, úgyhogy társastáncoltam. Egy Virágoskert nevű helyen kaptam munkát a Broadwayn, a munkámat viccesen úgy hívták, hogy „instruktor", mintha az odajárók rászorultak volna bármiféle instrukcióra. Örültem, hogy megúsztam élve, és nem tiportak halálra.

- Fú, ez azért súlyos lehetett!

- Hát nem is tudom. Egy darabig még szórakoztatott is. De azért - tűnődött el Sally - azt nem mondanám, hogy sokkal tovább kibírtam volna ott. Kezdtem összelapulni. Azt hiszem, több kövér ember taposott rám, mint bármelyik másik velem egykorú lányra egész Amerikában. Nem tudom, mi lehetett az oka, de minden túlsúlyos férfi ösztönösen és azonnal engem kért fel. Ezért is szeretek itt üldögélni a homokban, és nézni a strandoló franciákat. Egyszerűen mennyei érzés látni egy százhúsz kilós férfit közeledni, és biztosan tudni, hogy nem fogok táncolni vele.

- De hát hallgasson ide, magának aztán kemény élete volt!

- Egy dolgot mondhatok: emiatt leszek majd nagyon otthonülő feleség. Engem aztán nem lát majd a csillogó-villogó báltermek környékén! Egy kis házikó valahol vidéken, ahol kötögetek, romantikus regényeket olvasok... Este fél tízkor pedig irány az ágy! És most maga mesélje el az

életét. De legyen jó hosszú, mert biztos vagyok benne, hogy felmentő sereg már nem jön. Azt hiszem, az utolsó lakó is évekkel ezelőtt hazatért. Reggelig itt ragadunk.

- Szerintem kiabálnunk kellene, én azt mondom.
- És Jules veszítse el az állását? Azt már nem!
- Persze én is sajnálom, hogy szegény Jules bajba kerül, de utálok arra gondolni, hogy maga emiatt...
- Halljuk a történetet - mondta Sally.

6

Pipacs Kemp olyasfajta viselkedést tanúsított, mint egy ifjú vőlegény, akinek az esküvői vacsorán válaszolnia kell a pohárköszöntőkre. Feszengve csosszantott néhányat a lábával, és az ujjait csavargatta.

- Tudja, utálok magamról beszélni - bökte ki.
- Számítottam erre - felelte Sally. - Ezért mondtam el előre az önéletrajzomat, hogy magának ne legyen lehetősége kihátrálni. Ne szerénykedjen itt, mint egy ibolyaszál. Hajótöröttek vagyunk. Feszült érdeklődést táplálok a története iránt. És még ha nem táplálnék is, sokkal szívesebben hallgatnám, mint Jules horkolását.
- Ez aztán a horkolás, mi? Zavarja magát? Rázzam fel?
- Úgy látom, magának van egy rendkívül brutális vonás a jellemében - jegyezte meg Sally. - Mintha semmi más nem járna a fejében, csak az, mivel zaklathatná szegény Jules-t. Csak egy másodpercig hagyja békén, és inkább beszéljen magáról.
- Hol kezdjem?
- Talán mégse a gyerekkoránál. Attól eltekinthetünk.
- Hát... - Pipacs Kemp homlokán mély ráncok gyűrődtek, ahogy kereste a drámai indítást. - Szóval, az a helyzet, hogy én is árva gyerek vagyok, mint amilyen maga. Már úgy értem, hogy a szüleim mind a ketten meghaltak, meg ilyenek.
- Köszönöm, hogy elmagyarázta. Most már teljesen világos.
- Anyámra nem is emlékszem. Apám akkor halt meg, amikor utolsó éves voltam Cambridge-ben. Baromi klassz volt az egyetemen - mondta Pipacs, látszott, hogy kezd fellelkesülni a témától. - Nem laza, érti, de azért klassz. Rögösben és bokszban is nyomultam, bevettek centerhalfnak

az országosba az északiak elleni selejtezőn, és merem állítani, tényleg úgy nézett ki, hogy megcsíphetem a nemzetközit.
Sally tágra nyílt szemmel meredt rá.
- Ez most jó vagy rossz? - kérdezte.
- He?
- Most a bűnlajstromát sorolta fel, vagy örvendezve gratulálnom kellene? Először is, mit jelent az, hogy rögösben nyomult?
- Hát azt... hogy nyomultam rögösben is, érti.
- Ó, vagy úgy - mondta Sally. - Nyomult a rögösben.
- Szóval, hogy mondjam, játszottam a rögös csapatban... fociztam, na... Ezt az izé, rögös, vagyis rögbi futballt játszottam... a cambridge-i csapatban, Oxford ellen. Centerhalf voltam.
- És mi az a centerhalf? - kérdezte Sally türelmesen. - Tudom, tudom, azt fogja felelni, hogy az a centerhalf, de nem lehetne egyszerűbben megfogalmazni?
- A centerhalf - szólt Pipacs - az a half, aki a centerben nyomul. Ó passzolja le a bogyót a beállósnak, aki indítja az előretoltakat. Nem tudom, így érthető?
- Nem.
- Baromi nehéz elmagyarázni - mondta Pipacs Kemp boldogtalanul. - Szóval az a helyzet, hogy szerintem még sosem beszéltem olyannal, aki nem tudta, mi az a centerhalf.
- Hát annyit felfogtam, hogy valami köze van a futballhoz, úgyhogy hagyjuk annyiban. Nálunk is van valami olyasmi, hogy középpályás. És mit jelent „megcsípni a nemzetközit"?
- Azt hívják így, ha az ember az országos válogatottban játszik, tudja? Anglia ellenfelei: Wales, Franciaország, Írország és Skócia. Ha a csapás nem jött volna, országos válogatott lettem volna a Wales elleni meccsen.
- Most már végre értem. Azt próbálja a tudomásomra hozni, hogy nagyon jól tudott futballozni.
Pipacs Komp mélyen elvörösödött.
- Ó, ne mondjon ilyet. Anglia elég rosszul volt eleresztve centerhalfokkal abban az évben.

- Kétségbeejtő helyzetben lehetett az ország. Tehát esélye volt rá, hogy bekerüljön az országos válogatottba, amikor jött a csapás. Mi volt a csapás?
- Hát kiderült, hogy szegény öregem egy vasat sem hagyott maga után. Igazából sose értettem az ilyenekhez, de mindig azt hittem, hogy elég vastagok vagyunk, aztán egyszer csak kiderült, hogy semmink sincs. El kellett jönnöm Cambridge-ből, és a bácsikám irodájában kezdtem dolgozni. Persze mindent összekutyultam.
- Hogyhogy „persze"?
- Hát, tudja, nem vagyok valami baromi eszes fickó. Valahogy nem bírom átlátni, mi hogyan működik. Úgy egy év után a bácsikámnak elege lett, kipaterolt, és szerzett nekem munkát egy iskolában, és azt is elbaltáztam. Utána szerzett még egy-két állást, és elbaltáztam azokat is.
- Úgy látom, maga egyike korunk legkiválóbb ifjú elbaltázóinak! - kerekedett el Sally szeme.
- Úgy valahogy - felelte Pipacs szerényen. Csend lett.
- És Scrymgeour? - tette fel a kérdést Sally.
- Az volt a legutóbbi - felelte Pipacs. - Scrymgeour egy felfuvalkodott vén hólyag, aki azt hiszi, hogy egyszer még miniszterelnök lesz. Nagymenő a Legfelsőbb Bíróságon, nemrég bekerült a parlamentbe is. Az unokabátyám szokott neki bojtárkodni. így kerültem kapcsolatba a vén szivarral.
- Mi van az unokabátyjával? Nagyon szeretném, ha angolul beszélne.
- Az az unokabátyám, aki ma délelőtt ott volt velem a strandon.
- És hogy mondta, mit szokott csinálni Mr. Scrymgeournak?
- Á, úgy mondják, hogy bojtárkodik. Az unokabátyám is a bíróságon dolgozik... Ő is az ifjú üstökösök közül való.
- Gondoltam, hogy valami ügyvédféle.
- Ma már messze túl van ezen, de a pályája elején Scrymgeournak volt az ügyvédbojtárja - a segédje, érti? Úgy hívják, hogy Carmyle, egyébként. Lehet, hogy hallott is róla. Eléggé jani a szakmájában. Bruce Carmyle, egész pontosan.
- Nem hallottam róla.
- Na, szóval ő szerzett nekem titkári állást Scrymgeournál.
- És Scrymgeour miért rúgta ki magát?

Pipacs Kemp arca elsötétült. Homlokára ismét kiültek a ráncok. Sally az arcát figyelve arra gondolt: igaza lehetett, amikor pukkancsnak vélte. De épp ez tetszett neki. A jámbor férfiak nem vonzották.

- Nem tudom: szereti a kutyákat? - kérdezte Pipacs.

- Ma reggelig szerettem - felelte Sally. - És azt hiszem, idővel megint szeretni fogom őket. Pillanatnyilag inkább azt mondanám, hogy megcsömörlöttem a kutyáktól. De nem kanyarodtunk el a tárgytól? Azt kérdeztem, miért menesztette magát Mr. Scrymgeour.

- Épp azt mondom.

- Ennek örülök. Nem jöttem rá.

- A vén haramiának - mesélte Pipacs gondterhelten - van egy kutyája. Egy nagyon jópofa kis spániel. Nagy haverok vagyunk. Scrymgeour meg az a fajta ürge, akit el kellene tiltani a kutyatartástól, mert egyszerűen nem méltó rá. Az egy erőszakos, felfuvalkodott, hájfejű, lélektelen vén baromállat, aki...

- Egy pillanat - mondta Sally. - Kezd az a benyomásom támadni, hogy maga nem kedveli Mr. Scrymgeourt. Igazam van?

- Igen!

- Gondoltam. Női megérzés. Folytassa.

- Ragaszkodott hozzá, hogy az a szerencsétlen állat mutatványokat tanuljon. Utálom, ha egy kutyával mutatványokat csináltatnak. Egyébként a kutyák is utálják. Félelmetes, mennyire érzékenyek. Na, Scrymgeour trükköket tanítgatott ennek a spánielnek - csupa hülyeséget, amit magára valamit is adó kutya nem hajt végre; végül szegény kis Billy megunta a dolgot, és besokallt. Ahhoz túl jól nevelt volt, hogy megharapja, de megrázta a fejét, és bement egy szék alá. Gondolhatná, hogy bárki annyiban hagyta volna az ügyet, de nem ez a Scrymgeour. Ő aztán nem! Még egy ilyen elvetemült...

- Igen, a többit már tudom. Folytassa.

- Szóval, az egész odáig fajult, hogy a vén tróger kirángatta a kutyát a szék alól, egyre jobban feldühödött rá, és a végén elagyabugyálta egy sétabottal. Vagyis - pontosított Pipacs hidegen - hozzálátott, hogy elagyabugyálja. - Gondterhelt arccal borongott egy percet. - Egy spánielt, gondoljon bele! El tudja képzelni, hogy valaki megverjen egy spánielt? Az olyan lenne, mintha egy kislányt verne meg. Na, a vén Scrymgeour már

eléggé benne van a korban, úgyhogy egy kicsit visszafogtam magam, de elvettem tőle a botot, kábé tizenegy darabra törtem, és nagy szerencsémre ezt a botot valamiért nagyon sokra becsülte. Aranyból volt a gombja, és asszem, a választóitól kapta, vagy ilyesmi. Szóval jól felaprítottam, aztán pedig rendesen beolvastam neki. Aztán meg... Hát aztán meg kirúgott, és akkor elutaztam ide.

Sally egy percig semmit sem szólt.

- Teljesen igaza volt - mondta aztán komoly hangon, amelyben nyoma sem volt a megszokott évődésnek. Megint hallgatott. - És most mihez kezd? - kérdezte aztán.

- Nem tudom.

- Majd csak adódik valami.

- Hát persze, majd csak adódik valami. A család persze teljesen ki van borulva.

- Az ég szerelmére! Mit törődik a családdal? - tört ki Sally. Nem volt képes összeegyeztetni ezt a családtól való függést azzal a lendületes vállalkozói szellemmel, amit a leírhatatlan Scrymgeourral való konfliktusban tanúsított. Persze világos: úgy nevelkedett, hogy gazdag ember fiának tudta magát, és ugyanúgy sodródott az életben, ahogy az ilyen fiatalemberek szoktak, de akkor is... - Magával az a legfőbb baj... - tért rá a témára, amellyel kapcsolatban sziklaszilárd elveket vallott -, hogy...

Előterjesztését félbeszakította valami, ami - ezen a helyen, hajnali egy órakor - valósággal csodaszámba ment. Kinyílt az utcai ajtó, és egy szmokingos fiatalember lépett be. Az efféle ritkaság volt a Normandie-ban, amelyet főként megállapodott középkorúak látogattak. E fiatalember jelenléte, ha egyáltalán szükséges magyarázatot adni rá, annak volt köszönhető, hogy Roville-ban való tartózkodásának félidejében, egy végzetes éjszakán a Casinóban annyira leapasztotta pénzügyi alapjait, hogy kénytelen volt sietve átköltözni a Hotel Splendide-ből a szerényebb Normandie-ba. Ma esti kései hazatérésének pedig az volt az oka, hogy részt vett volt a Splendide-ben rendezett táncmulatságon, elsősorban abbeli reményében, hogy ott találkozhat valamelyik irgalmas szívű és vagyonos barátjával, akitől kölcsönkérhet.

Pergőtűzhöz hasonlatos párbeszéd zajlott le Jules és az újonnan érkezett között, a kulcsok a liftbe történő benyújtásra kerültek, az ajtó kinyílt, és a lift ismét mozgásba lendült. Néhány perc múlva Sallyn leküzdhetetlen álmosság vett erőt. Leoltotta a lámpát, és beugrott az ágyba. Ébrenlétének utolsó gondolata az volt: kár, hogy nem tudott hosszas előadást tartani Mr. Pipacs Kempnek a vállalkozó szellem tárgykörében, és eldöntötte, hogy a legelső adandó alkalommal pótolni fogja.

III. fejezet
A méltóságteljes Mr. Carmyle

1

Másnap este hatkor Sally kénytelen volt arra a következtetésre jutni, hogy Pipacsnak az ő kiérlelt megjegyzései nélkül, a maga erejéből kell végigküzdenie az életet, ugyanis egész nap a színét sem látta a fiatalembernek, márpedig neki egy óra múlva el kellett utaznia Roville-ból a hét-tizenötös gyorssal, amely Párizsba repítendi majd, hogy onnan továbbutazzék Cherbourg-ba, s ott felszálljon az óceánjáróra, amelyre megváltotta a jegyet New Yorkig.

Még fél hétkor is élt benne a halvány remény; poggyászát az állomásra vitette és egy szívélyes hordár gondjaira bízta, majd még utoljára ellátogatott a Casino Municipale-ba. Nem esett jól neki a gondolat, hogy felemelő, jobb kedvre derítő szavak nélkül hagyja el Pipacsot. Oly sok eleven, tevékeny lányhoz hasonlóan ő is nagy mértékben érdeklődött embertársai problémái iránt - ahogy a bátyja, Fillmore fogalmazta: folyton mások dolgába ütötte az orrát. Pipacs olyan ember benyomását keltette, akit érdemes egy barátságos taszítással a helyes útra irányítani; nagy örömére szolgált, hogy a Casinó-ba lépve észrevette a lángvörös üstököt, amely kiragyogott a rulettasztal körül felgyülemlett tömegből.

Roville-sur-Merben két kaszinó működik. Az egyik a Promenade-on, ennek fő vonzerejét a tengeri levegő adja, valamint a *boule* nevű jámbor időtöltés. A vasútállomáshoz közeli Massena Palotában működő nagy Casino Municipale az a hely, ahová a szakmát komolyan vevő, ügybuzgó szerencsejátékosok látogatnak. Sallynek már a belépése pillanatában

nyilvánvaló volt, hogy Pipacs Kemp nemcsak komolyan veszi a szakmát, hanem eredményes is benne. Pipacsnak bámulatosan jól ment a játék. Barikádként tornyosult előtte a szögletes zsetonok tömege; a faarcú krupié Sally szeme láttára épp akkor tolt elé egy további kupacot a hosszú nyelű gereblyével.

- *Epatant!* - mormogta egy férfi ámuló tekintettel Sally mellett, és kihúzta könyökét a lány oldalából, hogy jobban tudjon gesztikulálni. Sally, bár nem volt a francia nyelv tudósa, annyit azért látott, hogy a férfi elképedt, és tetszik neki a dolog. Az egész tömegben mindenki elképedt, és mindenkinek tetszett a dolog. Tagadhatatlan, hogy az európai kontinens rulettasztalainak nézőiben tapasztalható bizonyos önzetlen vonás. Mintha spirituális örömöt merítenének abból, ha valaki mást nyerni látnak.

A krupié bal kézzel megpödörte bajuszát jobbjával pedig a kereket, és ismét csend támadt. Sally olyan helyre húzódott, ahol enyhébb volt a tömeg nyomása, innen már Pipacs arcát is látta, és kénytelen volt fölnevetni. A fiatalember pontosan olyan volt, mint egy kotorékeb a patkánylyuk bejárata előtt. Haja szinte felborzolódott az izgatottságtól. Az ember már-már látni vélte, hogy a fülét is hegyezi.

A tömegre feszült csend borult, amikor a kerék megindult; Sally kacagása zavarba ejtő élességgel csendült föl a teremben, és észrevehető hatást gyakorolt azokra, akik hallótávolságon belül voltak. Amikor valakinek szerencsesorozata van, a rulettasztal köré gyűlendő tömeg valamiféle, már-már vallásos elragadtatást él át. Sally azzal sem kelthetett volna fájdalmasabb megütközést, ha egy székesegyházban kezd vihogni. A leglelkesebb hívek döbbent tekintettel mérték végig a lányt, Pipacs pedig, amikor odakapta tekintetét, és felismerte, felugrott a helyéről. Ebben a pillanatban a golyó kis koccanással beleesett a kerék egyik piros rekeszébe; ahogy csökkent a forgás sebessége, és kiderült, hogy a nap nyertese rossz színre tett, borzongó moraj futott végig a gyülekezeten - olyasféle, mint amilyen a néger vallási közösségekben a bűnbánók padján helyet foglalók ajkáról szokott felröppenni. Szemrehányó pillantások lövelltek Sally felé. Az a közvélekedés alakult ki, hogy Pipacs szerencsesorozatát a lány fegyelmezetlen viselkedése szakította meg.

Az egyetlen ember a tömegben, aki nem bosszankodott, maga Pipacs volt. Felmarkolta nyereményét, zsebébe tömködte, és odafurakodott a

tömegben, ahol a tömeg által immár egyértelműen számkivetettnek tekintett Sally állt. A játékosok szemlátomást sajnálták, hogy Pipacs lehúzta a redőnyt. A közönség úgy érezte magát, mintha a nagyjelenet közepén a sztár levonulna a színpadról; a bámészkodókat még az sem vigasztalta meg tökéletesen, hogy az asztal mellett hangos és indulatos vita robbant ki két ingerlékeny játékos között egy ötfrankos zseton hovatartozását illetően.

- Nahát - mondta Pipacs ügyesen kikormányozva Sallyt a tömegből -, ez óriási, hogy összefutottunk. Mindenütt kerestem magát.

- Akkor fura, hogy nem talált meg, mert ott voltam mindenütt. Magát kerestem.

- Csak nem? - Pipacs láthatólag felvidult.

A kaszinó csöndes előterébe húzódtak, és leültek az egyik sarokban. Kellemes volt itt, és senki sem tartózkodott a közelben, csak a pazar egyenruhába bújtatott ajtónálló, és ő is meglehetős távolságban. - Ez rém rendes magától.

- Gondoltam, még egyszer beszélnünk kell, mielőtt indul a vonatom.

Pipacs hevesen összerezzent

- A vonata? Hogy érti ezt?

- A zaka-taka, máshogy mondva si-hu-hu - magyarázta Sally. - Tudja, ma este elutazom.

- Elutazik? - Pipacs arcán döbbenet jelent meg, mintha egy gyülekezet legodaadóbb híve lenne, és Sally azt jelentette volna be, hogy kilép. - Azt mondja, elutazik? Mármint hogy elmegy Roville-ból?

- Sajnos.

- De hát miért? És hova megy?

- Vissza Amerikába. Holnap indul a hajó Cherbourgból.

- Szentséges ég!

- Sajnálom - mondta Sally, meghatódva a fiatalember kétségbeesésétől. Meleg szívű leány volt, és örült, ha méltánylásra talált. - De...

- Na de... - Pipacs Kemp élénk skarlátvörös színt öltött, és maga elé meredt a távolba, ahol a díszegyenruhás alkalmazott meghatott szeretettel nézegette a párocskát, mint aki a maga idején szintén kivette részét az effféléből. - Hallgasson csak ide, akar a feleségem lenni?

2

Sally őszinte elképedéssel bámulta a karmazsinvörös arcélt. Arra már régen rájött, hogy Pipacs meglepetésekkel teli fiatalember, de ekkora meglepetésre nem számított.

- A felesége?

- Érti, mire gondolok.

- Igen, azt hiszem, hogy értem. A házasság szent kötelékére. Igen, értem.

- Akkor?

Sally kezdte visszanyerni nyugalmát. A helyzet csiklandozta a humorérzékét. Szigorú arccal fordult Pipacs felé. A fiatalember nem nézett rá, tekintete továbbra is a díszegyenruhás alkalmazott látványát itta. Az ajtónálló annyira átélte a helyzet romantikáját, hogy egy szerelmi tárgyú balladát dúdolgatott magában. Nem hallotta ugyan, hogy miről beszélnek, és akkor sem értette volna, ha hallja, de a szemek beszédének avatott szakértője volt.

- De hát... Ne gondolja, hogy mindenáron akadékoskodni akarok... de nincs ez egy kicsit elsietve?

- Muszáj sietni - felelte Pipacs Kemp panaszosan. - Azt hittem, még hetekig itt lesz.

- De hát gyermekem, kisfiam, gondolt már arra, hogy jószerével idegenek vagyunk egymásnak? - Türelmesen megveregette a fiatalember kezét, amitől a díszegyenruhás alkalmazott lágyan felsóhajtott. - Értem már, mi történt - mondta Sally. - Összetévesztett egy másik lánnyal, akit jól ismer, akinek be van mutatva. Nézzen meg jobban, maga is rájön.

- Ha jobban megnézem - szólt Pipacs lázban -, nem állok jót a következményekért.

- És ez az az ember, akinek előadást akartam tartani a vállalkozói szellemről!

- A fenébe is, maga a legcsodálatosabb lány, akit valaha láttam! - fakadt ki Pipacs, tekintetét mereven az ajtónállóra szögezve. - Persze, hogy ez váratlan. Nem tehetek róla. Az első pillanatban beleszerettem magába, amikor megláttam, és kész.

- De...

- Hát nézze, én tudom, hogy nem vagyok valami nagy szám, vagy akármi, de... szóval... Épp most nyertem egy rakás pénzt odabent, és...
- Meg akar vásárolni?
- Azt akarom mondani, hogy van elég pénzem ahhoz, hogy elinduljunk, és... persze mostanáig mindent rémesen összekutyultam, amihez csak hozzányúltam, de biztos van olyasmi, amire képes vagyok, és akármibe lefogadhatja, hogy nagyon fogok igyekezni. Mármint ha ott áll mögöttem, hogy támogasson, érti. Szóval, hogy mondjam...
- Eszébe jutott, hogy esetleg már van vőlegényem?
- Te jó ég! Van?

Pipacs most először fordult szembe a lánnyal, és olyan volt a tekintete, hogy Sally mélyen megrendült, minden játékosság kiveszett belőle. Bármilyen képtelenség, de ez az ember komolyan gondolja, amit mond.

- Nos, ami azt illeti, van - mondta józanul.

Pipacs Kemp beharapta az ajkát, és egy percig hallgatott.

- Hát akkor erről ennyit - mondta végül.

Sallyben olyan bonyolult érzések gomolyogtak, hogy nem is tudta kielemezni őket. Egyszerre lett volna kedve sírni és nevetni. Nem ismerte fel, de anyai érzelmek ébredtek benne. Azok az anyák ingadoznak így könnyek és kacagás között, akiknek gyermeke elragadó csökönyösséggel követel tőlük valamit, amit egyszerűen lehetetlen megadni. Sally szerette volna felkapni és ezer puszival vigasztalgatni Pipacsot. Egy dologra nem volt képes: bármennyire sajnálta, nem tudta értelmes, felnőtt férfinak tekinteni.

- Úgysem gondolja komolyan, lássa be.
- Nem, mi? - mondta Pipacs üresen kongó hangon. - Á, dehogy!
- Ez képtelenség! Szerelem első látásra - ilyen nem létezik. A szerelem akkor jön el, ha az ember alaposan megismerte a másikat, és... - Elhallgatott. Eszébe jutott, hogy épp ő az, akinek a legkevésbé lenne illendő ilyen kioktatást folytatnia. Hiszen ő is hirtelen, szinte egyeden pillanat alatt szeretett bele Gerald Fosterbe. Mit tudott Geraldról azon kívül, hogy szereti? Első találkozásuk után két héttel már el is jegyezték egymást. Ez az emlék elvette szónoklata erejét, így szelíden csak ennyit mondott zárszóként: - Ez képtelenség.

Pipacs iménti indulata elforrott, búskomor egykedvűséggé kristályosodott.

- Úgysem reméltem, hogy érdekelhetem magát - bökte ki komoran. - Nem vagyok egy nagy szám.

Sally pontosan ezt szerette volna megtalálni: a témát, amivel elterelheti a beszélgetést a szóban forgó tárgyról. Örömmel fogadta a lehetőséget, hogy a beszélgetést kevésbé bensőséges, kevésbé érzelmi talajon folytassák.

- Pontosan ez az, amiről beszélni akartam magával - ragadta meg a megalázkodás kínálta alkalmat. - Azért kerestem egész nap, hogy befejezzem, amit tegnap a liftben nem tudtam elmondani, mert megzavartak. Remélem, nem bánja, ha úgy beszélek magával, mintha a nagynénje lennék... vagy, mondjuk, a húga. Tényleg, talán az lenne a legjobb, ha elfogadna tiszteletbeli húgának. Mit szól hozzá?

Pipacsot láthatólag nem emelte az egekbe a javasolt rokoni kapcsolat lehetősége.

- Ugyanis maga hihetetlenül érdekel engem. Pipacs felderült. - Rém rendes, hogy ezt mondja.

- Bölcsességeket fogok előadni. Pipacs, legyen szíves, kapja össze magát!

- Hogyhogy kapjam össze magam?

- Hát húzza ki magát, emelje fel a fejét, engedje le a könyökét, és egyáltalán: nézzen ki valahogy. Mondja, miért engedi sodortatni magát, miért hagy mindent, ahogy mondani szokta, „a család"-ra? Miért kell magán állandóan segíteni? Miért nem segít önmagán? Miért mások keresnek állást magának? Miért nem indul el és szerez egyet? Miért szorong állandóan amiatt, hogy mit gondol magáról „a család"? Miért nem függetleníti magát tőlük? Tudom, hogy nehéz sorsa volt, hirtelen pénz nélkül maradt, meg minden, de az ég szerelmére, mindenki, aki valaha csinált valamit ezen a földön, volt már pénz nélkül életében. Ez része a játéknak. Soha nem jut semmire, ha hagyja, hogy a rokonai úgy kezeljék, mint... mint egy kajla kis új-foundlandi kutyát, hogy ide-oda rakosgassák, ahogy jónak látják. A munka olyan dolog, amit az embernek magának kell megtalálnia. Találja ki, mi az, amire képes, mert biztos van ilyen, aztán vesse rá magát, csípje nyakon, és tanítsa meg neki, ki az úr a háznál.

Sikerült összeszednie némi készpénzt. Így lesz egy kis ideje körülnézni. És amikor már körülnézett, csináljon valamit! Vegye észre, hogy él, és képzelje el, hogy a család pedig nem!

Sally elhallgatott, és mély lélegzetet vett. Pipacs Kemp egy percig szótlanul ült. Láthatólag le volt nyűgözve.

- Amikor ilyen gyorsan beszél - mondta végül komolyan, elgondolkodva -, az orra egészen picit rezeg. Abba bele kell bolondulni.

Sally bosszúsan felkiáltott.

- Azt akarja mondani, hogy oda sem figyelt arra, amit mondtam? - fakadt ki.

- Jaj, dehogynem. Hát hogy a csodába ne.

- Mit mondtam?

- Hát... izé... És a szeme, az mintha világítana, tényleg.

- Hagyja a szememet. Mit mondtam?

- Azt - felelte Pipacs némi tépelődés után -, hogy szerezzek magamnak állást.

- Nos, végül is igen. Ennél sokkal plasztikusabban fogalmaztam, de talán tényleg ez a lényege. Hát jól van. Örülök, hogy...

Pipacs gyászos rajongással csüggött rajta.

- Figyeljen - vágott közbe -, szeretnék írni magának. Mármint levelet, meg ilyesmit. Az az érzésem, hogy az segítene összekapni magam.

- Nem lesz ideje leveleket írogatni.

- Arra lesz, hogy magának írjak. Mondja, nincs véledenül valami izé, lakcíme, vagy hasonló, ott Amerikában? Már úgy értem, hogy tudjam, hova küldjem a levelet, amit írok.

- Adok egy címet, ha oda ír, azt mindenképpen megkapom. - Mrs. Meecher panziójának címét adta meg, és Pipacs gondosan felírta a mandzsettájára. - Igen, ha jobban meggondolom, írjon csak - mondta Sally. - Szeretném tudni, hogy sikerül... Atyavilág! Jól jár az az óra?

- Eléggé. Mikor indul a vonata?

- Mikor? Már el is ment! Két másodpercem, ha van. - Rohanva indult a lengőajtó felé, alaposan megzavarva ezzel a díszegyenruhás alkalmazottat, aki nem számított az események hirtelen felgyorsulására. - Ég vele, Pipacs. Írjon, és próbáljon meg emlékezni arra, amit mondtam.

Pipacs megéberedett, mint mindig, ha fizikai cselekvésre volt szükség. Sallyvel együtt suhant ki a lengőajtón, és fej fej mellett futottak keresztül a téren.

- Nyomás! - biztatta Pipacs a lányt. Ő maga könnyedén jól futott, ahogy illik is olyan emberhez, aki fénykorában centerhalf volt, és a nemzetközit is majdnem megcsípte.

Sally igyekezett beosztani a levegőt. A vonat lassan elkezdett kigördülni az állomásról, ahogy nyargaltak felé a peronon. Pipacs nekivetődött a legközelebbi ajtónak, felrántotta, ügyesen a karjába kapta Sallyt, és föllendítette a kupéba. A lány pontosan a sarokban ülő férfi lábujjain fogott talajt, és onnan elrugaszkodva az ablakhoz ugrott. A végsőkig hű Pipacs ott loholt az egyre gyorsuló vonat mellett.

- Pipacs! A szegény hordár! Adjon neki borravalót! Én elfelejtettem.
- Meglesz!
- És ne felejtse el, amit mondtam!
- Meglesz!
- Vigyázzon magára, a család meg forduljon fel!
- Meglesz!

A vonat simán kifutott az állomásról. Sally még egy utolsó pillantást vetett vörös hajú barátjára, aki a peron végén megállt, és egy zsebkendőt lobogtatott. Aztán a lány visszafordult a fülkébe, hogy elnézést kérjen útitársától.

- Nagyon sajnálom - mondta kihagyó lélegzettel. - Remélem, nem fáj nagyon.

Ekkor ismerte meg: Pipacs unokabátyja volt, a tegnapi tengerparti jelenet másik szereplője: Bruce Carmyle.

3

Mr. Carmyle nem olyan ember volt, akit az életben előadódó apró meglepetések könnyen kihoznak a sodrából, de e pillanatban óhatatlanul megszédült egy kicsit. Felismerte Sallyben a francia lányt, aki a tengerparton annyira fölkeltette unokaöccse, Lancelot érdeklődését. Legalábbis azt hitték, hogy francia, ezért volt annyira meglepő, hogy a lány most hibátlan angolsággal nyilvánul meg. Vajon hogyan tett szert hirtelen a nyelveken való szólás képességére? És tegnap óta, amikor még

teljesen idegenek voltak egymás számára, hogy az ördögben sikerült Lancelotnak olyan bizalmas közelségbe kerülnie hozzá, hogy vasúti peronokon futkároznak együtt, és a lány vonatablakokon kihajolva Pipacsnak szólítja? Bruce Carmyle tudta, hogy az emberiség egyik alfaja, az unokatestvére barátaiként összefoglalható csoport ezen a közkeletű - és Carmyle véleménye szerint közönséges - néven szólítja Lancelotot, de ez a lány vajon hogyan szerzett erről tudomást?

Kétség nem férhet hozzá: ha Sally kevésbé csinos, Mr. Carmyle rosszalló pillantással méregette volna, mert a lány súlyosan átlépte az általa illendőnek elfogadott viselkedés rendkívül merev korlátait. Csakhogy így zihálva, a futástól kipirulva Sally csinosabb volt, mint bármelyik lány, akivel eddig találkozott, ezért Carmyle előállított egy mosolyt.

- Egyáltalán nem - felelte a kérdésre, habár ez a válasz jó messze állt az igazságtól. A bal lába nagyujja ugyanis kegyetlenül sajgott. Még egy ilyen apró lábú leány jelenlétét is megérzi az ember nagyujja, ha a centerhalf, aki a leányt felhajítja a vonatra, jól céloz, és elég nagy erővel hajít.

- Ha megengedi - mondta Sally, és leült -, azt hiszem, most egy ideig csak lélegezni fogok.

Lélegzett. A vonat robogott.

- Hajszál híja volt - jegyezte meg Bruce Carmyle barátságosan. Lábujjából kezdett kiállni a sajgás. - Majdnem lekéste.

- Bizony. Szerencse, hogy Mr. Kemp elkísért. Nagyon tud dobni, ugye?

- Mondja - vetette fel Mr. Carmyle -, honnan ismeri az unokatestvéremet? Tegnap délelőtt a strandon...

- Akkor még nem ismertem. De ugyanabban a szállodában laktunk, és az éjjel körülbelül egy órát együtt töltöttünk, mert beszorultunk a liftbe. Ott ismerkedtünk meg.

Egy pincér jelent meg a kupéban, és meglepetésszerű angol nyelven bejelentette, hogy az étkezőkocsiban vacsorát szolgálnak fel.

- Óhajt vacsorázni?

- Farkaséhes vagyok - felelte Sally.

Az étkezőkocsi felé tartva Sally korholta magát, amiért a külseje alapján ítélt meg valakit. Ez a férfi, sötét megjelenése ellenére, abszolúte kellemes

ember. Mire leültek az asztalhoz, már el is döntötte, hogy kedveli Mr. Bruce Carmyle-t.

Az asztal mellett azonban Mr. Carmyle viselkedése előnytelen változáson ment keresztül. Elveszítette minden rokonszenvességét. Kiderült: azok közé a férfiak közé tartozik, akik komolyan veszik az étkezést, és szigorúan bánnak a pincérekkel. Láthatóan összerázkódott, amikor pecsétet vett észre az abroszon, majd összeráncolta homlokát, és az étlap tanulmányozásába mélyedt. Sally ezenközben barátságot kötött a rendkívül közvetlen modorú pincérrel: a vidám öregember láthatólag az első pillanatban elhatározta, hogy kedvenc gyermekeként kezeli a lányt. A pincér nem tudott angolul, Sally nem tudott franciául, ennek ellenére remekül megértették egymást, Mr. Carmyle azonban ingerülten elhessentette a felszolgáló jóindulatú tanácsait. A Hotel Splendide éttermében a pincérek nem hajoltak az ember válla fölé, és nem leheltek baráti javaslatokat a nyakába. Szárazon, az utazó britekre jellemző anglo-gall dialektusban adta le rendelését. A pincér a *Boum!* szócskával, elégedetten nyugtázta, majd eltűnt.

- Kedves öregúr - vélte Sally.
- Felháborítóan bizalmaskodik - hangzott Mr. Carmyle ellenvetése.

Sally belátta, hogy a pincér vonatkozásában ő és asztaltársa nincs közös nevezőn, és a róla folytatott további eszmecsere kevés örömmel vagy haszonnal kecsegtet. Témát váltott. Mr. Carmyle-t már kevésbé találta rokonszenvesnek, mint néhány perccel ezelőtt, de akkor is rendes dolog, hogy meghívta vacsorázni, ezért Sally mindent elkövetett, hogy kedvelje - amennyire még telik tőle.

- Igaz is - mondta -, a nevem Nicholas. Szerintem úgy helyes, ha az ember a bemutatkozással kezdi, egyetért?
- Én...
- Ó, már tudom a nevét. Pipacs... Mr. Kemp megmondta.

Mr. Carmyle, aki a pincér távozása óta kissé fölengedett, Pipacs nevének említésekor visszafagyott.

- Valóban? - szólt hidegen. - Úgy látszik, közeli ismeretséget kötöttek.

Sallynek nem tetszett ez a hang. A férfi érezhetően kritizálta őt, márpedig Sally idegentől nem fogadott el kritikát. Szeme tágra nyílt, és vészes pillantást lövellt az asztal túloldalára.

- Hogyhogy „úgy látszik"? Elmondtam, hogy közeli ismeretséget kötöttünk, és azt is, hogy milyen körülmények között. Nem lehet fél éjszakán át összezárva lenni valakivel egy liftben úgy, hogy meg ne ismerkedne vele az ember. Mr. Kemp rendkívül kellemes társaságnak bizonyult.
- Valóban?
- És nagyon érdekesnek.
Mr. Carmyle felvonta szemöldökét.
- Kegyed érdekesnek nevezné?
- Nemcsak *nevezném,* már neveztem is. - Sallyben kezdett feltámadni a harci szellem. A férfiak általában mérteken felül is behízelgő viselkedést tanúsítottak iránta; a lányt egyre inkább ingerelte a rideg barátságtalanság, ami asztaltársában az utóbbi percekben megnyilvánult.
- Mindent elmesélt önmagáról.
- És azt kegyed érdekesnek találta?
- Miért ne?
- Nos... - Jeges félmosoly jelent meg Bruce Carmyle sötét arcán. - Az unokatestvérem kétségkívül rendelkezik kiváló képességekkel, például ügyesen futballozott, és mint hallom, amatőr ökölvívónak is tehetséges, de azt nem gondoltam volna, hogy szórakoztató. Mi inkább kissé bárgyúnak találjuk.
- Azt hittem, csak az uralkodók nevezik „mi"-nek önmagukat.
- Úgy értettem: én és a család.
A család említése már túl sok volt Sallynek. Hallgatnia kellett, hogy kitakarítsa fejéből a durva gondolatokat.
- Mr. Kemp említette Mr. Scrymgeourt is - folytatta némi idő múltán.
Bruce Carmyle egy darabig szótlanul nézte a pincér által az asztalra helyezett, körülbelül egy méter hosszú francia kenyeret.
- Valóban? - felelte azután. - Bájos a közlékenysége.
Visszatért a pincér, levest hozott, lerakta.
- V'la! - jegyezte meg önelégülten, mint aki sikeresen előadott egy bonyolult bűvészmutatványt.
Várakozásteljesen nézte Sallyt, mintha a közönségnek legalább abból a szektorából elvárná a tapsot. Sally arca azonban merev volt és

kifejezéstelen. Megsértették, és ez az érzés épp annyira volt kellemetlen, mint amennyire újszerű.

- Úgy gondolom, Mr. Kemp nehéz időket élt át - mondta.

- Ha megbocsátja, erről nem kívánok társalogni.

Mr. Carmyle viselkedése azt jelezte: lehet, hogy Sally csinos lány, de mégis idegen, márpedig a Család bizalmas belső ügyeit nem tárgyalja meg idegenekkel, bármilyen kellemes látványt nyújtsanak is a szemnek.

- Mr. Kempnek teljesen igaza volt. Mr. Scrymgeour bántalmazott egy kutyát...

- Értesültem a részletekről.

- Vagy úgy. Ezt nem tudtam. Tehát akkor egyetért velem?

- Nem értek egyet. Az az ember, aki képes feláldozni egy kitűnő állást, csak azért, mert...

- Hát jó, ha maga így gondolja, akkor szerintem is fölösleges beszélni róla.

- Pontosan.

- De azt ugye megkérdezhetem, hogy most mik a terveik Pip... Mr. Kemppel kapcsolatban?

Mr. Carmyle még jegesebb lett.

- Attól tartok, ezt nem vitathatom meg...

Sally bosszúsága, amelyet mostanáig dicséretes önuralommal féken tartott, most felülkerekedett rajta.

- Ó, az Isten szerelmére - csattant fel -, ne fölényeskedjen már, próbáljon meg ember módjára viselkedni. Egészen olyan, mint azok a tizennyolcadik századi férfiak, akik halszemmel bámulnak az emberre a súlyos arany keretből, mintha valami sajnálatos balesetet néznének.

- *Biftek* - mondta szívélyesen a pincér. Hirtelen bukkant fel, mint aki rugóra jár.

Bruce Carmyle mogorván látott hozzá a bifsztekhez. Sally tudta, később szégyellni fogja, de pillanatnyilag forrt benne a harciasság. Ennek ellenére néma maradt.

- Elnézést kérek - szólalt meg Mr. Carmyle vontatottan -, hogy halszemem van. Mindeddig senki sem hívta fel a figyelmemet erre a körülményre.

- Fölteszem, nincsenek lánytestvérei - felelte Sally. - Ők megmondták volna.

Mr. Carmyle sértett némaságba süppedt, egészen addig, amíg a pincér meg nem jelent a kávéval.

- Azt hiszem - emelkedett fel Sally -, most visszamegyek a kupéba. Úgysem kérek kávét, és félek, hogy ha tovább maradnék, még valami gorombaság szaladna ki a számon. Azt hittem, szólhatok egy jó szót Mr. Kemp érdekében, hogy megmenthetem a lemészárlástól, de látom, hogy hasztalan. Volt szerencsém, Mr. Carmyle, és köszönöm a vacsorát.

Végigment az étkezőkocsin. Bruce Carmyle bosszús, de érdeklődő tekintete követte. Különös érzemények dalmahodtak Mr. Carmyle kebelében.

IV. fejezet
Pipacs közveszélyes hangulatban

Néhány nap múlva a Piccadillyn Bruce Carmyle összetalálkozott unokatestvérével, Lancelottal. Ez azért történhetett meg, mert az utóbbi a gondolataiba mélyedt, és nem vette észre rokonát. Külön utaztak haza Roville-ból, és Pipacsnak az felelt volna meg a legjobban, ha ez a különállás tartós marad. Röpke bólintás után tovább is sietett volna, de Carmyle megállította.

- Épp veled akartam találkozni - közölte.
- Á, hello - felelte Pipacs minden örömöt nélkülözve.
- Már arra gondoltam, hogy benézek a klubodba.
- Igen?
- Igen. Rágyújtasz?

Pipacs bizonytalan gyanakvással meredt az elé tartott cigarettatárcára, mint akit a közönség soraiból a színpadra szólított a bűvész, és most egy pakli kártyát kínál neki. Zavarban volt. A sok esztendőből, amióta ismerték egymást, egyeden ilyen baráti gesztusra sem emlékezett unokabátyja részéről. Már azon is meglepődött, hogy Mr. Carmyle

egyáltalán szóba áll vele, mert a Scrymgeour-affér sebe nem gyógyult be, és Pipacs tudta, hogy a Család néhanap ülésezik is miatta.

- Régóta Londonban vagy?
- Egy-két napja.
- Véletlenül hallottam meg, hogy visszajöttél, és a klubban vettél ki szobát. Apropó, köszönöm, hogy összeismertettél Miss Nicholasszal.

Pipacs hevesen összerezzent.

- Tessék?!
- Tudod, a roville-i állomáson épp abban a kupéban ültem. Egyenesen hozzám vágtad azt a lányt. Elhatároztuk, hogy ezt hivatalos bemutatásnak tekintjük. Vonzó teremtés.

Bruce Carmyle még nem határozta el magát véglegesen Sallyvel kapcsolatban, de egy valamiben biztos volt: ha csak egy mód van rá, akkor sem szabad engednie, hogy a lány eltűnjön az életéből. Sally hirtelen távozása zavart hiányérzetet okozott benne, aminek kevés köze van az első látásra bekövetkező szerelemhez, hatásában azonban gyakorta hasonlít hozzá. Mr. Carmyle nem kendőzhette el önmaga elől, hogy legutóbbi együttlétük alkalmával Sally kerekedett felül, és a férfi szerette volna egy új találkozásnál bebizonyítani: különb ember, mint amilyennek a jelek szerint Sally tartja. Egy szóval kifejezve: Bruce Carmyle megsértődött, és jóllehet még nem tudta eldönteni, hogy tetszik-e neki Sally vagy sem, abban biztos volt, hogy a lány nélkül unalmas lenne a jövő.

- Rendkívül vonzó. Jól elbeszélgettünk.
- Azt elhiszem - mondta Pipacs irigyen.
- Igaz is, nem adta meg neked a címét véletlenül?
- Miért? - gyanakodott Pipacs. Olyasformán viszonyult Sally postacíméhez, mint a műgyűjtő, aki különösen ritka és becses kincsre tett szert. Meg akarta tartani magának, és időnként gyönyörködni benne.
- Nos... öööö... Megígértem neki, hogy küldök néhány könyvet, amiket szeretett volna elolvasni...
- Nem hinném, hogy sok ideje lenne olvasgatni.
- Ezeket Amerikában nem adták ki.
- Á mostanában szinte minden megjelenik Amerikában. Mármint úgy értem, hogy szerintem.

- Hát ezek a könyvek nem - mondta Mr. Carmyle kurtán. Bosszantotta Pipacs vonakodása, belátta, hogy leleményesebb ürügyet is kitalálhatott volna.

- Add ide nekem, majd én elküldöm - javasolta Pipacs.

- Az Isten szerelmére, ember! - fakadt ki Mr. Carmyle. -Én is képes vagyok rá, hogy néhány könyvet postára adjak. Hol lakik?

Pipacs fölfedte a szent házszámot a szent utcában, amelynek az a szerencse jutott osztályrészéül, hogy Sally lakcímeként szolgálhatott. Azért fedte fel, mert ezzel az erőszakos fráterrel szemben nem látott más kiutat, de úgy fedte fel, mintha a fogát húznák.

- Köszönöm. - Bruce Carmyle egy arany ceruzával beírta az információt egy elegáns, marokén bőrbe kötött jegyzetfüzetbe. Az a fajta ember volt, akinek mindig van ceruzája, és használt borítékok hátoldala nem játszott szerepet az életében. Kis szünet. Bruce Carmyle köhintett.

- Reggel találkoztam Donald bácsival - mondta.

Viselkedéséből eltűnt a szívélyesség. Már nem volt rá szükség, és Bruce Carmyle ellene volt a pazarlásnak. Hidegen beszélt, hangjában a régi, jól ismert megrovás csendült.

- Igen? - szólt Pipacs kedvetlenül. Ennek a nagybácsinak az irodájában kezdte elbaltázói pályafutását; Donald bácsi nagybecsű ember volt, akit a Nemzeti Liberális Klubban köztisztelet övezett, de sohasem tartozott Pipacs kedvencei közé. A családban fellelhetők voltak egyéb, kisebb jelentőségű nagybácsik és melléknagynénik is, de a testület elnök-vezérigazgatójának posztját minden kétséget kizáróan Donald bácsi töltötte be, és Pipacs megalapozott nézete szerint ebbeli minőségében egyenértékű volt egy embernagyságú tyúkszemmel.

- Este együtt akar vacsorázni veled a Le Lomboseau-ban.

Pipacs depressziója egyre mélyült. A Donald bácsi társaságában elköltött vacsora akkor sem lett volna vidám összejövetel, ha a környezetet az Ezeregyéjszaka meséiből választják. Donald bácsi személyiségében volt valami, ami kijózanította volna még Tiberius császár orgiáinak résztvevőit is Capri szigetén. Vele vacsorázni abban a középkorból itt felejtett Le Lomboseau Kávéház nevű ravatalozóban, amelynek közönségét olyan törzsvendégek alkották, akik ötven esztendeje egyeden estét sem mulasztottak - nagyjából ez volt mindennek a legalja. Pipacs

erősen kételkedett abban, hogy az emberi szervezet egyáltalán képes-e ilyet elviselni.

- Ma este? - kérdezte. - Szóval, hogy ma este? Hát...

- Ne idétlenkedj. Te is nagyon jól tudod, hogy muszáj elmenned. - Donald bácsi meghívása királyi dekrétummal ért fel a Család tagjai szemében. - Ha más dolgod lett volna, mondd le.

- Hát jó.

- Pontban fél nyolckor.

- Jó van, na - morogta Pipacs komoran.

Elváltak egymástól. Bruce Carmyle keletnek indult, mert a Temple környéki irodájában ügyfelek várták, Pipacs pedig nyugat felé vette az irányt, mert Bruce Carmyle keletnek indult. Kevés közös vonás kötötte össze e két unokatestvért, érdekes módon azonban, miközben folytatták útjukat, gondolataik azonos téma körül keringtek. A Piccadilly járdáján a tömegben fürgén előrefurakodó Bruce Carmyle Sallyre gondolt, s ugyanígy Pipacs is, miközben céltalanul ődöngött a Hyde Park Corner irányába, és mintegy kómában egyik járókelőnek a másik után ütközött neki.

Pipacs rossz formát mutatott, amióta csak visszatért Londonba. A nappalokat félálomban töltötte, éjjel viszont rosszul aludt. Ha van igazán rohadt dolog ezen a nyavalyás világon, egy dolog, amitől az ember totálisan össze tud zuhanni, és abszolút lemegy elmehülyébe, az a reménytelen szerelem. A reménytelen szerelem mindenestől összekavarta Pipacs lelkét. Mostanáig maga volt a béketűrés. Még az életét felforgató anyagi csőd is alig hagyott nyomot rajta. Temperamentuma olyan volt, hogy balsorsa minden nyűgét s nyilait filozofikus „Na és?"-sel fogadta. Most viszont minden más lett. Olyan dolgok idegesítették végtelenül, amelyeket azelőtt természetesnek vett - például Donald bácsi bajusza, vagy a bajusz gazdájának az a szokása, hogy étkezések alkalmával úgy kezeli az ajakbozótot, mintha az védmű lenne a leves támadásaival szemben.

- Úgy éljek - torpant meg Pipacs a Devonshire House előtt -, ha ma este is szűrőnek használja a bajuszát a levesnél, én belenyomok egy villát!

Súlyos gondolatok... súlyos gondolatok! És egyre súlyosabbak, mert semmi sem növekszik gyorsabban, mint a lázadás szelleme. A lázadás:

akár a lélek csalitját fölperzselő erdőtűz. A szikra már ott izzott Pipacs lelkében, és a fiatalember még messze járt a Hyde Park Cornertől, amikor a tűz már magasra csapott, és fennen ropogott. Mire Pipacs a klubjába ért, már valóságos közellenség lett belőle - legalábbis a köz azon részének ellensége, amely magába foglalta Donald bácsikáját, a kisebb jelentőségű George és William bácsit, valamint a nagynéniket: Maryt, Geraldine-t és Louise-t.

Hangulata akkor sem enyhült, amikor öltözködni kezdett a Le Lomboseau Kávéházban tartandó megszomorodásra. Magában morogva viaskodott a csökönyös nyakkendővel.

Nem hallgathatjuk el: Pipacs tüzelte magát. És a végzet épp ebben a pillanatban, mintha csak a megfelelő pszichológiai alkalomra várt volna, föltette a pontot az i-re. Kopogtak az ajtón, és egy pincér lépett be, kezében sürgönnyel.

Pipacs megnézte a borítékot. Az üzenetet a címzés tanúsága szerint a Hotel Normandie-ból küldték utána. Drót nélküli távírón adták fel a White Star társaság Olympic nevű óceánjárójának fedélzetén, és a szövege így szólt:

„Ne feledje: a csalaad forduljon fel. S. "

Pipacs komoran, súlyosan ült le az ágyra.

A taxisofőrnek, aki hét óra huszonöt perckor megállt a Stranden a Le Lomboseau Kávéház lepusztult bejárata előtt, feltűnt utasának külseje és viselkedése. Milyen elszánt, ádáz fazon - állapította meg magában a sofőr.

V. fejezet
Sally híreket hall

New Yorkba érve Sally úgy tervezte, hogy a St. Regis szállóban vesz ki szobát, és az ottani luxuskörülmények között fog dőzsölni, amint arra vagyona feljogosítja, majd pedig átköltözik egy kicsiny, de kényelmes lakásba, amelyet az első adandó alkalommal fel akart kutatni, hogy állandó lakhelyévé tegye. Amikor azonban eljött a pillanat, hogy a

kikötőben bemondja úti célját a taxisofőrnek, ez a terv egyszeriben felháborítóan fillmoriánusnak tetszett. Belátta: a panziótól, amely három éven át az otthona volt, ráér majd akkor elszakadni, ha már talált lakást magának. Addig pedig, ha nem akar Fillmore női változatává válni, az a leghelyesebb, ha átmeneti jelleggel visszamegy Mrs. Meecher kedves panziójába, hogy ismét a régi barátok kies körében lelje hajlékát. Végül is ott van az otthonod, ahová a szíved húz - még akkor is, ha az összhatása kissé savanykásabb, mint amit az igazi ínyencek ideálisnak ítélnének.

Talán a helyes úton való elindulás okozta szükségszerű elégedettség tette, talán a bizsergő várakozás, hogy a sok heti távollét után hamarosan újra találkozhat Gerald Fosterrel, Sally mindenesetre varázslatosan ragyogónak látta az ismerős utcákat, ahogy a taxi végighajtott rajtuk. Tökéletes, friss New York-i reggel volt, csupa kék ég és aranyló napsütés, még a szemetes vödrökben is volt valami lélekemelő. A villamosok teli voltak munkahelyük iránt elragadtatottságot érző, boldog emberekkel; a rendőrök vígan, kecsesen irányították a forgalmat, s a fehérbe öltözött utcaseprők is visszafogott, de látható élvezettel űzték poétikus mesterségüket. Valószínűden, hogy bárki közülük értesült volna Sally visszatértéről, mégis mindenki úgy viselkedett, mintha tudná, milyen különleges nap a mai.

A boldogságra hangszerelt nyitány harmóniájában az első disszonáns hangot Mrs. Meecher szólaltatta meg, aki, miután örömét fejezte ki, hogy Sally szeretne visszaköltözni régi szobájába, közölte, hogy Gerald Foster aznap kora reggel elutazott.

- Detroitba ment - tudatta Mrs. Meecher. - Meg a Doland kisasszony is. - Félbeszakította mondókáját, hogy leteremtse a panzió mindenesét, aki Sally bőröndjének sarkával állagromlást idézett elő a lépcsőház falának tapétájában. - Tudja, ottan fogják bemutatni áztat a színdarabját nekije - fejezte be Mrs. Meecher, miután a mindenes felbukdácsolt a lépcsőn. - Amióta maga elment, mindétig csak próbáltak.

Sally csalódottságot érzett, de olyan gyönyörű volt a délelőtt, New York pedig az óceánjáró unalma után oly csodálatos, hogy Sally nem volt hajlandó búslakodni, amíg arra különleges ok nem adódik. Végtére: holnap ő is elutazhat Detroitba. Még jó is, hogy jut valami holnapra, amire készülni lehet.

- Ó, Elsa is benne van a darabban? - kérdezte.

- Bizony. És aszongyák, nagyon jó is benne. - Mrs. Meecher lépést tartott a színházi pletykákkal. Egykor maga is a színházi szakmában tevékenykedett, játszott a Florodora ősbemutatóján, bár az eredeti *Szextettben,* mindenki mástól eltérően, nem volt benne. - Mr. Faucitt elment megnézni egy próbát, és azt mondta, hogy Doland kisasszony remek. Márpedig maga is tudja, Mr. Faucitt milyen igényes.

- Hogy van Mr. Faucitt?

Mrs. Meecher, nem is a kedve ellenére, mivel élvezetét lelte az élet tragédiáiban, megtartotta második, Sally jókedvének megtörését célzó előadását.

- Szegény tata, ő nincsen valami jól. Tegnap este fejfájással feküdt le, és ma reggel, amikor bekukkantottam hozzája, akkor se nézett ki valami fényesen. Mostanába mindenfele dúl a spanyolnátha. Tán ő is áztat kapta el. Ha hinni lehet a úságoknak, úgy hullanak tölle a emberek, mint a legyek - lelkendezett Mrs. Meecher.

- Szent ég! Csak nem arra gondol, hogy...

- Elfeketedni még nem feketedett el - ismerte el Mrs. Meecher sajnálkozva. - Aszongyák, el szoknak feketedni, akik megkapják. Már ha hinni lehet a úságoknak. Persze lehet, hogy az csak később lesz - tette hozzá derűlátóan, mint aki arra számít, hogy idővel minden jóra fordul. - Nemsoká jön a doktor, azt megvizsgája. Most épp jól elvan, Toto bement hozzája.

Sally aggodalma fokozódott. Ő is, mint mindenki más, aki akár csak néhány percet is eltöltött a házban, megingathatatlan nézeteket vallott Totóval kapcsolatban. Ez a négylábú, amely egy egész fajra hozott szégyent, mert kutyának adta ki magát, apró, bozontos élőlény volt: fő tevékenysége a kitartó, áthatóan éles csaholás, amit egészséges emberek is nehezen viseltek, a beteg tűrőképességét pedig nyilvánvalóan messze meghaladta. Sally szíve vérzett Mr. Faucittért. Ezzel szemben Mrs. Meecher vakon hitt abban, hogy Toto rendkívül szeretetre méltó teremtés, és gyógyító erővel rendelkezik, s ezt a hitet az állat közvetlen közelében eltöltött hét év sem tudta megingatni. Most is szemlátomást abban a téveszmében ringatta magát, hogy Toto jelenléte biztosítja a beteg ember számára szükséges kényeztetést.

- Fölmegyek, meglátogatom - mondta Sally. - Szegény öreg barátom...
- Persze. Tudja, melyik a szobája. Hallja: Toto most is beszéget vele - helyeselt Mrs. Meecher elégedetten. - Kekszet akar, azér lamentál. Toto szeret kekszet majszolni reggeli után.

Amikor Sally belépett a szobába, a beteg elgyötört tekintete az ajtó felé fordult. Sallyt megpillantva szemében hitetlenkedő elragadtatás fénye gyúlt. Mr. Faucitt e pillanatban bármilyen beavatkozásnak örült volna, mert kis játszótársa messze túllépte azt az időtartamot, ameddig szívesen látta, ha egyáltalán; az azonban, hogy az érkező éppen az imádott Sally legyen, az öregúr számára olybá tűnt, mintha visszatért volna az elveszettnek hitt aranykor.

- Sally!
- Egy pillanat. Gyere csak, Toto!

Totót az ennivaló látványa egy pillanatra elvakította: leugrott az ágyról, félrebillentett fejjel megállt, és a kekszet nézte. Gyanakvó természetű jószág volt, de a csábítás erősebbnek bizonyult: követte Sallyt a folyosóra, ahol is a lány a földre dobta a kekszet, majd besurrant az ajtón, és becsukta maga mögött. Toto két vakkantást hallatott, amelyek kifejezhettek köszönetet és tomboló bosszúságot is, majd leügetett a földszintre, Mr. Faucitt pedig mélyet sóhajtott.

- Sally, maga már megint olyan, mint egy mentőangyal. A nagyra becsült Mrs. Meecher nyilvánvalóan jót akar, nincs kétségem afelől, hogy a szíve arany, de súlyos tévedésben van, ha azt feltételezi, hogy ez az ezerszer átkozott kis vakarcs egyenértékű egy ápolónővérrel, egy fiola orvossággal meg egy heti tengerparti üdüléssel. Erőnek erejével becipelte hozzám. Már akkor is ugyanúgy ugatott, mint amikor magácska, eléggé nem magasztalható női leleményességgel kitette innen a szűrét. És minden vakkantás úgy hatott rám, mintha bádoglemezt ütnének kalapáccsal. Sally, magának még a nők között sincs párja. Ragyog, mint egy jócselekedet a gonosz világban. Mikor jött vissza?
- Most értem ide a kikötőből, taxival.
- És mindjárt azzal kezdte, hogy meglátogatta öreg barátját? Ez hízelgő, nagyon hálás vagyok érte, Sally, drágaságom.
- Még szép, hogy meglátogattam. Vagy talán arra számított: amikor Mrs. Meechertől megtudom, hogy beteg, vállat vonok, és az időjárásra

terelem a szót? Mégis, hogy képzeli ezt, hogy beteg? Halálra rémít mindenkit. Szegény barátom, nagyon rosszul érzi magát?

- Ezer egér rágcsálja a hátgerincemet, és állandóan hűsítő italokra vágyom. De most mintha elfújták volna. Kegyed jelenléte már önmagában gyógyhatású. Meséljen már, hogy érezte magát a mi Sallynk a messze idegenben?

- A mi Sallynk még életében nem érezte ilyen jól magát.

- Járt Angliában is?

- Csak átutazóban.

- És milyennek látta? - érdeklődött Mr. Faucitt lelkesülten.

- Csapadékos. Nagyon csapadékos.

- Hát persze - lágyult el Mr. Faucitt. - Bevallom, hogy jóllehet, boldog vagyok ebben az országban, bizony előfordul, hogy hiányoznak azok a csodálatos londoni napok, amikor az a meghitt, barna köd gomolyog az utcákon, a járdák sáros vizet izzadnak, és a ködben úgy derengenek a Bodega szálloda lámpái, mint valami távoli kikötő fényei. Nem arról van szó - tette hozzá Mr. Faucitt -, mintha a Bodegát a többi, egyformán becses szálláshely elébe kívánnám helyezni. Hasonlóan kellemes időszakokat éltem át a Rule és a Short falai között is. Sok mindent kihagyott azáltal, hogy nem töltött több időt Angliában, Sally.

- Egyet tudom, hogy kihagytam: a tüdőgyulladást.

Mr. Faucitt rosszallóan ingatta fejét.

- Ez előítélet, kedvesem. Szerette volna Londont, ha veszi a bátorságot, és megpróbál a felszíni komorság mögé tekinteni. Hol töltötte a vakációt? Párizsban?

- Részint. Az idő többi részét pedig a tengerparton. Csodálatos volt. Lehet, hogy vissza se jöttem volna, ha nem muszáj. De persze magukat is szerettem volna már látni. És ott akartam lenni Mr. Foster darabjának a bemutatóján. Mrs. Meechertől tudom, hogy megnézte az egyik próbát, Mr. Faucitt.

- Egy próbának nevezett kutyaviadalon voltam - mondta Mr. Faucitt komoran. - Próbákat manapság már nem tartanak.

- Jaj nekem! Annyira szörnyű volt?

- A darab jó. Sőt továbbmegyek: a darab kitűnő. Erős. Hanem a színészi játék...

- Mrs. Meecher szerint Elsa tetszett magának.
- Nagyra becsült háziasszonyunk hitelesen idézte szavaimat. Doland kisasszony előtt fényes lehetőségek állanak. Némiképp emlékeztet Matilda Devine-ra, akinek zászlaja alatt szerencsém volt egy évadot játszani Londonban, az Old Royaltyban. Nagy tehetség rejlik benne, ám az adott esetben eltékozoltatik egy jelentéktelen szerepben. Az egész darabban egyetlen igazi szerep van, az pedig Mabel Hobson kisasszonynak esik áldozatul.
- Áldozatul esik? - Sallynek elszorult a torka. Épp ettől tartott, és nem jelentett számára elégtételt, hogy előre figyelmeztette Geraldot. - Annyira borzalmas?
- Az arca, akár egy angyalé, színészi tehetsége pedig körülbelül annyi, mint azé a sajátos, marhafaggyúból és lisztből készült, vízben főtt pudingé, amit Mrs. Meecher szokott feltálalni péntekenként. Pályafutásom során sokszor találkoztam olyan esettel, amikor valakinek a barátnője sztárszerepet kapott, de Miss Hobson mindet elhomályosítja. Emlékszem, kilencvennégyben egy bizonyos pénzmágnás a fejébe vette, hogy egy általa nagyra értékelt hölgyet olyan szerepben mutat be, amely a legkiválóbbak tehetségét is próbára tette volna. Nekem is jutott feladat az illető támogatásában, és emlékszem, az első próbán azt mondtam kedves, régi barátomnak, Arthur Mosebynak, aki sajnos már sok esztendővel ezelőtt elhunyt... Kiváló ifjú volt, de mint oly sok más tehetséges fiatalember, hajlamos a könyöklésre... Emlékszem, azt mondtam neki: „Arthur, édes öregem, két hetet adok neki." „Max - válaszolta -, javíthatatlan optimista vagy. Egyetlen előadás, zsinórban. Egyetlen előadás." Emlékszem, mintha ma lett volna, mindketten egy-egy félkoronást tettünk a tippünkre. Ő nyert. A bemutató Wiganben volt, a női főszereplőt kifütyülték, az előadás lekerült a műsorról. Amikor Miss Hobsont láttam próbálni, az élmény erőteljesen emlékezetembe idézte ezt a történetet.
- Ó, szegény Ger... szegény Mr. Foster!
- Nem osztom a fiatalember iránti együttérzését - jelentette ki Mr. Faucitt sötéten. - Maga nem ismeri őt közelről, de én az utóbbi időben elég sok időt töltöttem a társaságában. Olyan fiatalember, akiből a siker, ha valaha megtapasztalja, a lehető legrosszabbat fogja kihozni. Visszatetszést

vált ki belőlem, Sally. Azt hiszem, hogy mindenkit egybevéve, akit csak ismerek, ő a legönzőbb és legegoistább. Élénken emlékeztet Billy Fothergillre, akivel a nyolcvanas évek végén sokat turnéztam együtt. Nem is tudom, meséltem-e már Billy esetét a műkedvelővel, aki...

Sallynek nem volt kedve meghallgatni Mr. Fothergill kalandjait, Az öregúr Geraldot illető súlyos kritikája mélyen megsebezte. Egy pillanatra feltámadt benne a szándék, hogy heves szavakkal Gerald védelmére kel, de egy pillantás Mr. Faucitt sápadt, megviselt, öreg arcára elég volt ahhoz, hogy a késztetés elpárologjon. Végül is nem akart rosszat. Honnan is tudhatná, mit jelent neki Gerald?

Gyorsan másra terelte a szót.

- Találkozott Fillmore-ral, amíg távol voltam?

- Fillmore-ral? Hogyne, kedvesem. Képzelje csak, alig néhány napja futottam össze vele a Broadwayn. Mintha megváltozott volna, most nem volt annyira merev és távolságtartó, mint az utóbbi időben. Lehet, hogy rosszul ítéltem meg, de a közelmúltban nem egyszer előfordult, hogy arra gondoltam, kissé túljátssza a szerepét, elnyomja a többieket. A legutóbbi találkozásunkkor ennek nyomát sem láttam. Nagyon örült nekem, és rendkívül szívélyes volt.

Sally belső egyensúlya helyreállt. Úgy látszik, gondolta, az elutazása előtti leckéztetés nem volt hiábavaló. Mr. Faucitt azonban más elméletet terjesztett elő a Sors Letéteményesének színeváltozását illetően.

- Úgy vélem - mondta -, hogy a menyasszonya gyakorolt jótékony hatást a fiatalemberre.

- Micsoda? Fillmore-nak menyasszonya van?

- Nem írta meg magának? Nos, talán személyesen akarta közölni a hírt a hazatérte után. Bizony, Fillmore-nak menyasszonya van. Amikor találkoztunk, a hölgy is vele volt. A neve Miss Winch. Ha jól értettem, ő is a színi pályán működik. Bemutatkoztunk egymásnak. Nagyon bájos és értelmes ifjú hölgyet ismertem meg benne.

Sally a fejét rázta.

- Ez lehetetlen. Fillmore sohasem jegyezne el olyan lányt. Karmazsinvörös a haja?

- Barna, ha jól emlékszem.

- A modora harsány, az öltözködése rikító?

- Épp ellenkezőleg: csöndes és mértéktartó.
- Akkor ön bizonyára téved - jelentette ki Sally határozottan. - Egész egyszerűen nem lehet olyan. Ennek a végére kell járnom. Igazán felháborító: nem utazhatom el néhány hétre úgy, hogy az összes barátom ágynak ne essen, és az összes testvéremet meg ne környékezzék a vámpírok.

Kopogtatás szakította félbe panaszáradatát. Mrs. Meecher lépett be, mutatva az utat egy rokonszenves, szemüveges, fekete táskás emberkének.

- Megjött a doktor úr, Mr. Faucitt. - Mrs. Meecher fürkésző tekintettel mérte végig a beteget, mintha az elszíneződés kezdeti jeleit kémlelné az arcán. - Má mondtam is neki, hogy szerintem ezt a újfajta spanyolnáthát kapta el. A mai úságba megin két új halálesetről írnak, már ha a ember egyáltalába hihet a szeminek...
- Ha megkérném - szólalt meg az orvos - megtenné, hogy hoz nekem egy kis pohár vizet?
- Há persze.
- De ne nagy pohárral... Kicsivel. És előtte jól folyassa ki a csapot. Vigyázzon, ahogy jön fel a lépcsőn, egy csöpp se ömöljön ki. Mindig megkérem a hölgyeket, akárcsak azt, aki az imént távozott - magyarázta, miután az ajtó becsukódott-, hogy hozzanak egy pohár vizet. Ez leköti őket, felkelti érdeklődésüket, és főként eltávolítja őket az útból. Azt hiszik, valami bűvészmutatványt akarok bemutatni a vízzel, holott egyszerűen meg fogom inni. Most pedig megvizsgálom a beteget.

A vizsgálat nem tartott sokáig. A végén az orvos némiképp csalódottnak és bosszúsnak látszott.

- A derék hölgy diagnózisa helytállónak bizonyult. Sokért nem adnám, ha azt mondhatnám, hogy tévedett, de igaza van. Ez bizony a spanyol influenza, de nem súlyos eset. Maradjon ágyban, őrizkedjék a hidegtől, és felírok egy orvosságot. Ápolásra lesz szüksége. A fiatal hölgy ápolónő?
- Nem, dehogy, ő csak...
- Persze, hogy ápolónő vagyok - szögezte le Sally határozottan. - Nem nehéz feladat, ugye, doktor úr? Azt például tudom, hogy az ápolónők el szokták egyengetni a párnát. Arra én is képes vagyok. Van más feladat is?
- Az ápolónő tevékenységének lényege, hogy itt ül, és távol tartja a betegtől az imént távozott kiváló, szószátyár hölgyet. Jól kell tudnia ezen

kívül célozni is egy könyvvel vagy viseltes cipővel, ha a földszinten látott kis termetű, bozontos kutya akarna behatolni. Ha ezeknek a feladatoknak eleget tesz, teljes bizalommal hagyom gondjaira a beteget.

- De Sally, drágaságom - aggodalmaskodott Mr. Faucitt -, nehogy már az én ápolásomra fecsérelje a drága idejét. Ezernyi dolga lehet.

- Semmi sem lehet fontosabb, mint hogy önnek segítsek felépülni, Mr. Faucitt. Épp csak kiszaladok, feladok egy táviratot, és máris itt vagyok.

Sally öt perc múlva a Western Union sürgönyirodájában ült, és azt üzente Geraldnak, hogy nem tud elutazni Detroitba a premierre.

VI. fejezet
Elsősegély Fillmore-nak

1

Sally csak a rákövetkező pénteken tudott elindulni Detroitba. Szombat reggel érkezett meg, és a Statler Szállóba vitette magát. Megbizonyosodott afelől, hogy Gerald is ott szállt meg, majd a házi telefonon felszólt a szobájába, hogy találkozzanak, aztán beült az étterembe, és reggelit rendelt.

Kissé kedvetlenül várta az ennivalót. Mr. Faucitt ápolása fárasztónak bizonyult, és a vonaton sem sikerült kialudnia magát. Nyomott kedélyállapotának igazi oka azonban az volt, hogy a telefonon át Gerald hangjában egyáltalán nem hallott lelkesedést. Inkább csüggedtnek hangzott: mintha egyáltalán nem érdekelné, hogy a lány sokheti távollét után hazatért. Sallyt bántotta ez, és tanácstalanságot érzett.

Az első csésze kávé végre fölserkentette. Hát persze, gondolta, a férfiak kora reggel mindig ilyenek. Semmi kétség, egészen más Gerald lesz az, aki nemsokára berobban az étterembe, miután egy hideg zuhanytól kellően felfrissült és felélénkült. Addig is itt a reggeli, amelyre nagy szüksége van.

Épp a második csésze kávét töltötte, amikor egy testes fiatalember, akit már korábban is megpillantott az étterem nyitott ajtaján át az előcsarnokban, belépett, megállt, és körbekémlelt, mint aki keres valakit. Amikor először, futólag figyelt fel rá, Sally arra gondolt, milyen

bámulatosan hasonlít ez az ember a bátyjára, Fillmore-ra. Most alkalma nyílt megállapítani, hogy maga Fillmore az.

Sally elcsodálkozott. Mit keres Fillmore ilyen messze nyugaton? Azt gondolta volna az ember, hogy a lábát sem teszi ki New Yorkból. De persze a sűrű életet élő, kiterjedt érdekszférával rendelkező emberek állandóan mozgásban vannak. Akárhogy is, Fillmore itt volt, így hát Sally odaszólt neki. Bátyja még egy percig ott ácsorgott az ajtóban, és mindenfelé nézett, csak abba az irányba nem, amerre kellett volna, de végül meglátta Sallyt, és odament az asztalához.

- Sally, te itt? - A lány úgy érezte, Fillmore zavartan viselkedik, már-már olyan, mintha kínban volna. Arra gondolt, talán a rossz lelkiismeret teszi. Most kénytelen lesz beismerni, hogy testvéri áldás nélkül jegyezte el magát - nyilván azért feszeng, mert nem tudja, hogy fogjon hozzá. - Hogy kerülsz ide? Azt hittem, Európában vagy.

- Már egy hete visszajöttem, de azóta is a drága, öreg Mr. Faucitt ápolásával voltam elfoglalva. Betegeskedett szegénykém. Azért jöttem, hogy megnézzem Mr. Foster darabját. Tudod, a *Lefelé a lejtőn-t.* Sikere van?

- Még nem mutatták be.

- Ne bolondozz, Fill. Szedd össze magad. Múlt hétfőn volt a premier.

- Nem volt. Nem hallottál semmit? Emiatt az átok influenzajárvány miatt minden színházat bezártak. Egész héten az összes előadás elmaradt. A lapok is megírták.

- Nem értem rá újságot olvasni. Jaj, Fill, ez rémes!

- Hát igen, elég durva. A cég már tűkön ül. Pokoli hetem volt, mondhatom.

- Miért, neked mi közöd van hozzá?

Fillmore köhögött.

- Hát... izé... ezt még nem is meséltem. Szóval... bizonyos értelemben beszállok az előadásba. Cracknell, tudod, akivel együtt jártam egyetemre, fölvetette, hogy jöjjek ide, és nézzem meg. Nem csodálkoznék, ha azt akarná, hogy fektessek bele némi pénzt, vagy valami.

- Úgy tudtam, a világ minden pénze az övé.

- Igen, teli van a zsebe, de az ilyen emberek néha gondolnak a cimboráikra is, és beveszik őket a jóba.

- Tehát ez jó?
- A darab remek.
- Mr. Faucitt. is ezt mondta. Ezzel szemben Mabel Hobson... Fillmore terjedelmes arcán érzelmek viharzottak.
- Az egy rémes perszóna, Sally! A tehetsége nulla, viszont állandóan játssza az eszét. A minap például volt egy kis zűr a papírvágó késsel...
- Miféle papírvágó késsel?
- Kellék a darabban. Érted. És elkeveredett valahova. De biztos, hogy nem én tehettem róla...
- Ugyan hogy tehettél volna róla? - értetlenkedett Sally. Úgy látszik, a szerelem a lehető legrosszabb hatást gyakorolja Fillmore észbeli képességeire.
- Hát... izé... tudod, hogy van az. Ha egy nő felmérgesedik... Szóval, azt hibáztatja, aki először a szeme elé kerül. Az a papírvágó kés...
Fillmore hangja elhalt, fájdalmas csönd telepedett rájuk.
- Mr. Faucitt szerint Elsa Doland nagyszerű.
- Persze, vele semmi baj - felelte Fillmore szórakozottan. - De... - Arca kigyúlt, hangja felélénkült - de igazából Miss Winch az, akit látnod kell. Gladys Winch. A szobalányt alakítja. Csak az első felvonásban játszik, és szövege sincs túl sok, csak ilyeneket mond, hogy „Csöngetni tetszett, asszonyom?" satöbbi. De ahogy mondja! Sally, az a lány egy zseni! Évek óta a legnagyobb jellemszínésznő. Jegyezd meg, amit mondok, nemsokára neonfények hirdetik a nevét a Broadwayn. Egyéniség? Távol és közel nincs párja! Kedvesség? Róla nevezték el! Szépség?...
- Jól van, jól van! Mindent tudok, Fillmore. És lennél szíves megmagyarázni, hogy volt merszed eljegyezni azt a lányt anélkül, hogy megbeszélted volna velem?
Fillmore súlyosan elvörösödött.
- Ó, hát tudsz róla?
- Igen. Mr. Faucitt elmondta.
- Hát, szóval...
- Szóval?
- Hát én is csak ember vagyok - érvelt Fillmore.
- Ezt elfogadom töredelmes beismerésnek. Egészen megszerényedtél, Fill.

Nem vitás: a bátyja előnyére változott, mióta a legutóbb találkoztak. Mintha kipukkasztották volna, kifújt belőle a nagyképűség. Ha ez, ahogy Mr. Faucitt sugallta, Miss Winch érdeme, akkor Sally csak helyeselni tudta kapcsolatukat.

- Majd egyszer bemutatlak neki - mondta Fillmore.
- Nagyon szeretném megismerni.
- Most viszont mennem kell. Muszáj megkeresnem Bunburyt. Azt hittem, talán itt lehet.
- Ki az a Bunbury?
- A rendező. Lehet, hogy a szobájában reggelizik. Fölmegyek, megnézem.
- Sok a dolgod, igaz? Nem is csoda. Szerencséjük a kollégáidnak, hogy itt vagy, és gondoskodsz róluk.

Fillmore eltávozott, Sally pedig hátradőlt, és várta Geraldot. Már nem is fájt, milyen ridegen beszélt jegyese a telefonban. Szegény Gerald! Ezek után nem csoda, ha fel van dúlva.

Pár perc múlva belépett a férfi.

- Ó, Jerry, drágám - mondta Sally a közeledőnek. - Most hallottam, mi történt. Annyira bánt.

Gerald leült. Viselkedése megvalósította, amit a hangja ígért a telefonban. Különös, ideges tompultság burkolta be, mint egy ruhadarab.

- Ez az én formám - morogta sötéten. - Ez is csak velem fordulhat elő. Micsoda idióták! Mi értelme bezárni a színházakat az influenza miatt? Az emberek úgyis tolonganak az üzletekben. Ha az nem árt nekik, miért ártana, ha beülnek a színházba? Szerintem különben is eszeveszett hülyeség ez az egész. Nem is hiszem el, hogy spanyol influenza létezik. Az emberek megnáthásodnak, és azt hiszik, hogy a halálukon vannak. Vaklárma az egész.

- Nem hinném, hogy erről van szó - vetette ellen Sally. - Szegény Mr. Faucitt például csúnyán bekapta. Azért is nem jöhettem hamarabb.

Geraldot láthatólag nem érdekelte Mr. Faucitt betegségének híre, sőt az sem, hogy Sally a késedelem után végre itt van. Komor képpel mélyesztette kanalát a grapefruitba.

- Nap nap után itt téblábolunk, halálra unjuk magunkat... Szét fog hullani a társulat. Elegük van abból, hogy állandóan csak a próbák

mennek, de közben senki sem tudja, lesz-e valaha bemutató. Egy héttel ezelőtt már mindenki rendesen fel volt pörgetve, azóta egyfolytában csak poshadunk. Ez tönkre fogja tenni a darabot. Az első lehetőségem! És csak így elpuffan a semmibe.

Sally egyre pocsékabbul érezte magát, ahogy hallgatta. Nem akart igazságtalan lenni, igyekezett észben tartani, mekkora csalódás ez Geraldnak, milyen feszültség lehet benne. És mégis... Sajnos a férfiúi önsajnálatot különösen nehéz volt elviselnie. Ráadásul a sértett hiúsága is sajgott. Megérkezése nemhogy varázsos csodaszerként hatott volna Gerald kedélyére - szemlátomást semmiféle hatást nem váltott ki. Akaratlanul is arra gondolt, bár a gondolattól is árulónak érezte magát, amit Mr. Faucitt mondott Geraldról. Eddig nem vette észre, milyen önközpontú ember, de a férfi most élő bemutatót tartott belőle.

- Az a Hobson nevű nőszemély is kezd gondot okozni - folytatta Gerald, csüggedten bökdösve rántottáját. - Soha, de soha nem lett volna szabad neki adni a szerepet. Egyszerűen képtelen megoldani. Elsa Doland ezerszer jobban eljátszana. A minap beleírtam a darabba pár mondatot Elsának, a Hobson ettől egy pillanat alatt a plafonon volt. El sem tudod képzelni, milyen lehet egy sztár, amíg nem látsz egy ilyen agyba-főbe reklámozott ruhafogast, amint iparkodik sztárrá válni. Egy órám ráment, mire lebeszéltem, hogy visszaadja a szerepet.

- Miért nem hagytad, hogy visszaadja?

- Az ég szerelmére, legyen már eszed! - fortyant fel Gerald. - Gondolod, hogy Cracknellt érdekelné a darab, ha a barátnője nem lenne benne? Egy másodperc alatt becsukná a boltot, és akkor velem mi lenne? Úgy látom, még nem fogtad fel, hogy számomra ez a nagy lehetőség. Hülye lennék, ha hagynám, hogy kicsússzon a markomból.

- Értem - mondta Sally kurtán. Még soha életében nem érezte magát ilyen nyomorultul. Kezdte belátni: a külföldi utazással hibát követett el. Kellemes volt, a látókörét is szélesítette, de úgy látszik, a távollét meglazította emberi kapcsolatait. Elemezni kezdte érzéseit, és arra a következtetésre jutott: valójában az zavarja, hogy Gerald egyszerre két alapállás előnyeit akarja bezsebelni. A bajba jutott férfi vagy saját sorsának kormányosa, és felette áll minden szánalomnak, vagy pedig megtört figura, aki a nő vigasztalására, ajnározására szorul. Sally úgy látta:

Gerald egyrészt az együttérzésére apellál, másrészt viszont korlátokat emel. Kiköveteli a részvétet, de elzárkózik tőle magától. Sallyn az a kellemetlen érzés vett erőt, hogy kizárták, hogy fölösleges.

- Igaz is - tette hozzá Gerald -, van itt még valami. Muszáj állandóan tartanom benne a lelket, tehát légy szíves, még véletlenül se szóld el magad, hogy a menyasszonyom vagy.

Sally fölvetette fejét. Ami sok, az sok!

- Ha úgy gondolod, hogy az eljegyzésünk hátrányos neked...

- Ne légy ostoba! - Gerald a panaszkodásba menekült. - Magasságos ég! Ez azért sok. Itt állok, agyonnyomnak a gondok, te meg...

Még be sem fejezte a mondatot, Sally hangulata villámgyors változáson ment át. Néha előfordult ez vele, és jellemhibának tartotta. Eszébe jutott egy egyszerű, megnyugtató gondolat, és egész hozzáállását megváltoztatta. Fáradtan, piszkosan szállt le a vonatról - az érzés, hogy a világ kifordult medriből, nyilvánvalóan attól vett erőt rajta, hogy még nem fürdött meg, és a haja is hogy nézhet ki. Nyomban megnyugodott. Ha pusztán a saját zilált testi állapota okozza, hogy ennyire más színben látja Geraldot, akkor minden rendben van. Bocsánatkérő mozdulattal fogta meg a férfi kezét.

- Ne haragudj - mondta. - Undok voltam, de azért nagyon veled érzek.

- Rémes, miken megyek keresztül - mormogta Gerald.

- Tudom, tudom. De hát még annyit sem mondtál, hogy örülsz nekem.

- Persze, hogy örülök neked.

- Akkor miért nem mondod, te pupák? És miért nem kérdezed meg, hogy éreztem magam Európában?

- Jól érezted magad?

- Igen, bár nagyon hiányoztál. Így ni! Ezennel befejeztem a külföldi utamról szóló beszámolót, mesélhetsz a gondjaidról.

Gerald élt az engedelemmel. Tekintélyes időtartamban, bár csekély változatossággal mesélt. Kiviláglott: az a szilárd meggyőződése, hogy a Gondviselés egyedül az ő jövőjének romba döntése végett találta ki a spanyol influenzát. A férfi most már kevésbé volt zárkózott, nyitottabban fogadta az együttérzést. A röpke zivatar után kitisztult a levegő. Sally már nem érezte a kirekesztést, a távolságtartást, amely az imént még annyira nyomasztotta.

- Hát - mondta végül Gerald az órájára pillantva -, azt hiszem, most már mennem kell.
- Próba?
- Az, a fene enné meg. Csak így lehet túlélni a napokat. Elkísérsz?
- Utánad megyek, csak kicsomagolok, és rendbe szedem magam.
- Akkor a színházban találkozunk.

Sally kiment, és csöngetett a liftért, hogy fölmenjen a szobájába.

2

Már tartott a próba, amikor a színházba ért; az üres, sötét teremben fémesen kongott az emberek hangja. Sally leült a nézőtér utolsó sorában, és ahogy szeme hozzászokott a félhomályhoz, észrevette Geraldot: legelöl ült egy férfi mellett, akinek tar fejbúbját narancssárgás haj keretezte. Sally helyesen ismerte föl, hogy ez Mr. Bunbury, a rendező. A széksorokban egyesével-párosával ültek a társulat tagjai, akiknek az első felvonásban nem volt jelenésük. A színpadon a rendkívül vonzó Elsa Doland egy keménykalapos férfival próbált egy párjelenetet. Az első mondat, amit Sally meghallott, Elsáé volt.

- Mit akarsz ezzel mondani, Apa?
- Japapa-pam-pa-pam - hangzott a keménykalapos meglepő válasza. - Japapa-pam-pa-pam... Hosszú szöveg, odáig, hogy „a könyvtárban megtalálsz". És el - fejezte be a keménykalapos, azzal már indult is kifelé.

Sally ekkor vette észre először, hogy idegesség vibrál a levegőben. Mr. Bunbury, aki ingerlékeny embernek látszott, felkapta az előtte lévő széksorhoz támasztott sétabotját, és heves indulattal felhajította a színpadra.

- Az Isten áldja már meg! - szólt Mr. Bunbury.
- Most meg mi van? - érdeklődött a keménykalapos, megtorpanva félúton.
- Mondd a szöveget, Teddy - kiáltotta Gerald. - Ne lazsáld el!
- Csak nem azt akarjátok, hogy végigmondjam az egészet? - tudakolta a keménykalapos álmélkodva.
- De igen!
- Az egész rohadt, hosszú szöveget? - hitetlenkedett a keménykalapos.

- Ez itt egy próba - vakkantotta Mr. Bunbury. - Ha nem csináljuk rendesen, akkor mi értelme csinálni egyáltalán?

A megtévedt Teddy ezt, ha nem is logikus, de mindenesetre lehetséges életfelfogásnak fogadta el. Sértett hangon végigmondta a szöveget, aztán elvonult. Most már félreismerhetetlen volt a feszültség, Sally is tisztán érezte. A színház világa valójában egy óriási óvoda, melynek lakói, a nagyra nőtt gyerekek hamar megsértődnek, ha valami nem sikerül. A várakozás, a bizonytalanság, az idegen város idegen szállodáiban való téblábolás, a lélekölő próbák, amelyeken tovább gyötörték a már régóta az utolsó szótagig kicsiszolt mondatokat - mindez erősen próbára tette a *Lefelé a lejtőn* társulatának idegrendszerét: felütötte fejét a demoralizáció. Már csak egy apróság kellett ahhoz, hogy bekövetkezzék a robbanás.

Elsa Doland ekkor az ajtóhoz lépett, megnyomta a csengőgombot, fölvett egy magazint az asztalról, és leült egy fotelbe a rivalda közelében. Egy perc múlva fiatal nő jelent meg a csengetésre, és azonnal Mr. Bunbury szenvedélyes ordítása fogadta.

- Miss Winch!

Az újonnan jött megállt, és lenézett a rivaldafények fölött. Nem sértetten, ahogy a keménykalapos, hanem kedves szívélyességgel, mint aki babazsúrra jött szórakoztatni a gyerekeket. Egyenes, egészséges, jó humorú teremtésnek látszott, arca komolyságának ellentmondott a szája sarkában állandóan ott bujkáló halvány mosoly. Egyáltalán nem volt csinos; Sally, aki éber figyelemmel nézte, meglepődött, hogy Fillmore képes volt eltekinteni az egyszerű felszíntől, és fölfedezni a lány belső varázsát. Fillmore-ban, gondolta Sally, a jelek szerint mégis ott lappang az intelligencia.

- Tessék - mondta Miss Winch kedvesen.

Mr. Bunbury láthatólag erősen felindult lelkileg.

- Miss Winch, kértem-e magát, hogy próba közben tartózkodjék a rágógumitól, vagy nem kértem?

- Kérte bizony, Mr. Bunbury - ismerte el Miss Winch barátilag.

- Akkor miért rágja?

Fillmore menyasszonya megforgatta nyelvén a kifogásolt objektumot, csak utána válaszolt.

- Szakmailag - bökte ki végre.

- Hogy érti, hogy szakmailag?
- Karakterábrázolás - magyarázta Miss Winch csengő, dallamos hangján. - Én találtam ki. Tudja, a szobalány rágógumizik.

Mr. Bunbury jobb keze elkínzott mozdulatával beletúrt narancssárga hajába.

- Látott valaha szobalányt? - kérdezte kétségbeesetten.
- Igen, kérem. Rágógumizott.
- Úgy értem: látott már úri háznál szolgáló komornát? - nyögte Mr. Bunbury. - El tudja ezt egy pillanatra is képzelni? Egy olyan házban, ahol a darab játszódik, megengednék a komornának, hogy ezen az ocsmányságon kéröddzön, amikor belép a szalonba?

Miss Winch meghányta-vetette magában a kérdést.

- Lehet, hogy igaza van. - Felderült az arca. - Figyeljen! Van egy óriási ötletem. Mr. Foster írhatna ide egy mondatot Elsának, amiben jól összeszid, meg nekem is egyet, amiben jól megfelelek neki, aztán Elsa mondana valami mást, és akkor én mondhatnék valami nagyon vicceset, és így tovább. Egy jó kis komikus jelenet lehetne belőle. Öt-hat perc, teli nevetéssel.

A nagyszerű javaslattól a rendezőnek átmenetileg elállt a szava, s miközben a döbbenettel viaskodott, a takarásból kirobbant egy kék bársonyba öltözött, bámulatos csoda, fején olyan elképesztően tökéletes kalappal, hogy Sallynek szinte fizikai fájdalmat okozott a vegytiszta irigység.

- Hé!

Mabel Hobson kisasszony rendelkezett minden előnyös tulajdonsággal, amivel a természet egy embert csak elhalmozhat - kivéve egyet: a kellemes beszédhangot. Alakja hibátlan volt, az arca gyönyörű, haja akár a finomított színarany, a hangja azonban, különösen olyankor, ha érzelemmel telítődött, a páváéra emlékeztetett.

- Hé, hallgasson ide egy pillanatra!

Mr. Bunbury magához tért a transzból.

- Miss Hobson! Kérem!
- Figyeljen csak ide, hallja?
- Félbeszakítja a próbát!

- Még szép, hogy félbeszakítom a próbát, maga szerencsétlen - harsogta Miss Hobson nyomatékkal. - És ha egy kis könnyű pénzre vágyik, fogadja le bárkivel egy tízesbe, hogy félbe is fogom szakítani, ha arról van szó, hogy valakinek a szerepét feljavítják ebben a nyavalyás darabban, kivéve az enyémet. Feltupírozni mások szerepét? Csak a holttestemen át!

Egy vajszínű hajú fiatalember, aki szorosan a megbántott hölgy nyomában lépett elő a takarásból, megpróbálta lecsillapítani a vihart.

- De édesem!

- Fogd be, Reggie! - vetette oda Miss Hobson kurtán.

Mr. Cracknell engedelmesen befogta. Nem volt az a brutális ősember típus. Visszasüppedt magasszabású gallérjába, és sétapálcájának gombját kezdte rágcsálni.

- Én vagyok a sztár - folytatta Miss Hobson lendületesen -, és ha bárki azt hiszi, hogy itt másnak a szerepét is feljavíthatják, akkor már elnézést, de fuldokolnom kell a kacagástól! Ha csak egyeden szótagot beleírnak más szövegébe, én lelépek innen, de olyan gyorsan, hogy a lábam sem éri a földet.

Mr. Bunbury talpra ugrott, hadonászott.

- Az Isten szerelmére! Mi van itt, próba vagy vitakör? Miss Hobson, senki sem fog beleírni semmit senkinek a szerepébe. Most elégedett?

- Miss Winch azt mondta...

- Á, oda se neki - jegyezte meg Miss Winch higgadtan. - Csak egy kósza ötlet volt. Csak az előadás érdekét tartom szem előtt. Én már csak ilyen vagyok.

- De édesem! - könyörgött Mr. Cracknell, előbújva gallérjából, mint egy teknőc.

Miss Hobson nagy nehezen hagyta magát lecsillapítani.

- Hát akkor jó. De ne felejtsék el: én tudom, hogyan kell vigyáznom magamra - jelentette ki, megerősítve egy olyan tényt, amely mindenki számára, akinek alkalma volt hallani őt, bőséges bizonyítást nyert már. - De ha bárki bármivel próbálkozik, úgy elhúzom a csíkot, hogy beleszédülnek.

Visszavonult, Mr. Cracknell követte, a színpad mélye elnyelte őket.

- Akkor most elmondhatom a nagy monológomat? - tudakolta Miss Winch a rivalda fölött.

- Igen! Igen! Folytassuk a próbát. A délelőtt felét már úgyis elpazaroltuk.

- Csöngetni tetszett, asszonyom? - mondta Miss Winch Elsának, aki az iménti jelenet alatt békésen olvasgatta a magazint.

A próba folytatódott, Sally nézte, és mindinkább elszorult a szíve. Súlyos baj volt az előadással. Nem sokat értett a színházi szakmához, de ezt ő is tisztán látta. Miss Hobson szépségéhez kétség nem fért, díszére vált volna minden olyan szerepnek, amelyben kevés szöveg és sok ruha van rábízva, de rendkívüli testi adottságai még feltűnőbbé tették, valósággal aláhúzták lesújtó tehetségtelenségét. Sallynek eszébe jutott Mr. Faucitt története az egykori színésznőről, aki a Wiganben tartott premieren bukott meg. Úgy látta: a történelem ezúttal kénytelen lesz megismételni önmagát. Az amerikai színházlátogató közönség az ifjúság és szépség kedvéért sok mindent megbocsát, de mindennek van határa.

Fülsértő, indulatos ordítás harsant fel az első sorból, és Mr. Bunbury újfent talpra ugrott. Sally eltöprengett: vajon ma különlegesen rosszul mennek a dolgok, vagy Mr. Bunbury szemszögéből ez egy szokványos délelőtt?

- Miss Hobson!

A darab cselekménye szerint a szenvedélyes hölgy balközépen lépett a színre, és átment a színpad túlsó oldalán álló íróasztalhoz. Az íróasztal fontos szerepet játszott a színműben: jelképe volt annak, hogy Miss Hobson férje folyton beletemetkezik a munkájába, amitől Miss Hobsonnak hovatovább megszakad a szíve. A jelkép úgy bomlott ki, hogy a férfi jobban szereti íróasztalát, mint ifjú feleségét, és nincs az az asszony, aki ezt képes elviselni.

- Na, ne! - szólott Miss Hobson, és szenvedő feleségből átváltozott sértett színpadi sztárrá. - Most meg mi van?

- A legutóbbi próbán már javasoltam, és az azt megelőző próbán is, meg az azt megelőzőn és az azt megelőzőn is, hogy ennél a mondatnál szíveskedjék fölvenni a papírvágó kést, és hanyagul játszadozni vele. Tegnap méltóztatott megtenni, de ma ismét elfelejtette.

- Édes Istenem! - fakadt ki Miss Hobson mélyen megsebezve. - Ez mindennek a teteje! Hogy a csodában játszadozhatnék hanyagul egy

papírvágó késsel, amikor nincs is itt papírvágó kés, amivel hanyagul lehetne játszadozni?

- A papírvágó kés ott van az asztalon.
- Nincs itt.
- Nincs papírvágó kés?
- Nincs papírvágó kés. És engemet csak ne maceráljon, igen? Én sztár vagyok, nem kellékes. Ha valakit mindenáron macerálni akar, macerálja a kellékest!

Az ötlet megtetszett Mr. Bunburynek. Hátravetette fejét, és felüvöltött, mint egy véreb.

Pillanatnyi csend támadt, majd a színpad jobb oldalán előcsoszogott a takarásból egy termetes, görnyedt figura, kezében a darab szövegkönyvével, s arcán a rivalda fényei a szorongás jeleit leplezték le. Fillmore volt az, a Sors Letéteményese.

3

Szegény Fillmore! Elveszetten állt a színpad közepén, s Mr. Bunbury felháborodásának pusztító erejét rá viharozta dühe, Sally pedig, miután magához tért az első megdöbbenésből, testvéri együttérzésének hullámát küldte fivére felé a széksorok fölött. Nem gyakran fordult elő, hogy megsajnálta Fillmore-t. Bátyjának természete olyan volt, hogy a jólét napsütésében hajlamos volt kissé elvadulni. Sally úgy ítélte, az élet nehézségei az utóbbi három évben tanulságosnak és jótékonynak bizonyultak Fillmore számára, ezért nem aggodalomra, inkább örvendezésre adtak okot. A lány megrendülés nélkül figyelte, amikor a szűk esztendőkben Fillmore kávét és kekszet ebédelt, és gazdasági okokból főúri öltözködési hajlamait is megnyirbálta. De ez itt most más eset. Ez tragédia. így vagy amúgy, de az történhetett, hogy Fillmore bankszámláját valamilyen katasztrófa sújtotta, és ő visszajutott ugyanoda, ahonnan indult. Az, hogy most itt van, nem jelenthet mást.

Sallynek eszébe jutott, amit Fillmore a reggelinél mondott: hogy pénzt fektetne az előadásba. Mennyire rávall: képes szemérmetlenül blöffölni, hogy átmenetileg elkerülje a megszégyenülést, pedig jól tudja, hogy előbb-utóbb kiderül az igazság. Vajon mit érezhetett, amikor reggel összetalálkoztak a szállodában? Igen, Sally megsajnálta Fillmore-t.

Később, ahogy Mr. Bunbury lázas hévvel áradó szavait hallgatta, belátta, hogy erre minden oka meg is van. Fillmore-ra nagyon rájárt a rúd. A színházi rendezők hitvallásának egyik legelső tétele, hogy ha bármi hiba csúszik be, arról a kellékes tehet, és Mr. Bunbury szemmel láthatóan óhitű volt ebben a kérdésben. Nem hétköznapi szónoki képességről tett tanúbizonyságot. A papírvágó késből ihletet merített. Sally fokozatosan kezdte úgy érezni, hogy a világban tapasztalható minden rossznak főként, ha nem épp kizárólag, a papírvágó kés az oka. Egyszer már eltűnt. És most újra eltűnt. Megkövetelhető-e Mr. Bunburytől, hogy folytassa szélmalomharcát egy olyan világmindenségben, ahol ilyesmi előfordulhat? Kételyét fejezte ki e tekintetben. Tehetséges és elszánt, száz százalékig amerikai férfi lévén latba vetheti minden erejét, de száz az esély egy ellen, hogy mindhiába. Kért egy papírvágó kést. A papírvágó kés nincs meg. Miért nincs meg a papírvágó kés? És különben is: hol az a papírvágó kés?

- Biztosíthatom, Mr. Bunbury - siránkozott a boldogtalan Fillmore -, a legutóbbi próba után biztonságba helyeztem a többi kellékkel együtt.

- Ez nem lehet igaz.

- Megesküszöm.

- Csak azóta a papírvágó kés elsétált valahova - jegyezte meg Miss Hobson jéghideg, elítélő hangon, erre az időre felfüggesztve alsó ajka rúzs segítségével eszközölt fényesítését.

Megszólalt egy hang, nyugodtan, tisztán, érthetően.

- Valaki elvette - mondta a nyugodt, tiszta, érthető hang.

Miss Winch csatlakozott a szimpóziumhoz. Megállt Fillmore mellett, és nyugodtan ragozott. Kiabálás, hadonászás kevés ahhoz, hogy Miss Winchet kihozza a sodrából.

- Miss Hobson vette el - folytatta lassan, kissé éneklő hangon. - Láttam.

Moraj a teremben. A vádlott, aki láthatólag mélyen átérezte helyzetét, hálás tekintettel nézett védőjére. Mr. Bunbury, a vád képviselője némi zavarral túrt bele a hajába: bánta már, hogy ekkora ribilliót csapott. Miss Hobson, hogy egy alattvaló részéről érte támadás, megperdült, és elejtette a rúzsát, amelyet a szolgálatkész Mr. Cracknell kapott fel kecsesen. Mr. Cracknellnek talán voltak korlátai, de rúzsfelkapásban elég jó teljesítményre volt képes.

- Mit beszél? Hogy én vettem el? Semmi ilyet nem tettem.

- Miss Hobson vette el a tegnapi próba után - folytatta Gladys Winch kényelmes tempóban, dallamosan, a közvéleményhez intézve szavait -, és szórakozottan hozzávágta a színház macskájához.

Miss Hobson megdöbbent. Önuralmát Mr. Bunbury következő megjegyzése sem segített helyreállítani. A rendező, mint a társulat többi tagja, ugyancsak megszenvedte az utóbbi napok feszültségeit, és bár általában kerülte a temperamentumos sztárral való összeütközést, az eltűnt papírvágó kés esete oly mélyen mart bele a lelkébe, hogy úgy érezte, meg kell mondania a magáét.

- Örömet szerezne, Miss Hobson, ha a jövőben, amikor valamit hozzá akar vágni a macskához, a röppentyűt nem a kelléktárból választaná. Magasságos ég! - kiáltott fel, átérezve, mily kegyetlen játékot űz vele a végzet szeszélye. - Ilyet én még nem is hallottam. Színdarabokat rendeztem egész életemben, de ilyesmi még sohasem fordult elő. Rendeztem már Nazimovát is, de még Nazimova sem hajigálta papírvágó késsel a macskákat.

- Utálom a macskákat - vágott vissza Miss Hobson, mintha ezzel mindent elsimítana.

- Én - mormogta Miss Winch - imádom ezt a cicát. Olyan puha és meleg a bundája, és ha én nem bántom, akkor ő sem...

- Az ég szerelmére! - pattant fel a zsöllyéből Gerald Foster, első ízben avatkozva bele a vitába. - Egész nap macskákról és papírvágó késekről fogunk vitatkozni? A jó Isten áldja meg magukat, tűnjenek el a színpadról, ne húzzák tovább az időt!

Miss Hobson úgy döntött, hogy a felszólamlást személyes támadásnak veszi.

- Ne kiabáljon velem, Mr. Foster!
- Nem magával kiabálok.
- Ha nekem akar mondani valamit, vegye lejjebb a hangját!
- Nem tudja - jegyezte meg Miss Winch. - Tenor.
- Nazimova soha... - kezdte Mr. Bunbury.

Miss Hobson nem hagyta, hogy holmi Nazimova-emlékbeszédekkel eltereljék a figyelmet a témáról. Még nem fejezte be Gerald leckéztetését.

- Más helyeken, ahol játsztam - mondta emberölő hangsúllyal - a szerzőnek nem volt szabad belebeszélni, pláne nem szemtelenkedni a főszereplővel. Más helyeken, ahol játsztam, a szerző leült valahol hátul, és akkor szólalt meg, ha kérdezték. Más helyeken, ahol játsztam...

Sally ekkor már egész testében bizsergett. A helyzet erősen emlékeztette a roville-i kutyamarakodásra. Belső késztetést érzett, hogy részt vegyen benne, mostanáig is csak azért maradt csendben, mert belátta, hogy a veszekedés magánjellegű, és nem illik beavatkoznia. A kísértés azonban nagyobb volt annál, hogysem képes lett volna tovább ellenállni neki. Szinte öntudatlanul fölemelkedett helyéről, és előrement a széksorok közötti nyiladékban, hogy közelebb legyen az események központjához. A zenekari árok melletti, megvilágított területen állt meg, s jelenléte fölkeltette Miss Hobson figyelmét. A sztár, miután kiosztotta a szerzőkre és jogos akciórádiuszukra vonatkozó intelmeit, újabb célpontot keresett, akit megtámadhatna.

- Hát ez meg - kérdezte Miss Hobson - ki a nyavalya? Sally egyszeriben a közérdeklődés homlokterében találta magát, és azt kívánta, bárcsak maradt volna a leghátsó sor jótékony homályában.

- Mr. Nicholas testvére vagyok - ennél jobb bemutatkozás hirtelen nem jutott eszébe.

- Ki az a Mr. Nicholas?

Fillmore félszegen beismerte, hogy ő az, mintha a vádlottak padján vallaná be egy súlyos bűntény elkövetését; és ezzel a jelenlevők legalább felének meglepetést okozott. Számukra Fillmore mostanáig névtelen volt, aki a „Hé!" kiáltásra hallgat.

Miss Hobson oly mérhetetlenül keserű kacajjal fogadta az értesülést, hogy a felnőtt férfiak belesápadtak, Mr. Cracknell pedig úgy összerezzent, hogy gallérja majdnem lepattant a gombról.

- De édesem! - engesztelte hölgyét Mr. Cracknell.

Miss Hobson azt válaszolta, hogy Mr. Cracknell az idegeire megy. Indítványozta, hogy süllyedjen el, aminek a nevezett eleget is tett - visszabújt gallérjába. Láthatólag számára a gallér belseje jelentette azt, amit a fogócskázó gyermekeknek a „ház" - a biztos menedéket, ahol nem érheti bántódás.

- Hát ebből elegem van! - jelentette be Miss Hobson, mintha Sally jelenléte valami titokzatos okból az utolsó csepp lenne a pohárban. - Ilyen nemistudommilyen társulatban még életemben nem voltam! Én igazán sok mindent eltűrök, de ha odáig jut a helyzet, hogy a kellékesnek megengedik, hogy telezsúfolja a házat a nővéreivel meg az unoka-testvéreivel, meg a nagynénikéje térde kalácsával, akkor már egy percig sem maradok tovább.

- De édesem! - bukkant elő Mr. Cracknell.

- Jaj, fulladj már meg! - javasolta Miss Hobson szárazon.

Azzal megfordult tengelye körül, mint egy kék párduc, és ellépdelt. Becsapódott egy ajtó, és ettől Mr. Cracknell visszanyerte mozgásképességét. Ő is kirohant a színpadról, és eltűnt.

- Hello, Sally - nézett fel Elsa Doland a magazinból. A körülötte dúló ütközet csöppet sem zökkentette ki nyugalmából. - Mikor jöttél vissza?

Sally fölment a színpadnak támasztott hágcsón, amely hidat képezett a zenekari árok fölött.

- Hello, Elsa.

Az iménti vita résztvevői csoportokra oszlottak. Mr. Bunbury és Gerald a széksorokat kettéosztó folyosót rótta fel és alá, heves eszmecserébe bonyolódva. Fillmore egy karosszékbe süppedt.

- Ismered Gladys Winchet? - kérdezte Elsa.

Sally kezet fogott bátyja higgadt temperamentumú választottjával. Az alaposabb szemügyre vétel kiderítette, hogy Miss Winchnek mély, szürke szeme van, és néhány szeplője. Sallynek egyre jobban tetszett.

- Köszönöm, hogy megmentetted Fillmore-t a fenevadaktól - szólt Sally. - Ha nem lépsz közbe, szétszaggatták volna.

- Hát... nem is tudom - vélte Miss Winch.

- Nemes lelkű cselekedet volt.

- Ha azt mondod...

- Azt hiszem - mondta Sally -, megyek, és beszélek Fillmore-ral. Úgy látom, rászorul a vigasztalásra.

Odament a festői romhalmazhoz, amely egykor a bátyja volt.

4

Fillmore olyan benyomást keltett, mint akinek kezében véletlenül elsült egy fegyver. Arcán vad döbbenet ült, nehezen vette a levegőt.

- Fel a fejjel! - ajánlotta Sally. Fillmore úgy összerezzent, mint az oldalba rúgott kocsonya. - Mesélj el mindent - kérte Sally, és leült a bátyja mellé. - Független, vagyonos emberként hagytalak itt, és mire visszajövök, megint bérrabszolgai státusban senyvedsz. Mi történt?

- Sally - szólt Fillmore -, őszinte leszek veled. Tudsz kölcsön adni tíz dollárt?

- Nem értem, mennyiben válasz ez a kérdésemre, de tessék.

- Kösz. - Fillmore zsebre vágta a bankjegyet. - A jövő héten megadom. El akarom vinni Miss Winchet ebédelni.

- Ha arra kell, akkor ne is tekintsd kölcsönnek, fogadd el ajándékba, az áldásommal együtt. - Hátranézett Miss Winchre, aki a próba üresjáratában a színpad túloldalán golfütéseket gyakorolt egy esernyővel. - Hogy lehetett annyi eszed, hogy beleszeress, Fül?

- Tetszik neked? - derült fel Fillmore.

- Imádom.

- Tudtam előre. Pont nekem való, igaz?

- Nem vitás.

- Annyira együttérző.

- Igen.

- Annyira kedves.

- Igen. És két emberre való esze van, márpedig pont ennyi kell annak a lánynak, aki hozzád megy feleségül.

Fillmore oly sértetten húzta ki magát, amennyire egy alacsony széken ülő, testes embertől csak kitelik.

- Egyszer még hinni fogsz bennem, Sally. Bebizonyítom.

- Csak ne add a száműzött herceget, Fill – figyelmeztette Sally határozottan. - Egyelőre szorítkozz arra, hogy elmagyarázod, hogyan jutottál ide. Azzal ne rabold a drága időmet, hogy a terveidet ecseteled. Minden pénzed elvesztetted?

- Bekövetkezett némi visszaesés - felelte Fillmore méltósággal -, ami átmenetileg... Igen. Az utolsó fityinget is - fejezte be nyíltan.

- Hogyan?

- Hát... - habozott Fillmore - peches voltam. Először Egyesült Vasutat vettem, hosszra számítva, de leesett. Úgyhogy az elúszott.
- Igen?
- Aztán orosz rubelt vettem besszre számítva, de erősödött. Úgyhogy az is elúszott.
- Szent ég! De hiszen ez ismerős nekem.
- Ki mesélte?
- Nem, most már emlékszem. Egy másik fiatalemberre emlékeztetsz, akivel Roville-ban találkoztam. Elmesélte az életét... Hogy miként sikerült mindent elbaltáznia. így aztán odalett mindened, jól gondolom?
- Nem teljesen. Maradt még pár ezer dollárom, azzal beszálltam valamibe, ami olyan szilárdnak látszott, mint az öntött vas.
- És az is befuccsolt?
- Nem tehettem róla - panaszkodott Fillmore. - Ez megint az én átkozott balszerencsém. Egy ismerősöm rábeszélt, hogy szálljak be egy szindikátusba, amelyik felvásárolt egy nagy tétel whiskyt. Az volt az elgondolás, hogy heringes hordókban Chicagóba szállítják. Rengeteget kerestünk volna vele, de egy nyavalyás nyomozó a fejébe vette, hogy feszítővassal ellenőrzi a szállítmányt. A fontoskodó marhája! Pedig a hordókra jól olvashatóan rá volt írva, hogy „Hering" - mesélte Fillmore őszinte felháborodással. Összerázkódott. - Majdnem le is tartóztattak.
- És még az sem sikerült? De ennek legalább lehet örülni. A csíkos ruha nem állna jól neked. - Sally megszorította Fillmore karját.

Nagyon szerette a bátyját, de mivel a javát akarta, hát többnyire elkendőzte érzelmeit. A fiatalember egy ízben, nem is alaptalanul, ahhoz a nevelőnőhöz hasonlította őt, aki közös gyerekkorukra árnyékot vetett.

- Ne is törődj vele, te szegény mártír! Előbb-utóbb minden rendbejön. Egy napon milliomosként fogsz elénk állni. És akkor, Fillmore testvér, kábítóan unalmas fráter lesz belőled. Szinte látom, ahogy az interjúidban tanácsokat adsz a fiataloknak, miként vihetik sokra az életben. „Mr. Nicholas a kitartó munkának tulajdonítja sikerét. Kezét domború mellényén nyugtatva kijelenti: sohasem vett részt gyors meggazdagodással kecsegtető spekulációkban, amelyekben az ember hosszra számít, és bessz következik be, erre gyorsan szalad a tőzsdére, besszre játszik, és jön a hossz." Fill... mondok én valamit. Mindenkitől azt

hallom, hogy a hatalmas vagyonok megalapozásában mindig a kezdeti pénzmag a legfontosabb. Kölcsönadok valamennyit a magaméból.

- Komolyan? Sally, mindig mondtam, hogy fantasztikus vagy.
- Még sosem hallottam tőled. Nem kéne úgy motyognod.
- Kölcsönadsz húszezer dollárt?

Sally csillapítótag paskolta meg Fillmore keze fejét.

- Szállj le a földre - mondta. - Kétszázra gondoltam.
- Nekem húszezer kell.
- Akkor rabolj ki egy bankot. Mindenfelé találsz jó bankokat, bármelyik rendőr útba igazít.
- Megmondom, miért van szükségem húszezerre.
- Megemlíthetnéd, futólag.
- Ha lenne húszezrem, kivásárolnám Cracknellt ebből a produkcióból. Percek múlva visszajön, és bejelenti, hogy a Hobson kiszáll az egészből, és ha ez így van, biztosra veheted, hogy ő is ejteni fogja az egészet. Ha pedig sikerül valahogy megpuhítania, és a nő mégis visszajön, előbb-utóbb akkor is ez lesz a vége. Pedig vétek lenne ezt a darabot veszni hagyni. Én hiszek benne, Sally! Ez egy piszkosul jó darab. Ha Elsa Doland játszaná a főszerepet, eszeveszett siker lenne belőle.

Sally összerezzent. Túlságosan friss volt még a vagyona, nem tudott rendesen hozzászokni. Még eszébe sem jutott, hogy képes lenne varázspálcája egyetlen suhintásával egészen nagyszabású dolgokat is véghez vinni. A színházi produkciók finanszírozását mindig is rejtélyes dolognak tekintette, ami messze túl van a hozzá hasonló átlagember hatósugarán. Fillmore, a tág horizontú gondolkodó most ezt is a megvalósítható tervek körébe vonta.

- Persze sokkal kevesebbért fogja eladni, de költőpénzre is szükség lenne. A New York-i bemutatóig még veszteségekre kell számítani. Tíz százalékot adnék a pénzedre, Sally.

Sally érezte, hogy meginog. Óvatossága, amelynek köszönhetően mind mostanáig biztonságban evezett végig az élet Szküllái és Kharübdiszei között, mintha furcsa mód elszundikált volna. Bátyja utóbbi produkciói alapján a tudata mélyén tisztában volt vele: Fillmore nem az az ember, akire bárki bátran rábízhatja csekélyke vagyonát, de ez a gondolat

valahogy mégsem szólaltatott meg vészcsengőt. Bátyjának sikerült megragadnia Sally fantáziáját.

- Ez egy aranybánya!

Sally óvatossága megmoccant álmában. Fillmore szerencséden kifejezést vett a szájára. A pénzügyekben járatlan újonc számára az „aranybánya" szó taszító képzettársításokkal terhes. Ha egyetlen dolog van a világon, amibe Sally nem fektette volna örökségét, az éppen egy aranybánya; valójában inkább egy kis boltocskára gondolt, amelynek Ritkaságok Boltja vagy Kék Madár lett volna a neve, és benne egzotikus csecsebecséket árult volna a gazdagoknak, erősen felsrófolt áron. Két lányt is ismert, akik remekül éltek ilyesmiből. Amikor Fillmore kiejtette a végzetes szót, a Ritkaságok Boltja hirtelen nagyon vonzóvá vált Sally szemében.

Ebben a pillanatban azonban két dolog is történt. Gerald és Mr. Bunbury a fel-alá járkálás során a rivalda fényébe ért, és a lány megpillantotta Gerald arcát. Ugyanekkor a színpadra sietett Mr. Reginald Cracknell, és egész viselkedése rossz híreket vetített előre.

Gerald arca egy pillanat alatt megsemmisítette Sally óvatosságát. A Ritkaságok Boltja az előbb még fényesen ragyogott lelki szemei előtt, de most pislákolni kezdett, majd kihunyt. Az egész képlet egyszerűvé és átláthatóvá vált. Gerald szenved, és neki módjában áll boldoggá tenni. A férfi sötét gondolatok közepette a katasztrófára készül, ő azonban egyetlen szóval elháríthatja azt. Sally csodálkozott, hogyan is tétovázhatott egyáltalán.

- Jól van - mondta egyszerűen.

Fillmore tetőtől talpig megremegett. Egy nagyfeszültségű áramütés sem ránthatott volna nagyobbat rajta. Régóta tudta, hogy Sally elővigyázatos és tiszta fejű teremtés, akit holmi fivéri ékesszólás nem vesz le a lábáról, nem is adott volna nagyobb esélyt önmagának, mint egyet a százhoz.

- Megteszed? - suttogta, és visszafojtotta lélegzetét. Hiszen az is lehet, hogy egyszerűen csak nem jól értette.

- Meg.

Fillmore a lelkében gomolygó, összetett érzelmeket egyetlen, hangos kurjantással fejezte ki. A hang végigzengett az üres nézőtéren, visszaverődött a hátsó falról, és öblös visszhangot vert egészen a karzatig.

Mr. Bunbury, aki a rivalda fölött fojtott hangú párbeszédbe bonyolódott Mr. Cracknell-lel, felkapta fejét, mint egy megriadt öszvér. Megrovás és fenyegetés volt Fillmore-ra vetett tekintetében, ami egy perccel ezelőtt még pépesen hebegő mentegetőzésre késztette volna az újdonsült pénzmágnást. Fillmore-t azonban immár nem lehetett pillantásokkal megfélemlíteni. Előrement a rivaldánál összeverődött csoportozathoz.

- Cracknell - szólalt meg önérzetesen -, egy pillanat. Váltanék veled pár szót.

VII. fejezet
Elmélkedés a sikerről

Ha a színészek és színésznők olyanok, mint a gyerekek, amennyiben a nehézségektől könnyen kétségbe esnek, megvan bennük a gyermekek másik, ezzel ellentétesen ható tulajdonsága is: a jó szerencse könnyen felderíti őket. Sally elképedt attól, hogy egyetlen halandó ekkora közboldogságot képes előidézni, mint ő azzal az egyszerű cselekedettel, hogy kölcsönadott Fillmore-nak húszezer dollárt. A *Lefelé a lejtőn* társulatának tagjai akkor sem lehettek volna jobban kibékülve önmagukkal, ha elérkezik az Ezeréves Királyság. A csüggedés, az egy heti tétlenségtől szegett kedv köpenyként hullott le róluk. Drámai érzéküket megbizsergette, hogy az ismeretlen mélység lakója, a kellékes hirtelen feltört a produkció tulajdonosának szédítő magasába. A legtöbben játszottak már olyan darabban, amelyben a sorsüldözött hősnővel este tizenegy óra tájban nagyjából ugyanez történt, az előállott helyzetet dramaturgiai szempontból tetszetősnek ítélték. Ráadásul most, hogy távozott, mindenki ráébredt, mekkora tehertételt jelentett az előadásnak Miss Hobson személye.

Optimista szellem uralkodott, örömhíreket tartalmazó pletykák forogtak közszájon. Teddy, a keménykalapos azt hallotta a liftes fiútól, hogy legkésőbb kedden feloldják a színházi tilalmat; azt pedig, hogy Toledóban és Clevelandben már holnap megnyitják a színházakat, a komornyikot alakító színésszel nem kisebb szaktekintély közölte, mint a szivarárus lány

a Pontchatrain szállodában. Általános volt a közvélekedés, hogy a nap hamarosan kibukkan a felhők közül, és a Végzet is felhagy végre a derék emberek vegzálásával, mert úgyis hiába.

Fillmore ismét magára talált. Emelkedett pillanatokban mindenkinek megvan a maga sajátos önkifejezési módja. Fillmore-é abban nyilvánult meg, hogy vásárolt magának egy új mellényt, valamint száz szál ötvencentes szivart, és sokat foglalkozott azzal, hogy mit ebédeljen. Lehet, hogy csak optikai csalódás volt, de Sally határozottan úgy érezte: uralkodása első napján a fivére legalább három kilót hízott. Papírvágó késekért és egyéb kellékekért felelős rabszolgaként - legalábbis önmagához képest - szinte soványnak tetszett. A produkció tulajdonosaként lágy, gömbölyded idomokat fejlesztett, s amint a színház előtt megállt a járdán, hogy szemét legeltesse az új plakátokon - amelyeken e felirat díszelgett:

FILLMORE NICHOLAS
BEMUTATJA

-, a járókelőknek jókora kerülőt kellett tenniük, hogy neki ne ütközzenek.

Nehéz elképzelni, hogy a túláradó öröm bugyborékolásában éppen Sally, a társulat tündér keresztanyja ne lett volna maradéktalanul boldog; ő maga is elcsodálkozott, hogy vajon miért nem az. De bármi vetette is azt a halvány árnyékot, csökönyösen ott ült a tudata hátsó zugában, minduntalan észrevétetve magát, foglalkozni kellett vele. A megvilágosodás azonban sokáig késlekedett, egészen addig, amíg egy délutánon Gerald társaságában kirándulni nem ment Bell Isle-ra. Miss Hobson távozása óta Gerald a lehető legjobb formáját mutatta. Akárcsak Fillmore, ő is észrevehetően reagált a gazdagság napsütésére. Komorsága eloszlott, visszatért belé a régi kedvesség. És mégis... A folyó menti erdők-mezők között suhanó autóban ülő Sallynek az volt az érzése, hogy valami nem stimmel.

Gerald vidám és közlékeny volt. Ő bezzeg semmi kivetnivalót nem talált az életben. Bőven áradó szavakkal ecsetelte, mily nagy tettekre készül.

- Ha ez a darab befut, márpedig befut, akkor majd megmutatom nekik! - Állkapcsa megfeszült, a szeme ragyogott, ahogy a kecsegtető jövőbe

tekintett. - Egyetlen siker, nem kell több... és aztán meg lehet nézni! Eddig még nem volt alkalmam, de innentől fogva...

Szavai tovább hömpölyögtek, de Sally már nem figyelt. Az évnek ebben a szakában a délután langymeleget gyorsan követi a borzongatóan hűvös este. A nap már lebukott a fák mögött, a folyó felől hideg szél kerekedett. És akkor, teljesen váratlanul, mintha a szél fújta volna el tudatáról a ködöt, Sally egyszerre rájött, mi az, ami ott lappang gondolatai hátterében. Egy pillanatra felkomorlott előtte a maga meztelen valóságában, és a világ hirtelen nagyon sivár lett. Sally ráébredt a férfi és a nő világszemlélete közötti alapvető különbségre.

A siker! Mennyire imádják a férfiak, és milyen keveset szánnak önmagukból bármi másra! A sors gúnyos fintora, hogy éppen ő mentette meg Gerald darabjának előadását a megsemmisüléstől. A férfiak, akiket ismer... vajon hányan látják az életet többnek, mint kegyetlen versenynek, amelyben minden idegszálukat megfeszítve győzniük kell, tekintet nélkül arra, mit hagynak el siettükben az útfélen? Fillmore... Gerald... az összes. Lehet, hogy mindegyikük életében jelen van egy-egy nő, de mindig csak második lehet - afféle mellékalak, a szabadidő kellemes eltöltésének segédeszköze. Neki Gerald volt a mindene. A férfi sikere az ő számára legföljebb másodlagos kérdés. Neki elég Gerald maga, sikertől vagy kudarctól függetlenül. De most felfogta: ő nem elég a férfinak. Tehetetlen féltékenység kerítette hatalmába. Megborzongott.

- Fázol? - kérdezte Gerald. - Szólok a sofőrnek, hogy forduljunk vissza... Elképzelni sem tudom, miért ne futna ez a darab New Yorkban egy évig zsinórban. Mindenki azt mondja, hogy nagyon jó.... Ha befut, mindenki utánam fog kapkodni. És akkor én...

Sally a lehangoló világot nézte. Az ég ólomszürke volt, és a szél dermesztő hideget fújt a folyó felől.

VIII. fejezet
Mr. Carmyle visszatér - és Pipacs is

Amikor Sally szombaton elutazott Detroitból - elkísérte őt Fillmore is, aki azért tért vissza néhány napra New Yorkba, hogy irodát béreljen, és

egyáltalán: éreztesse jelenlétét a Broadwayn -, derűs hangulata tökéletesen helyreállt. Szégyellte, hogy annyira átengedte magát az értelmetlen képzelgésnek. Hiszen mi sem természetesebb, mint hogy a férfiak érvényesülni akarnak a világban. Ez a dolguk. Sally azt ismételgette magában, hogy Gerald sikeréhez neki is köze van, tehát neki van a legkisebb oka a panaszra, ha a férfi nagy energiákat fektet a produkcióba, amelynek gyümölcseiből ő, Sally is részesül majd.

A derűs lelkiállapothoz az utóbbi néhány nap izgalma is hozzájárult. Detroitnak, a nagyszerű közönségek városának tetszett a *Lefelé a lejtőn.* A színházakat, ahogy Teddy jósolta, kedden megnyitották; a kényszerű szórakozás-megvonástól kiéhezett közönség minden előadáson megtöltötte a nézőteret, és nagy szeretettel fogadta a darabot. Az újságok általában nem szoktak egyetérteni a premierközönség tapsorkánjával, de ezúttal szentesítették a publikum ítéletét: Gerald egyhangúlag a jövő nagy írójaként, Elsa Doland pedig a jövő nagy sztárjaként részesült magasztalásban. Egy helyütt még Fillmore-t is megemlítették mint eljövendő nagy producert. Csakhogy a legnagyszerűbb pillanatokban is akadhat valami zavaró apróság: Fillmore örömét is majdnem tönkretette az, hogy Gladys Winchről mindössze egy helyen került említés - Wunchnak írva a nevét - a „további szereplők" felsorolásában.

- Pedig ő az egyik legnagyobb élő karakterszínésznő - fortyogott Fillmore keserűen a bemutató utáni reggelen Sallynek.

Túlhabzó kedélye révén azonban mihamar túltette magát ezen a csapáson. Az élet oly sok mindent hozott elé, hogy oktalanság lett volna az egyetlen sötét foltra összpontosítania.

Egész héten nagyszerűen ment az üzlet. Elsa Doland az előadásokon egyre jobb alakítást nyújtott. Mr. Cracknell hosszú, izgatott táviratát, amelyben azért könyörgött, hogy visszavásárolhassa a darabot, mivel az eltelt idő alatt Miss Hobson a jelek szerint megjuhászodott, a kellemes események közé könyvelték el. Ami pedig a legtöbbet jelentette: a nagy Ike Schumann, a New York-i színházak felének tulajdonosa éppen Detroitban járt, hogy ellenőrizze zenés produkcióit, és benézett az egyik este, majd elismeréssel rábólintott a *Lefelé a lejtőn-re.* Fillmore-ból, ahogy szemben ült Sallyvel a vonaton, elégedettség és tekintély sugárzott.

- Vedd meg! - szólalt meg Sally, megtörve a hosszú hallgatást.

Fillmore felriadt a boldog ábrándozásból.
- He?
- Azt mondtam: vedd meg. Szerintem tartozol ezzel a helyzetednek.
- Mit vegyek meg?
- A szőrmebundát. Vagy nem ezen töprengtél?
- Ne hülyéskedj - felelte Fillmore, de azért elpirult. Való igaz, hogy a héten egyszer-kétszer, ahogy Mr. Bunbury mondta volna, hanyagul játszadozott a gondolattal, hogy miért is ne. Az ember ne fázzon.
- Asztrahán gallérral - javasolta Sally.
- Az az igazság - mondta Fillmore fensőbbségesen, hisz hatalmas lelkét ily gyermeteg évődés le nem kötheté -, épp azon gondolkodtam, amit Ike mondott.
- Ike?
- Ike Schumann. Itt van a vonaton. Az előbb találkoztam vele.
- Ike-nak szólítod?
- Persze, hogy Ike-nak szólítom - vágta rá Fillmore hevesen. - Mindenki Ike-nak szólítja.
- Ő szőrmebundában jár - dünnyögte Sally az orra alatt.
Fillmore felbosszankodott.
- Örülnék, ha nem lovagolnál folyton azon a nyavalyás bundán. Különben is, miért ne lehetne nekem szőrmebundám?
- Fill...! Hogy mondhatsz ilyet? Mintha valaha is azt mondtam volna, hogy ne legyen szőrmebundád. Hiszen egyike vagyok a szőrmebundák legnagyobb híveinek. Jó széles kézelővel. És be kell gördülnöd az Ötödik Sugárútra az automobiloddal, és akkor majd rád mutatok, és azt mondom: „Az ott a bátyám!" ‚A bátyád? Nem létezik!" „De bizony." „Viccelsz. Hiszen az a nagy Fillmore Nicholas!" „Tudom. De tényleg ő a bátyám. És vele voltam, amikor megvette azt a bundát."
- Hagyd már a bundát!
- „És nemcsak a bundáról van szó - fogom mondani -, hanem arról is, ami alatta van. A prém mélyén, az egydolláros szivar mögött ott rejtőzik az ember, akire büszkén tekinthetünk..."
Fillmore hűvösen az órájára nézett.
- Mennem kell, megbeszélésem van Ike Schumann-nal.
- Mindenórás kapcsolatban állunk Ike-kal.

- A darab miatt akar beszélni velem. Azt javasolja, hogy mutassuk be Chicagóban is, mielőtt felhoznánk New Yorkba.
- Ó, ne - jajdult fel Sally lesújtottan.
- Miért ne?

Sally összeszedte magát. Magában annyira azonosította Geraldot és a darabot, hogy egy pillanatig arra gondolt: ha Chicagóban is bemutatják, még tovább távol kell lenniük egymástól. De persze, ismerte fel hirtelen, semmi szükség arra, hogy Gerald az első egy-két nap után is a társulattal maradjon.

- Arra gondolsz, hogy jobb lenne, ha egy New York-i sikerrel a hátunk mögött próbálnánk bevenni Chicagót? Sok minden szól emellett. Csakhogy ez kétirányú utca. A chicagói siker ugyanúgy segíthet New Yorkban. Szóval, ezt még át kell gondolnom - fontoskodott Fillmore. - Ezt még át kell gondolnom.

Összevonta szemöldökét, töprengett.

- Nem jó - szólt Sally.
- Há?
- Rosszul csinálod. A szád szélét jól szorítsd össze, és a jobb kezed mutatóujját támaszd gondterhelten a jobb halántékodra. Sokat kell még tanulnod, Fill.
- Jaj, maradj már!
- Fillmore Nicholas - mondta Sally -, ha tudnád, milyen fájdalmas ugratnom az egyetlen testvéremet, megszakadna értem a szíved. De a te érdekedben teszem. No, szaladj, szabadítsd meg Ike-ot a nyomorúságból. Tudom, hogy kivont zsebórával ül a kupéjában, és csak rád vár. „Gondolja, hogy a bátyja felkeres, Miss Nicholas?" - ezek voltak az utolsó szavai hozzám, amikor felszállt a vonatra, és Fill, komolyan mondom, sóvárgás csendült a hangjában. „Hát hogyne keresné fel, Mr. Schumann - válaszoltam. - Magas státusa ellenére a bátyám tele van emberi jósággal. Hát persze, hogy felkeresi önt." „Ó, bárcsak hinni tudnék ebben - mondta elcsukló hangon. - Bárcsak hinni tudnék. De tudja, milyenek ezek a producerek. Ezernyi ügy követeli figyelmüket. Leköti őket a szőrmebunda-vásárlás, és minden egyébről megfeledkeznek." „Ne aggódjék, Mr. Schumann - nyugtatgattam. - Fillmore Nicholas állja a szavát."

Kész lett volna tovább is folytatni a párbeszédet, mert nem takarékoskodott erőivel, ha a szerettei szórakoztatásáról volt szó, de Fillmore már elindult a folyosón, merev háta a testvéri évődés elleni néma tiltakozást sugárzott. Sally figyelte, ahogy eltűnik, aztán fölvett egy magazint, és olvasni kezdett.

A hirdetések dzsungelében végre talált egy lebilincselően érdekes novellát, amelyről hamarosan kiderült, hogy kétrészes, és ő csak az első részt tartja kezében. Ekkor megszólalt egy hang.

- Jó napot, Miss Nicholas.

A szemközti ülésre, amely csak az imént szabadult meg az eljövendő nagy producer terhétől, a világ összes lakója közül éppen Bruce Carmyle ereszkedett le a rá mindig jellemző udvarias visszafogottsággal.

2

Sally alaposan megdöbbent. Manapság persze mindenki utazik, nincs abban semmi rendkívüli, ha Amerikában találkozunk valakivel, akiről azt hisszük, hogy Európában van. Sallyt ennek ellenére álomszerű érzés kerítette hatalmába, mintha az óra visszafordult volna, és újra kezdődött volna életének egy olyan korszaka, amelyről azt gondolta, hogy lezárult mindörökre.

- Mr. Carmyle! - kiáltott fel.

Lehet, hogy Sally szakadatlanul ott tanyázott Mr. Carmyle gondolatainak gyújtópontjában, amióta a párizsi vonatút után elváltak egymástól, ő viszont egyáltalán nem is gondolt Mr. Carmyle-ra, olyannyira, hogy egy darabig törnie kellett a fejét, mire megismerte.

- Úgy látszik, mindig vonaton találkozunk - folytatta Sally, miután magához tért a meglepetésből. - Sosem hittem volna, hogy Amerikában látom magát.

- Átkeltem.

Sally kísértést érzett, hogy azt mondja: ezt magától is kitalálta, de hirtelen zavarba jött, ami megfékezte a nyelvét. Eszébe jutott ugyanis, hogy legutóbbi találkozásuk alkalmával gyalázatosan goromba volt ezzel az emberrel. Soha senkivel nem szokott gorombáskodni, de ha mégis előfordult, utána mindig bűntudatot érzett. Válaszként beérte hát azzal, hogy annyit mondott: - Értem.

- Igen - magyarázta Mr. Carmyle -, jó néhány éve nem voltam már igazi vakáción. Az orvosom szerint kissé kimerült vagyok. Jó alkalomnak látszott ez Amerika megtekintésére. Mindenkinek - folytatta Mr. Carmyle szónokiasan, mert amióta csak elhajózott Angliából, igyekezett önmagát is meggyőzni arról: utazásának egyéb oka is van, nemcsak az, hogy megújítsa ismeretségét Sallyvel -, mindenkinek legalább egyszer el kellene látogatnia Amerikába. Része ez az általános műveltségnek.

- És milyen benyomásokat szerzett dicső országunkban? - tudakolta Sally, mint egy kortes.

Mr. Carmyle kapva kapott a lehetőségen, hogy személytelen témában tarthat kiselőadást. Arcán nyoma sem látszott ugyan, de a beszélgetés kezdeti szakaszában ő is zavarban volt. Saját hangja aztán megnyugtatta.

- Legutóbb Chicagóban jártam - mondta a tömör úti beszámoló végeztével.

- Ó!

- Csodálatos város.

- Még sosem láttam. Detroitból jövök.

- Igen, hallottam, hogy Detroitba utazott.

Sally szeme elkerekedett.

- Hallotta, hogy Detroitba utaztam? Teremtőm! Hát az hogy lehet?

- Hát... mmm... elmentem a New York-i lakcímére, és érdeklődtem - felelte Mr. Carmyle félszegen.

- De honnan tudta, hol lakom?

- Az unokatestvérem... hm... Lancelot mondta meg.

Sally pár pillanatig hallgatott. Olyan érzése támadt, mint amikor a krimi szereplője rájön, hogy megfigyelik. Lehet, hogy ez az ember, aki szinte teljesen idegen számára, nem kifejezetten az ő kedvéért kelt át az óceánon, de akkor sem tagadható, hogy jelentékeny érdeklődést tanúsít a személye iránt. Ez hízelgő, de Sally egyáltalán nem volt biztos abban, hogy örül neki. Bruce Carmyle semmit sem jelentett számára, azt pedig meglehetősen zavarónak érezte, hogy a férfi láthatólag nagy fontosságot tulajdonít személyének. Belekapaszkodott Pipacs említésébe, hogy a beszélgetést elterelje a jelenlegi, túlontúl bizalmas irányból.

- Hogy van Mr. Kemp? - kérdezte.

Mr. Carmyle sötét arca egy árnyalatnyival még sötétebb lett.

- Nincs hírünk róla - felelte kurtán.
- Nincs hírük? Hogy érti ezt? Úgy beszél, mintha az unokatestvére eltűnt volna.
- Úgy van, eltűnt.
- Magasságos ég! Mikor?
- Nem sokkal azután, hogy legutóbb találkoztam önnel.
- Eltűnt!

Mr. Carmyle a homlokát ráncolta. Sallyben ennek láttán megint felhorgadt az ellenszenv. Volt valami ebben az emberben, bizonyos keménység, amit az első pillanattól fogva visszatetszőnek talált.

- De hát hova tűnhetett?
- Nem tudom. - Mr. Carmyle még jobban összeráncolta homlokát. Pipacs mint beszédtéma szemmel láthatólag kellemetlen volt számára. - És nem is vagyok rá kíváncsi - tette hozzá hévvel, és kipirult az arca, amelyet, ebben Sally biztos volt, naponta kétszer borotvált. - Nem érdekel. Ami Lancelotot illeti, a Család mossa kezeit. A jövőben egyedül kell boldogulnia, ahogy tud. Én azt hiszem, egyszerűen elment az esze.

Sallyben magasra csapott a lázadás tüze, de elfojtotta. Boldogan harcba szállt volna Mr. Carmyle-lal - milyen furcsa, gondolta, hogy Pipacs védelmező lovagjának szerepébe állította magát -, de ráébredt, hogy ha többet is meg akar tudni vörös hajú barátjáról, márpedig meg akar, akkor ezt az embert meg kell juhászítania, magához kell édesgetnie.

- De hát mi történt? Mi okozta ezt a helyzetet?

Mr. Carmyle szemöldöke összeért.

- Meg... megsértette a nagybátyját. Donald bácsit. Súlyosan megsértette. Az egyetlen embert, akivel... hm... öööö..
- Jó viszonyt kellett volna ápolnia?
- Úgy van. Hiszen a jövője függött tőle.
- De hát mit követett el? - érdeklődött Sally, és nagyon igyekezett, hogy hangjában ne csendüljön mélyen elítélendő, diadalmas öröm.
- A részleteket nem ismerem. Nagybátyám igen szűkszavú az incidenssel kapcsolatban. Vacsorára hívta Lancelotot, hogy egyeztessék terveiket, és a jelek szerint Lancelot szembeszállt vele. Szembeszállt vele! Sértő és goromba módon viselkedett. A nagybátyám ezek után többé hallani sem akar róla. Úgy tűnik, annak az ostoba Lancelotnak sikerült

némi pénzt nyernie a roville-i kaszinóban, és ez mintha a fejébe szállt volna. Nagybátyámnak meggyőződése, hogy megőrült. Egyetértek vele. Az ominózus vacsora óta semmit sem hallottunk Lancelotról.

Mr. Carmyle elhallgatott és borongott, de mire Sally megszólalhatott volna, Fillmore termetes alakja tornyosult melléjük az átjáróban. Fillmore úgy gondolta, helye van némi magyarázatnak. Kérdő tekintetet vetett a titokzatos idegenre, aki nemcsak a húgával keveredett beszélő viszonyba, de az ő ülőhelyét is elfoglalta.

- Á, szia, Fill - mondta Sally. - Fillmore, bemutatom Mr. Carmyle-t. Franciaországban ismerkedtünk meg. A bátyám, Fillmore, Mr. Carmyle.

A hivatalos bemutatáson túlesvén Fillmore rokonszenvesnek találta Mr. Carmyle-t. Tetszett neki, hogy az első pillantásra látszik rajta: nem akárki.

- Milyen furcsa véletlen, hogy így összetalálkoztatok - jegyezte meg barátkozós hangon.

A kalauz, aki végigjárta a vagont, hogy elkészítse a fekhelyeket, várakozó álláspontot foglalt el a közelükben.

- Menjetek át a dohányzóba - indítványozta Sally. - Én lefekszem.

Egyedül akart maradni, hogy gondolkodjék. Felkavarta, amit Mr. Carmyle-tól hallott Pipacs felháborító, megbotránkoztató viselkedéséről.

A két férfi átment a dohányzófülkébe, Sally pedig egy üres ülésre telepedett, amíg a fekhelye elkészül. Különös, emelkedett érzések gomolyogtak benne. Pipacs tehát megfogadta a tanácsát! Jól van, Pipacs! Sally örvendezett növendéke sikerén. Sőt, némi önelégültség fogta el, már-már vétkes büszkeség, ami olyankor vesz erőt az emberen, ha azt tapasztalja, hogy tanácsát megfogadták: az alkotó gőgje. Végtére is, talán nem ő teremtette ezt az új Pipacsot? Ő volt az, aki felkavarta lelke állóvizét. Ő szabadította el a pórázról. Ő csinált a Család pipogya alárendeltjéből ragadozó fenevadat, aki szerteszét kóborol a világban, és nagybácsikat sérteget.

Diadal volt ez, kár lett volna tagadni. A fontos merény nem fordult ki medriből, siker koronázta, tehát a költő sem emelhetne kifogást az ellen, hogy Sally pihenésként elszunnyadjon és aludjon. Sally azonban nem aludt jól - ébren hevert még a hajnali órákban is, amikor az imbolygó vonat néhány saját találmányú sasszéval kísérletezett, s ezzel egyidejűleg a vasúti derékalj mellett megjelent a Kétely Démona, a csontvázszerű

rémalak, hogy kérdőre vonja. Vajon valóban helyesen járt el? Vajon jól tette-e, hogy beleavatkozott egy fiatalember életébe?

- Hogy is van ez? - firtatta a Kétely Démona.

3

A pirkadat nem hozott megnyugtató választ a kérdésre, és a reggelinek sem sikerült felszabadítani Sally lelkét. Amikor a New York-i Központi Pályaudvaron leszállt a vonatról, aggodalom és önvád marcangolta. Elutasította Mr. Carmyle ajánlatát, hogy taxival elvinné a panzióig. Gyalog indult el, abban a reményben, hogy a friss, csípős reggeli levegő gyógyírként hat majd.

Fel nem foghatta, hogy lehetett büszke erre a meggondolatlan cselekedetre. Talán a fontoskodás, a mások dolgába való beavatkozás kórokozója költözött belé, azért tapossa szét, azért borogatja fel az emberek életét. Hogy engedhetik még mindig szabadon járkálni? Hiszen veszedelmes közellenség! Megismert egy rendes, tisztességes fiatalembert, akit a rokonai nyilvánvalóan élete végéig támogattak volna, de ő szánt szándékkal arra ösztökélte, hogy égesse fel maga mögött a hidakat. Sally elvörösödött, amikor arra gondolt, milyen táviratot küldött Pipacsnak a hajóról.

Szerencsétlen Pipacs! Elképzelte, ahogy pénzecskéje elfogyván térdig járja a lábát Londonban munkát keresve, de mindhiába; ahogy súlyos elhatározással felkeresi Donald bácsit, aki azonban az inasaival dobatja ki; ahogy egy híd alatt húzza meg magát a rakparton, ahogy reménytelen, üres tekintettel a Temze sötétlő örvényét bámulja, majd felkapaszkodik a korlátra, és...

- Huh! - borzongott meg Sally.

Odaért a panzió elé, ahol Mrs. Meecher örvendezve fogadta, nem is sejtve, hogy minden emberi számítás szerint egy gyilkos áll előtte, aki eltett láb alól egy élete virágjában lévő, vörös hajú fiatalembert, holott az szeretetre méltó volt és kifogástalan modorú - már ha éppen nem bujtogatták minden lében kanál, kotnyeles nőszemélyek az ellenkezőjére.

Mrs. Meecher lelkes és beszédes hangulatban leledzett. A Variety című színházi lap, amelyet Toto, a kutyája mellett a világon a legjobban

szeretett, péntek reggel arról tudósított, hogy Mr. Foster darabja nagy sikert aratott Detroitban, és Miss Doland alakítását is az egekig magasztalta. Nem sűrűn fordult elő, hogy a panzió lakói közül valaki ekkora lendülettel tör be a Hírnév Csarnokába, Mrs. Meecher szerint ettől a hírtől volt hangos az egész létesítmény. Toto nyakában kék pántlika ékeskedett a diadal tiszteletére. Ezenfelül, a szem elől rejtve, de ugyancsak az ünneplés részeként, egy csirkevacsora is ott rejtőzött Toto bensejében.

- Igaz, hogy Mr. Fillmore megvette az előadást? Nagy ember - szögezte le Mrs. Meecher. - Mr. Faucitt is mindig azt mondta...

- Ó, hogy van Mr. Faucitt? - kérdezte Sally, korholva magát, hogy az utóbbi idők eseményei miatt eszébe sem jutott az egykori ápolt.

- Eltávozott - felelte Mrs. Meecher olyan elégedett hangsúllyal, hogy az csak egyet jelenthetett Sally számára, akinek gondolkodása az éjszaka folyamán eléggé kificamodott. A lány elfehéredett, és belekapaszkodott a korlátba.

- Eltávozott!

- Angliába ment - magyarázta Mrs. Meecher, és Sallynek hatalmas kő esett le a szívéről.

- Jaj, én már azt hittem...

- Á, nem, dehogy. - Mrs. Meecher felsóhajtott. Kissé csalódott az öregúrban, hiszen olyan ígéretes betegnek indult, de visszaesett a tökéletes egészség egyhangú állapotába. - Egész jól van. Mint a makk - folytatta Mrs. Meecher, mozgósítva erőit, hogy úrrá legyen bánatán. - Ahogy mostan Mr. Faucitt kinéz, a ember má szinte azt hinné, hogy ebbe a spanyolnáthába valami serkentőszer volt keverve. Na persze - tette hozzá, mentséget keresve tekintélyes lakója számára -, jó hírt is kapott, tán az is besegített. Meghalt a bátyja.

- Micsoda?

- Nem, hát nem úgy értem, hogy az volt a jó hír, dehogyis, bár ha meggondolom, mindannyian porból lettünk és porrá leszünk, és mindenkinek fő kéne készülnie, hogy valami ilyesmi történik vele... De úgy néz ki, hogy ez a új bátyja neki, mer hogy nem tudtam, hogy van neki bátyja, de szerintem maga se, mer a férfiak úgy bírnak titkolózni!... Szóval ez a bátyja hagyott rá egy csomag pénzt, úgyhogy Mr. Faucittnak föl kellett szállnia a szerdai hajóra, amilyen hamar csak lehetett, hogy odaát el

bírja intézni a dolgokat. Likvidálja a vagyont, asszem, úgy mondják. Lóhalálában utazott el. De csókoltatja magát, és azt üzente, hogy maj írni fog levelet. Milyen fura, hogy volt nekije bátyja, hát nem? Nem mintha - tette hozzá Mrs. Meecher, a józan gondolkodó - nem lenne sok embernek bátyja. Nekem is van kettő, a egyik az oregoni Portlandben lakik, a másikról csak a jó ég tudja, hol van. De mit is akartam mondani...

Sally kiszabadította magát, és fölment a szobájába. Rövid ideig tartott még az izgatottság, amelyet a szeretteivel kapcsolatos jó hír vált ki az emberből, úgyhogy szinte már meg is vidámodott. A kedves öreg Mr. Faucitt... A bátyját persze sajnálta, bár sohasem volt szerencséje találkozni az elhunyttal, a létezéséről is csak az imént szerzett tudomást, de jólesett arra gondolnia, hogy öreg barátja jómódban töltheti hátralévő éveit.

Később azonban mégis visszasüppedt a korábbi, mélabús hangulatba. Fáradtan az ágyra vetette magát. Fáradt volt az álmatlan éjszaka után.

Ennek ellenére most sem tudott elaludni. Ébren tartotta a lelkiismeret-furdalás. Ráadásul az is zavarta, hogy Mrs. Meecher odakint fel-alá trappol a házban, mintha keresne valakit; a padlódeszkák recsegése és Toto fülsértő ugatása jelezte, merre jár.

Sally nyugtalanul megfordult, és megfordulván egy hosszú pillanatig mozdulatlan maradt, mintha kővé dermedt volna. Meglátott ugyanis valamit, és amit meglátott, minden lányt meglepett volna hálószobája magányában. Az ágy alól ugyanis egy cipő, mégpedig tagadhatatlanul férficipő kandikált ki, amely mintegy hat ujjnyi szürke nadrágszárban folytatódott.

Sally leugrott az ágyról a padlóra. Merész leány lévén, feltett szándéka volt alaposan végére járni a dolognak.

- Mit keres az ágyam alatt?

Ésszerű kérdés volt, kétségkívül választ érdemelt a behatoló részéről. Fojtott tüsszentés hangzott fel, majd a férfi elkezdett kimászni.

Előbukkant a másik cipő. Majd a lábszárak. Aztán a poros zakóba burkolt, keménykötésű, erőteljes felsőtest. Majd Sally ámuló tekintete elé tárult a fej, amely oly felülmúlhatatlanul vörös volt, hogy a világon csak egyeden emberhez tartozhatott.

- Pipacs!

Mr. Lancelot Kemp állt előtte négykézláb, és felpislogott rá.

- Izé, hello - mondotta.

IX. fejezet
Pipacs, a jobb kéz

Ahogy a fiatalember feltápászkodott, és megállt előtte borzasan, orra hegyén jókora piszokfolttal, Sally ráébredt, milyen mély aggodalom élt benne iránta mostanáig, milyen eleven kép alakult ki benne a Temze vizén bukdácsoló, hideg, ismeretlen holttestről. Élénk képzeletű leány volt, és fantáziája néha rémületes dolgokat produkált, ha nem tartotta féken. A Pipacs váratlan felbukkanása okozta megdöbbenést így egy pillanatra elsöpörte a megkönnyebbülés. Soha életében nem érezte még ekkora hullámát a túláradó örömnek. Egy fotelbe vetette magát, és olyan visongó nevetésben tört ki, ami még saját magát is meglepte. Pipacs úgy vélekedett, hogy a hisztéria alapesetével áll szemben.

- Izé, na, szóval... - hangoztatta Pipacs, mivel a vigalom csak nem akart abbamaradni. Pipacs aggódni kezdett. Irtó nagy megrázkódtatás lehet, ha egy lány betörőt talál az ágya alatt.

Sally felült, gurgulázott, és a szemét törölgette.

- Hú, de örülök, hogy látom - hápogta.
- Na, tényleg? - mondta Pipacs örömmel. - Akkor jó. - Eszébe jutott, hogy talán helyénvaló lenne némi bocsánatkérés. - Izé, szóval, hogy is mondjam, nagyon sajnálom. Hogy csak úgy benyomultam, mármint. Álmomban se gondoltam, hogy a maga szobája. Azt hittem, üres.
- Szóra sem érdemes. Nem kellett volna megzavarnom. Nyilván elszunyókált. Mindig a padlón szokott aludni?
- Az a helyzet, hogy...
- Ha dísznek viseli, afféle szépségflastromként - mondta Sally -, vegye úgy, hogy nem szóltam. De az a helyzet, hogy piszok van az orrán.
- Ó, a nemjóját! Tényleg?
- Hát hazudnék én magának ilyen horderejű kérdésben?
- Megnézhetem a tükörben?
- Hogyne, ha érez magában elég erőt hozzá.

Pipacs az öltözőasztalkához sietett.
- Bár amilyen igaza van - ismerte be, és használatba vette zsebkendőjét.
- Gondoltam is. Gyorsan észre szoktam venni dolgokat.
- Kicsit a hajam is kócos.
- Nagyon.
- Fogadjon el egy tanácsot - szólt Pipacs -, sose mászkáljon ágyak alatt. Semmi jó nincs benne.
- Erről jut eszembe. Nem sértem meg, ha kérdezek valamit?
- Nem, nem. Csak bátran.
- Eléggé tolakodó kérdés. Lehet, hogy zokon veszi.
- Nem, nem.
- Nos tehát. Mit keresett az ágyam alatt?
- Ó, az ágya alatt?
- Úgy van. Az ágyam alatt. Itt. Tudniillik ez egy ágy. Az enyém. Az én ágyam. Maga alatta volt. Miért? Másként fogalmazva: miért volt az ágyam alatt?
- Elbújtam.
- Bújócskázott? Ez mindent megmagyaráz.
- Mrs. Hogyishívják... Beecher... Meecher... keresett.
Sally megrovóan csóválta fejét.
- Nem kellene ilyen gyerekes játékokba bevonnia Mrs. Meechert. Felzaklathatja.
Pipacs a homlokára nyomta ideges tenyerét.
- Az a helyzet...
- Nem szívesen kritizálom a megjelenését - szólt közbe Sally -, nekem személy szerint kifejezetten tetszik, de amikor az előbb megfogta a homlokát, egy marék port kent szét rajta. Lehet, hogy piszkos a keze.
Pipacs vizsgálat alá vette a tenyerét.
- Tényleg!
- Mi lenne, ha például megmosná?
- Nem bánja?
- Támogatom.
- Irtóra kösz. Már úgy értem, mégis a maga mosdója, meg minden. Hogy mondjam, kezdek teljesen berendezkedni itt magánál.
- Ugyan már.

- És ha már a szappannál tartunk...
- Használja az enyémet. Mi, amerikaiak híresek vagyunk a vendégszeretetünkről.
- Irtóra kösz.
- A törülköző ott van jobbra.
- Irtóra kösz.
- A bőröndömben van ruhakefe is.
- Irtóra kösz.

Pocsolás következett, mint amikor egy oroszlánfóka megmártózik.

- Most pedig - folytatta Sally - mondja, miért is bujkált Mrs. Meecher elől?

Pipacs arca gondterhelt, már-már űzött lett. - Tudja, szóval arról van szó, hogy az a nő nem egy piskóta, érti! A frászt hozza rám! Neszét vettem, hogy odakint portyázik, úgyhogy az látszott logikusnak, ha fedezéket keresek, amíg elvonul. Ha megtalált volna, most a kutyáját sétáltathatnám.

- Totót?
- Totót. Tudja - fejtegette Pipacs súlyos sérelmek tudatában -, nincs az a kutya, amelyiknek joga lenne így kinézni. Szerintem senki se szereti a kutyákat jobban, mint én, de ez a Toto úgy néz ki, mint egy hosszú szőrű patkány. - Kissé megborzongott. - Utálnék a nyílt utcán ilyennel mutatkozni.
- És nem utasíthatta volna vissza határozottan, de udvariasan, hogy megsétáltassa Totót?
- Á! Hát éppen erről van szó. Tudja, az a helyzet, hogy egy kicsit le vagyok maradva a lakbérrel, és az ember ilyenkor elég nehezen tud határozottan, de udvariasan visszautasítani.
- De hát hogy lehet elmaradva a lakbérrel? Szombaton múlt egy hete, hogy elutaztam, és akkor magának még se híre, se hamva nem volt itt. Legföljebb egy hete lehet, hogy beköltözött.
- Pont egy hete. Ezzel az egy héttel tartozom.
- Hogy lehet ez? Amikor utoljára láttam Roville-ban, milliomos volt.
- Tudja, arról van szó, hogy még aznap este visszamentem a kaszinóba, és jó részét elvesztettem a nyereményemnek.

Aztán, amikor átjöttem Amerikába, a többi is elfogyott kézen-közön.

- De egyáltalán, miért jött át Amerikába? - tette fel Sally a kérdést, amelyre, úgy érezte, minden normális ember a beszélgetés legelején sort kerített volna.

Pipacs arcát elöntötte a már jól ismert vörösség. - Omm... csak úgy eszembe jutott. A korlátlan lehetőségek országa, érti.

- És sikerült már megtalálnia valamelyik lehetőséget?

- Hát valami állást már találtam. Pincér vagyok a Második sugárúton egy kis lepusztult kajáldában. A fizetésem nem valami magas, de arra elég lett volna, hogy a múlt heti lakbért kifizessem, viszont volt egy csomó levonásom az eltört tányérok meg miegymás miatt. Az a helyzet, hogy kezdem ezt is eléggé elbaltázni.

- Jaj, Pipacs! Nem magának való a pincérkedés!

- A főnökömnek is ez a véleménye.

- Úgy értem: valami sokkal jobb munkára lenne szüksége.

- De mi lenne az? Maga el sem tudja képzelni, milyen jól elvan mindenki a segítségem nélkül. Bejártam az egész várost, ajánlgattam a szolgálataimat, de mindenki azt mondja, hogy a jelenlegi létszámmal akarja folytatni.

Sally a fejét törte.

- Megvan!

- Micsoda?

- Szólok Fillmore-nak, hogy alkalmazza magát. Vajon miért nem jutott hamarabb az eszembe?

- Fillmore-nak?

- A bátyámnak. Úgy is van, ő biztosan tudja majd használni magát.

- Mire?

Sally eltöprengett.

- Hát... például... maga lehetne a jobbkeze.

- Szüksége van külön jobbkézre?

- Biztos. Fillmore törekvő fiatalember. Biztos, hogy jól jönne neki, ha lenne jobbkeze.

- Hmmm - tűnődött Pipacs -, még sohasem voltam senkinek a jobbkeze.

- Á, hamar belejön. Mindjárt át is viszem hozzá. Az Astor-ban lakik.

- Van még valami - bökte ki Pipacs.

- Micsoda?

- Lehet, hogy el fogom baltázni.
- Az ég szerelmére, Pipacs! Csak van valami a világon, amit képes nem elbaltázni! Ne is vitatkozzon tovább. Megszáradt? Tiszta? Helyes. Mehetünk.
- Nosza.

Pipacs tett egy lépést az ajtó felé, aztán megtorpant, megmerevedett, fél lába a levegőben maradt, mintha valami varázslat érte volna utol. A folyosóról éles csaholás hallatszott. Pipacs Sallyre nézett. Aztán - sóvárogva - az ágyra.

- Ne legyen gyáva - mondta Sally szigorúan.
- Igen, de...
- Mennyivel tartozik Mrs. Meechernek?
- Hát úgy kábé tizenkét dollárral, asszem.
- Kifizetem.

Pipacs szégyenlősen fülig vörösödött.

- Na, azt már nem, inkább a halált! Vagyis - hebegte Pipacs - állati rendes magától, meg minden, és el se tudom mondani, mennyire hálás vagyok, de tényleg, szóval... nem kéne...

Sally nem erőltette. Tetszett neki a fiatalember szilaj függetlensége, amelyet Fillmore a pénztelenség idején álmában sem tanúsított volna.

- Hát jó - bólintott. - Ahogy gondolja. Csak büszkén. Fölszegett fejjel. Pipacs! - vágott a saját szavába. - Szedje össze magát! Hova lett a férfiúi bátorsága? A maga helyében szégyellném a gyávaságomat.
- Irtóra sajnálom, de komolyan, az a nyamvadt kutya...
- Hagyja már a kutyát! Majd én elhárítom.

Kiléptek a folyosóra, és kis híján letaposták a képzelt patkányok után vadászgató Totót. Mrs. Meecher a háttérben tevékenykedett. Pipacs láttán baljós mosoly terült el az arcán.

- Mr. Kemp! Már kerestem.

Sally vidoran közbelépett.

- Á, Mrs. Meecher - mondta, miközben ügyesen terelgette védencét kifelé a veszélyzónából. - Akkora meglepetés volt, hogy Mr. Kempet itt találtam! Jó barátom, Franciaországban ismerkedtünk meg. Leülünk valahol, hogy jól kibeszéljük a régi szép időket, és utána elviszem, bemutatom a bátyámnak...

- Toto...
- Aranyos kis jószág! Igazán kivihetné sétálni, Mrs. Meecher - vágta rá Sally. - Gyönyörű az idő. Mr. Kemp épp az előbb mondta, milyen szívesen megsétáltatná, de eléggé sietünk, az is lehet, hogy taxival megyünk. El sem tudja képzelni, milyen elfoglalt a bátyám mostanában. Ha elkésünk, sosem bocsátja meg.

Elindult lefelé a lépcsőn, Mrs. Meecher pedig ott maradt kielégületlenül, tanácstalanul. Volt valami Sallyben, ami még szegény korában is megbénította, lefegyverezte Mrs. Meechert, most pedig, hogy a leány immár gazdag volt és független, a panzió uralkodónőjét már-már babonás tisztelettel töltötte el. Mire Mrs. Meecher visszanyerte képességeit, a kapu már be is csapódott mögöttük. A járdán várakozó Pipacs mély lélegzetet vett.

- Maga egyszerűen bámulatos! - mondta, és tekintete leplezetlen rajongással csüggött Sally arcán.

Sally higgadtan fogadta a bókot.

- Most pedig meg kell találnunk Fillmore-t - jelentette ki. - De sietni persze nem kell. Előbb sétáljunk egyet, aztán majd benézünk az Astorba, és meghívatjuk magunkat ebédre. Mindent tudni akarok magáról. Egyet-mást már hallottam. Találkoztam az unokatestvérével, Mr. Carmyle-lal. Detroitból hazafelé, a vonaton. Tudta, hogy ő is Amerikában van?
- Nem... Izé, eléggé elvesztettem a kapcsolatot a Családdal.
- Mr. Carmyle is ezt mondta. Én meg felelősnek érzem magam a történtekért. Én okoztam ezt az egészet.
- Á, csudát.
- Dehogynem. Miattam jutott ide... Remélem, most elégedett vagyok... Addig noszogattam, amíg végül kiöltem magából minden jóérzést, hogy úgy mondjam. Nagyon jól tudom, esze ágában sem lett volna ujjat húzni a Családdal, ha nem mondom magának Roville-ban azt, amit mondtam. Meséljen, Pipacs! Mi történt? Meghalok a kíváncsiságtól. Mr. Carmyle szerint maga megsértette a bácsikáját!
- Donald bácsit. Igen, ami azt illeti, tényleg kicsit összerúgtuk a patkót. Elhívott vacsorázni, és egy kicsit... öööö... összekülönböztünk. Kezdve ott,

hogy azt akarta, kérjek bocsánatot Scrymgeourtól, amire nem voltam hajlandó.

- Derék ember!
- Scrymgeour?
- Dehogy, buta! Maga!
- Ó, á! - Pipacs elpirult. - És ráadásul ehhez még hozzájött az a levesdolog is.
- Hogyhogy „levesdolog"? Mi volt a levessel? Miféle levesről van szó?
- Hogy mondjam, kicsit elfajult a helyzet, amikor kihozták a levest.
- Nem értem.
- Szóval arról van szó, hogy a baj akkor kezdődött, amikor a pincér kiporciózta az ír ragut. Az egy olyan sűrű leves, érti.
- Tudom, hogy a ragu sűrű. És?
- Szóval az a helyzet, hogy a bácsikám, persze nem hibáztatom, tudja, most már belátom, hogy inkább szerencsétlenség ez rá nézve, mint hiba, de arról van szó, hogy van neki egy nagy bajusza. Mint egy rozmárnak, kábé, és hajlamos rá, hogy azon keresztül szürcsölje a levest. Én meg, szóval... megkértem, hogy ne csinálja. Inkább csak olyan javaslat volt, érti. de erre fölkapta a vizet, úgyhogy mire kihozták a halat, már a szőnyegen hemperegtünk, és darabokat harapdáltunk ki egymásból, persze képletesen szólva. Lehet, hogy az én hibám volt. Aznap este valahogy nem nagyon voltam a Családra hangolva. Épp előtte a Piccadillyn letámadott Bruce - az unokatestvérem, ismeri -, és ettől eléggé fel voltam húzva. Bruce mindig eléggé az idegeimre megy... Akkor tudtam meg, hogy Donald bácsi vacsorára hívott, meg minden. Tényleg: a könyveket megkapta?
- Miféle könyveket?
- Bruce azt mondta, valami könyveket akar elküldeni magának. Azért adtam meg neki a lakcímét.

Sally csak bámult.

- Nem küldött semmiféle könyvet.
- Pedig nekem azt mondta, és tőlem kérdezte meg, hogy hova küldje.

Sally elgondolkodva lépdelt tovább. Nem volt hiú természetű, de az új bizonyítékok fényében nem tudta nem észrevenni, hogy Mr. Carmyle

egyetlen céllal utazott ötezer kilométert: azért, hogy a vele való ismeretséget felújítsa.
Ennek nem tulajdonított különösebb jelentőséget, de azért enyhén zavarónak ítélte. Nincs az a lány, aki örül, ha a nyomában jár egy olyan férfi, akit eléggé ellenszenvesnek talál.

- Meséljen még a nagybátyjáról - kérte.

- Hát róla nincs sok mesélnivaló. Épp akkor kaptam meg a maga táviratát, amikor indultam, hogy vele vacsorázzak, és elég erősen bennem volt, hogy nem tűrök több szemétséget a Családtól. A halnál tartottunk, igaz? No, azon még úgy-ahogy túljutottunk, de a sztéken már nem. Egyik dolog jött a másik után, aztán végül szétzuhant az egész. Donald bácsi kígyót-békát mondott rám, nekem meg elegem lett, és a fejéhez vágtam, hogy nincs szükségem a Családra, egyedül is boldogulok. És hát... így is lett. Érti. Most pedig itt vagyok.

Sally lélegzetvisszafojtva hallgatta a hősköltemény t. Minden eddiginél erősebben átérezte ifjú védence iránti felelősségét; ha volt is benne bármi kétely az iránt, hogy vajon okos dolog-e Pipacs gyámságát átruházni egy olyan pénzügyi képességekkel rendelkező emberre, mint Fillmore, az a kétely szertefoszlott. Nyilvánvalóvá vált: az ő dolga gondoskodni arról, hogy Pipacs megfelelő feltételekkel induljon az élet versenyfutásában, Fillmore pedig épp kapóra jön.

- Menjünk át az Astorba - mondta -, bemutatom Fillmore-nak. Színházi producer, biztos, hogy tud ajánlani valamit.

- Irtó rendes magától, hogy foglalkozik velem.

- Pipacs - szólt Sally -, úgy tekintek magára, mintha az unokám lenne. Leintené azt a taxit?

X. fejezet
Sally ege beborul

1

A Pipaccsal való találkozás utáni hetekben Sally úgy érezte, eljött az áhított aranykor. Apró kis birodalma határain belül mindenütt béke és jólét uralkodott; Sally minden reggel frissen kisimított és kivasalt világban

ébredt, amelyben a legelszántabb pesszimista sem találhatott volna kivetnivalót.

Igaz: Gerald még mindig másfél ezer kilométernyi távolságban tartózkodott. Chicagóba utazott a *Lefelé a lejtőn* bemutatójára (Fillmore ugyanis megfogadta a barátja, Ike javaslatát, és előbb Chicagóban is színre vitte a darabot), ott megtalálta egy kétségbeesett direktor, és felkérte, hogy dolgozza át egy helybeli színműíró kollégája vígjátékát, amely számos nyavalyával küszködött, és ez azzal járt, hogy Gerald-nak még egy darabig ott kellett maradnia. Ez persze csalódás volt, mert Sally azt szerette volna, ha pár napos távollét után a férfi újra mellette van, de elhatározta, hogy nem adja át magát a rosszkedvnek. Az élet úgy általában sokkal kellemesebb annál. Sőt, ha jól megnézzük, az élet minden egyéb tekintetben tökéletes. Fillmore-nak igen jól megy sora, lelkiismeretét már Pipacs sem terheli, lakást is talált magának, vett egy új kalapot, amely nagyon jól áll, és a *Lefelé a lejtőn* óriási siker. Fillmore beszámolója szerint Chicagót semmi egyéb nem érdekli, csak a *Lefelé a lejtőn.* A város polgárait országos bajok többé nem foglalkoztatják, de hidegen hagyják őket a helyi gondok is. Gondolataikat az az egy probléma foglalja le teljes egészében, hogy miként szerezhetnének jegyet a darabra. Az előadás Fillmore szerint a legnagyobb esemény a város történetében az 1871-es nagy tűzvész óta.

És a sok örömteli esemény között Sally szemében az volt a leginkább örömteli, hogy Pipacs jövője is megoldódott. Pipacs munkába állt a Fillmore Nicholas Színházi Produkciók Kft. (Ügyv. ig.: Fillmore Nicholas) vállalatnál - Fillmore szeretett volna hosszabb nevet és beosztást, de csak ennyi fért a réztáblára -, így mindennap megtalálható volt az iroda előterében; feladatát a jelek szerint főként az esti újságok elolvasása képezte. Hogy voltaképpen mi is ő, azt maga Pipacs sem tudta. Néha úgy érezte, mindent ő irányít, néha úgy, mintha túlfizetett kifutófiú lenne, néha meg úgy, mintha a szolgálataiért egyáltalán nem lenne megfizetve. Főként az volt a dolga, hogy távol tartsa Fillmore-tól a benyomulni szándékozókat, maga Fillmore pedig alkirályi pompában ült a belső szobában, és nagyszabású terveket koholt.

Jóllehet, Pipacs tudatában élt némi bizonytalanság abban a tekintetben, hogy vajon mit is kellene csinálnia azért az ötven dollárért, ami minden pénteken a markát ütötte, de abban egyáltalán nem volt bizonytalan, hogy

helyzetét Sallynek köszönheti, aki ezt az állást számára kieszközölte. Hálálkodott is, valahányszor csak találkoztak, márpedig az utóbbi időben gyakran találkoztak, mert Pipacs segített berendezni Sally új lakását, és nem kímélte erejét. Azt állította: ez tartja formában.

- És csak azt akarom mondani - szólt Pipacs a súlyos fotelt cipelve, amelynek Sally tíz percen belül már a harmadik helyet szemelte ki -, ha egy kis hórukkolásra sem lennék hajlandó azok után, hogy állást szerzett nekem...

- Pipacs, elég ebből - szólt rá Sally.

- Jó, de tényleg...

- Ha nem hagyja abba, átvitetem a fotelt a másik szobába.

- Vigyem? - Pipacs összedörzsölte lehorzsolt tenyerét, és új fogást vett. - Ahova csak parancsolja.

- Lüke! Dehogyis! Ezen a szobán kívül csak a hálószoba, a fürdő meg a konyha van a lakásban. Mi a csodának kellene ott egy ekkora fotel? Viszont azt hiszem, mégis ott volt a legjobb helyen, ahova először tettük.

- Akkor mehet vissza?

Sally a homlokát ráncolva töprengett. A lakberendezés sok gondolatát lekötötte.

- Nem - határozta el. - Az ablak mellett jobb lesz. - Bocsánatkérő pillantással nézte a fiatalembert. - Sok gondot okozok.

- Gondot! - Pipacs, ölében a fotellel, áttántorgott a szobán. - Szerintem a helyzet a következő. - Letörölte a verítéket szeplős homlokáról. - Maga állást szerzett nekem, és...

- Csend!

- Rendben. De akkor is, szóval...

Sally leült a fotelbe, és nyújtózkodott. Határozottan elfáradt attól, hogy nézte Pipacs cipekedését. Büszkén végigtekintett a szobán. Kezd kifejezetten lakályossá válni. A képek fenn voltak, a szőnyeg lenn, a bútorok szép rendben álltak. Eletében talán először áradt el benne az az érzés, hogy otthon van. Az utóbbi három év albérleti léte után nagyon vágyott már állandó hajlékra, ahol magára zárhatja az ajtót, és egyedül lehet. A lakás kicsi volt, de biztos menedék, ez tagadhatatlan. Körülnézett, és nem látott benne hibát... kivéve... Hirtelen hiányérzete támadt.

- Hohó! - mondta. - Hova lett a fényképem? Biztosan tudom, hogy tegnap a kandallópárkányra állítottam.

Pipacs arca lángvörös volt, talán az erőkifejtéstől. Közelről megszemlélte a kandallópárkányt.

- Nem, itt nincs fénykép.

- Tudom, hogy nincs. De tegnap még ott volt. Ha jól emlékszem. Azt tudom, hogy oda akartam tenni. Talán elfelejtettem. Életében olyan szépet még nem látott. Egy kicsit sem hasonlít rám, de mit számít az? Tudja, a fényképészek meg szokták retusálni a képeket. Azért tartom becsben, mert olyan, amilyen lenni szeretnék, ha rajtam múlna.

- Rólam még sosem készült szép fényképfelvétel - mondta Pipacs ünnepélyesen, enyhe szomorúsággal.

- Fel a fejjel!

- Ó, nem zavar igazán. Csak megemlítettem...

- Pipacs - szólt Sally -, bocsánat, hogy megszakítom a fejtegetését, amely bizonyára rendkívül értékes, de ez a fotel... nincs jó helyen! Ott kéne állnia, ahova legelőször tettük. Megtenné, hogy még egyszer eljátssza a málhás öszvér szerepét? Utána főzök egy teát. Már ha egyáltalán van itthon tea... vagy tej... vagy csésze.

- Csésze, az van. Onnan tudom, hogy tegnapelőtt eltörtem kettőt. Lesuttyanok a sarokra tejért, rendben?

- Rendben, suttyanjon csak. Ez a nagy cipekedés sokat kivett belőlem.

A teát iszogatva Sally kérdezősködni kezdett.

Pipacs, azért még mindig nem értem világosan a maga munkáját, pedig, mint olykor megjegyzi, én voltam szíves szerezni magának... Hogy lehetséges, hogy ennyi szabadidő jár együtt vele? Hogyhogy nap mint nap képes a drága idejéből, vagyis inkább Fillmore drága idejéből ennyit a bútoraimra áldozni?

- Hát általában el tudok szabadulni.

- De hát most például nem kellene bent lennie a helyén, és hogyhívjákolnia... Mivel is foglalkozik?

Pipacs elgondolkodva kavargatta teáját, és alaposan meghányta-vetette magában a kérdést.

- Hát, tulajdonképpen... ügyködöm, hogy úgy mondjam. - Elgondolkodott. - Kikérdezem az embereket, megmondom nekik, hogy a bátyja nincs bent, felírom a nevüket meg a címüket, és... szóval ilyesmi.

- Fillmore sokszor kikéri a tanácsát?

- Odaadott már néhány beküldött színdarabot, hogy olvassam el. Totális vacakság volt mindegyik. Néha meg elküld este a kabarébа, varietébe...

- Szórakozni?

- Megnézni egy-két számot. Aztán beszámolni róla. Hogy hátha be akarja venni a revübe.

- Miféle revübe?

- Nem mondta még, hogy revüt akar bemutatni? Bizony. Valami őrült nagyszabású izét. El akarja söpörni a Folliest meg a többit.

- De... Szent Isten! - Sally megrémült. Ez megint Fillmore-ra vall, gondolta. Máris belevág valami költséges vállalkozásba, amikor még óvatosan kellene haladnia, megszilárdítva azt a kis sikert, amit sikerült elérnie. Egész életében milliókban gondolkodott, amikor a józan ember beérte volna százasokkal is. Az optimizmus kimeríthetetlen forrása buzgott benne. - Hát ez elég ambiciózus - jegyezte meg.

- Az. Törekvő fazon a bátyja. Mint Napóleon.

- Beszélnem kell vele - határozta el Sally.

Bosszúságot érzett Fillmore miatt. Minden olyan szépen haladt, mindenki nyugodt volt és elégedett, mindenkinek jól ment a sora, amíg ő tönkre nem tette az egészet. Most megint ok van az aggodalomra.

- Persze - érvelt Pipacs - a revüben rengeteg pénz van. Odaát Londonban betegre keresik magukat vele az emberek.

Sally a fejét csóválta.

- Nem lesz jó - jelentette ki. - És mondok még valamit, ami nem lesz jó. A fotel. Ott lenne a helye az ablak mellett. Maga is látja, ugye?

- Abszolúte - felelte Pipacs türelmesen, és ismét neki-gyürkőzött.

2

Nem csillapította Sally nagyralátó bátyja iránti aggodalmát az a távirat sem, amelyet nem sokkal ezután kapott Miss Winchtől Chicagóból.

Mivel etetted Fillmore-t ?

- Így szólt a távirat, és jóllehet Sally nem merte volna állítani, hogy tökéletesen értette a benne foglaltakat, az üzenetnek mégis volt valami baljós jellege, ami eldöntötte, hogy nem vár tovább, íziben megkezdi a felderítést. Lemondott a lakberendezés örömeiről, és haladéktalanul átment a Fillmore Nicholas Színházi Produkciók Kft. (Ügyvezető igazgató: Fillmore Nicholas) vállalathoz.

Odaérve megállapította, hogy Pipacs nem ül megszokott székén az előszobában; helyét egy zsenge korú és pattanásos arcbőrű ifjonc foglalta el, aki Sally nevét meghallva engedett gőgös rátartiságából, és közölte, hogy azonnal befáradhat. Sally azonnal befáradt, s az irodában ott találta Fillmore-t, aki lábát az íróasztalra támasztva jelmezterveket nézegetett.

- Á, Sally! - szólt Fillmore azon az elgyötört, fáradt hangon, amely gazdájának mérhetetlen elfoglaltságáról szokott árulkodni. A jómód rendületlenül folytatta néma, pusztító munkáját az amerikai színház reménységén. Detroitból való visszatérésekor az álla alja még csupán simának, gömbölydednek volt mondható, de mostanra félreismerhetetlenül és tagadhatatlanul dupla toka vált belőle. Új mellény volt rajta, kigombolva. - Elég sok a munkám - folytatta. - Mindig örülök neked, de most elég sok a munkám. Száz dolog vár elintézésre.

- Akkor adj hozzájuk engem is. Legföljebb százegy lesz. Fill, mi ez, amit hallok, ez a revü?

Fillmore úgy pillantott fel, mint egy kisfiú, akit torkoskodáson kaptak a lekváros bödönnél, már amennyire egy nagy színházi producer képes úgy felpillantani. Sötétebb pillanataiban eszébe jutott néha, vajon mit szól majd a tervhez Sally, ha meghallja, és abban reménykedett, hogy nem hall róla addig, amíg az előkészületek kellően előre nem haladnak, és a beavatkozás lehetetlenné nem válik. Nagyon szerette Sallyt, de azt is tudta, hogy húga jellemében megvan egy bizonyos sajnálatos óvatosság, ami arra indíthatja, hogy kritikus hangot üssön meg. Márpedig hogy tevékenykedhetik úgy egy üzletember, ha álladóan ott sündörögnek körülötte a nők, és kritizálják? Fölvett egy tollat, és letette, begombolta a mellényét, majd kigombolta, aztán az egyik jelmeztervvel megvakarta a fülét.

- Ó, persze, a revü!

- Az „ó, persze" itt nem jó kifejezés. Te is tudod, hogy eszelős ötlet.

- Na de... Az üzleti szempontok... Ez beavatkozás a...
- Nem akarom helyetted intézni az ügyeidet, Fill, de azt hiszem, a pénz, amit betettem, engem is üzlettárssá avat, és jogom van felordítani, ha azt látom, hogy kockára akarod tenni egy...
- Már megbocsáss - vágott közbe Fillmore kissé megkönnyebbülten. - Hadd magyarázzam meg! A nők nem értenek az üzlethez. A te pénzed kizárólag a *Lefelé a lejtőn* produkcióban van lekötve, amely, mint te is tudod, óriási siker. Semmi okod aggódni az esetleges további produkcióim miatt.
- Nem a pénz miatt aggódom, hanem miattad.
Fillmore arcának déli lejtőin türelmes mosoly játszadozott.
- Miattam aztán végképp ne aggódj. Velem minden rendben van.
- Nincs veled minden rendben. Alig indultál el a produceri pályán. Semmi sem indokolja, hogy beleugorj egy ilyen szuperprodukcióba. Nem engedheted meg magadnak.
- Édes gyermekem, az előbb mondtam: a nők nem értenek az ilyesmihez. Az én helyzetemben az ember mindig tud forrást találni az új vállalkozásaihoz.
- Azt akarod mondani, hogy akadt valaki, aki annyira ostoba, hogy leteszi neked a pénzt?
- Természetesen. Nincs benne semmi titok. A barátod, Mr. Carmyle érdeklődést tanúsít a további produkcióim iránt.
- Micsoda?! - Sally eddig is fel volt háborodva, de ettől elakadt a lélegzete.
Erre azért nem számított. Egyre inkább úgy érezte, Bruce Carmyle úgy tör be az életébe, mint a szökőár. Nincs előle menekvés. Amerre csak nézett, mindenütt Bruce Carmyle-t találta, és nem maradt más számára, mint a tehetetlen düh. A helyzet kezdett képtelenné válni.
Fillmore félremagyarázta a Sally hangjából kicsendülő bosszúságot.
- Ne szorongj emiatt - nyugtatgatta. - Nagyon gazdag ember. Hatalmas magánvagyona és óriási jövedelme van. Még akkor is, ha valami nem sikerülne...
- Nem arról van szó. Csak...
Sally elhallgatott - belátta, hogy Fillmore-nak ezt képtelenség lenne elmagyarázni. És miközben ezt az élete békéjét felkavaró új bonyodalmat

emésztette, odakint, az előszobában harsány szóváltás kerekedett. Pipacs helyettese minden bizonnyal arról akart meggyőzni valakit, hogy a nagyfőnök most el van foglalva, nem lehet zavarni. Törekvését nem koronázta siker, mert az ajtó viharos erővel kivágódott, és Miss Winch siklott az irodába.
- Fillmore, te szerencsétlen agyalágyult - mondta Miss Winch, mert táviratilag talán kissé homályosan fejezte ki magát, ám ha élő beszédre került a sor, maga volt az egyértelműség -, tedd le a gumidominódat, és hallgass rám! Te meg vagy buggyanva!

Amikor Sally legutóbb találkozott Fillmore menyasszonyával, lenyűgözte a lány rendíthetetlen nyugalma. Detroitban Gladys Winch olyan lánynak látszott, akit a poklok kapui sem ingathatnak meg. Az, hogy most feladta a komoly higgadtságot, baljós előérzettel töltötte el Sallyt. Alig ismerte ugyan Miss Winchet, de érezte, hogy nem mindennapi esemény lehet, ami így kihozta a sodrából.
- Á! Hát te vagy az! - mondta Fillmore.

Az ajtó nyitására bosszankodva pattant fel, mint a barlangjában megzavart oroszlán, de nyugalma egyszerre visszatért, amikor meglátta, ki a betolakodó.

- Igen, én vagyok! - Miss Winch elcsigázottan egy forgószékbe roskadt, és egy szelet rágógumival igyekezett helyreállítani belső békéjét. - Fillmore, drágám, te vagy a legédesebb angyal a földön, és imádlak, de ha a mostani állapotodban jelentkeznél bármelyik elmegyógyintézetben, a királyi lakosztályt nyitnák ki neked.
- De édesem...
- Te mit szólsz hozzá? - fordult Miss Winch Sallyhez.
- Pont ugyanezt mondtam neki éppen - felelte Sally, és örült, hogy szövetségese akadt. - Szerintem is ostobaság a mai helyzetben belevágni valami gigantikus revübe...
- Revübe? - Miss Winch fogai között megállt a rágógumi. - Miféle revübe? - Széttárta a karját. - Muszáj lesz lenyelnem ezt a rágót - sóhajtotta. - Rágni sem bír az ember lánya, ha közben kóvályog a feje. Egy revüt is tervezel?

Fillmore újra meg újra ki- s begombolászta a mellényét. Arca, akár az űzött vadé.

- Persze, persze - felelte némiképp zaklatottan. - De most már jó lenne, ha engednétek dolgozni ezen a...

- Meg vagy buggyanva! - ismételte Miss Winch. - Sürgönycím: Diliház, Gumiszoba. - Megint Sally felé fordult. - Figyelj, ezt a fiút le kell állítani. Szövetséget kell alakítanunk, mégpedig az ő jól felfogott érdekében, és el kell érjük, hogy bezárják. El tudod képzelni, mit vett a fejébe? Hármat találgathatsz. Á, semmi értelme. Sosem jönnél rá. Ez a szerencsétlen, megtévedt ember engem akar főszereplőnek egy új előadásban! Engem!

Fillmore levette kezét a mellénye gombjairól, és tiltakozásképpen meglengette.

- A józan ítélőképességemre támaszkodva...

- Úgy bizony! - siklott át Miss Winch a közbeszóláson. - Ezt akarja a mit sem sejtő közönség nyakába zúdítani. Békésen üldögélek Chicagóban a szállodai szobámban, eszegetem a rántottámat, olvasgatom a reggeli újságot, amikor megszólal a telefon. Egy úr keres a portán. Oké, kérjék meg, hogy várjon. Magamra kapok valamit. Le a lifttel. Az előcsarnokban a trópusi napkelte fényeffektusa fogad.

- Hát ezt meg hogy érted?

- Az úrnak, aki keresett, olyan vörös a haja, hogy ha nem láttad, nem hiszed el - magyarázta Miss Winch. - Majdnem kigyulladt tőle a szálloda. A vezetőség az összes villanyt eloltotta, takarékosságból. Angol ember egyébként. Szimpatikus figura. A neve Kemp.

- Ó, Pipacs Chicagóban van? - kérdezte Sally. - Az imént azon tanakodtam, vajon miért nem ül ott a kis székén az előszobában.

- Én küldtem Kempet Chicagóba - mondta Fillmore -, hogy nézze meg az előadást. Üzletpolitikám része, hogy ha nekem magamnak nincs is érkezésem rendszeresen ellenőrizni a produkciót, legalább egy képviselőm útján...

- Ezt tartogasd a hosszú, téli estékre - tanácsolta Miss Winch, félbeszakítva a szakmai hitvallást. - Mr. Kemp talán tényleg megnézte az előadást is, de elsősorban azért jött, hogy átadja nekem az üzenetet: uzsgyi, vissza New Yorkba. Azt mondta: Fillmore azt kívánja, jelenjek meg itt az irodában, és vegyek részt egy társulati meghallgatáson. Én!

Össze tudod rakni, hogy - szögezte Sallynek a kérdést Miss Winch - mit jelent ez?

- Hát... - tétovázott Sally.

- Ki ne mondd! Én is ugyanolyan jól értem, ahogy te. És olyan szomorú, hogy szavakkal ki sem fejezhető.

- Folyamatosan alábecsülöd a képességeidet, Gladys - korholta Fillmore. - Van némi gyakorlatom színházi ügyekben... rengeteg színészi alakítást megtekintettem már... és esküszöm, hogy karakterszínésznőként...

Miss Winch fürgén felállt a székéből, nyomatékosan megcsókolta Fillmore-t, majd visszaült. Újabb szelet rágógumit húzott elő, aztán fejcsóválva visszatette a táskájába.

- Drága vagy, hogy ezt mondod - felelte -, és nem szívesen ébresztelek föl az álmodozásból, de Fillmore, drágám, egy pillanatra gyere ki a ketrecből, és hallgass a józan észre. Pontosan tudom, mi zajlott le abban a szegény, tökkelütött fejedben. Leszerződtetted Elsa Dolandet egy kisebb szerepre, és egyik napról a másikra sztár lett belőle. Chicagóban a sajtó és mindenki más a megőrülésig rajong érte. Igazság szerint - fordult Sallyhez, hiszen őszinte és nagylelkű leányzó volt - te nem is láttad Chicagóban, fogalmad sem lehet, milyen felfoghatatlan sikere van. Igazi szenzáció. Mindenki azt jósolja, hogy ő lesz a legnagyobb a Broadwayn. Nagyon jó, de erre mit csinál Fillmore? A szegény majom a homlokára csap, és felkiált: „Az árgyélusát! Van egy ötletem! Egyszer már sikerült, hát megteszem újra. Hiszen én bárkiből sztárt tudok csinálni." És kiválaszt engem!

- De drágaságom...

- Csakhogy van a dologban egy bökkenő. Elsa zseni, és ha nem Fillmore csinál sztárt belőle, akkor csinált volna valaki más. De a kis Gladys egészen más tészta. - Sally felé fordult. - Láttál már játszani, és hát meg kell mondjam, akkor voltam a legjobb. Adj nekem szobalányszerepet, az első felvonásban hozzak be egy tálcát, a másodikban mondjam kétszer azt, hogy „Igenis, asszonyom", és akkor nagyon ott vagyok! Ellen Terry nem mondja nálam jobban az „Igenis, asszonyom"-at, és akármennyi aranyban, bankjegyben vagy kauricsigában lefogadom, hogy tálcahordásban lepipálom Sarah Bernhard-tot. De ott véget is érek. Nálam az a csúcs. És

ha valaki másként gondolja, annak sok pénze bánja. Magunk közt szólva, egyedül a főzésben vagyok igazán jó...
- De édes Gladys! - botránkozott meg Fillmore.
- Istenáldotta tehetségem van a szakácsművészethez, és ezt nem is akarom eltitkolni a világ elől. A sült csirkém olyan, hogy bárki elhagyná érte az édesanyja főztjét, a szülői házzal együtt. És a húspástétomom! Egyszer majd rászánok egy délutánt, és összedobok egyet a kedvedért. Meg fogsz lepődni. A színművészet viszont... hát az nem. Ahhoz nem értek, és nem is akarom csinálni. Csak szórakozásból léptem a színi pályára, mármost az nekem nem szórakozás, hogy végigkínlódom egy főszerepet, miközben az első sorban ott suhogtatják baltájukat a kritikusok, és egész idő alatt tisztában vagyok vele, hogy ami itt történik, az egyfolytában apasztja Fillmore bankszámláját, pedig az a pénz nagyon kellene a fürdőszobás lakásra... Hát ez a helyzet, Fillmore, édesem. Gondoltam, jobb, ha megemlítem.
Sallynek sajgott a szíve Fillmore-ért. Bátyja a tenyerébe támasztott állal könyökölt az íróasztalon, és mogorván bámult maga elé - Napóleon Elba szigetén. Jól látszott: nagyon fontos volt számára a terv, hogy Miss Winch grabancát elkapva szédítő magasságokba lódítja a leányt.
- Hát ha így érzed - morogta lesújtva -, akkor nincs mit mondani.
- Dehogy nincs. Még meg kell beszélnünk azt a revüt. Az is ugrott.
Fillmore felpattant, és jól ápolt kezével az asztalra csapott. Azért mindennek van határa.
- Dehogyis ugrott! Magasságos egek, még mit nem? Nem létezik, hogy belebeszéljetek az üzleti elképzeléseimbe! Nem tűröm a kerékkötőket, a gáncsoskodókat! Itt állok erőm teljében, telve elképzelésekkel és... elképzelésekkel... Kialakítom a terveimet... a terveimet... kialakítom... Megformálok egy nagyszabású jövőképet... és akkor mi történik? Egy szemtelen lánycsapat rám ront a saját irodámban, miközben igyekszem koncentrálni és... koncentrálni... Ezt nem tűröm! Tanácsot bármikor, szívesen. De beavatkozást, azt nem. És... és... és lesztek szívesek ezt egyszer és mindenkorra megjegyezni!
Az ajtó dörrenve bevágódott. Egy pillanat múlva hasonló detonáció hangzott fel a külső szobából, jelezve, hogy a nagy ember viharsebesen vágtatott tova. A folyosón távolodó lépések visszhangzottak.

Sally döbbenten nézett Miss Winchre. A felháborodott, harcias Fillmore merőben új jelenség volt számára.
Miss Winch ismét elővette a rágógumit, de most kicsomagolta.
- Hát nem aranyos? - mondta. - Remélem, nem a puha fajtát hozza - dünnyögte, miközben elgondolkodva rágódott.
- A puha fajtát?
- Mindjárt visszajön egy doboz bonbonnal - magyarázta Miss Winch -, de félek, hogy azt a lottyadt, krémes vacakot fogja hozni, pedig sokszor megmondtam már, hogy a másikat szeretem. De azért egy biztos. Fillmore teljesen el van szállva. Már alig éri a lába a földet, rövidesen dalolva fog röpködni a napfényben, mint a pacsirta. Nem lesz könnyű visszarángatni a talajra. - Miss Winch finoman sóhajtott. - Azt szeretném a legjobban, ha az esküvőnk idején épp csak annyi lapulna a matrac alatt vagy a párnacihában, amennyivel az első évi lakbért ki tudjuk fizetni. - Elmélázva harapott egyet a rágógumin. - Nem, mintha sokat számítana - folytatta. - Ugyanolyan boldog lennék egy két szoba-teakonyhában is, ha Fillmore velem van. El sem tudod képzelni, mennyire bele vagyok zúgva. - Szeplős arca felragyogott. - Már úgy elhatalmasodott rajtam, mintha valami kábítószer lenne. És az a legviccesebb, hogy egyfolytában fölnézek rá, pedig tisztában vagyok vele, milyen fajankó. Mert te is tudod, hogy fajankó. Épp ezt szeretem benne. Ezt, meg azt, ahogy ugrál a füle, amikor izgatott. A fajankókból lesznek a legjobb férjek. Ha férjhez mégy, Sally, válassz magadnak egy fajankót. Kopogtasd meg a homlokát, és ha tömörnek hangzik, ne tétovázz. Minden boldogtalan házasságnak az az oka, hogy a férjnek esze van. Mi az ördögnek kell ész az ember férjének? Attól csak nyugtalan lesz. - Elhallgatott, és alaposan szemügyre vette Sallyt. - Mondd csak, mit szoktál csinálni a bőröddel? Olyan komoly érdeklődéssel kérdezte, hogy Sally fölnevetett.
- Mit szoktam csinálni a bőrömmel? Hát hordom.
- Tudod - sóhajtott Miss Winch irigyen -, mindig ilyen arcbőrt szerettem volna. A sírba visznek a szeplőim. Nyolcéves koromban már nekem volt a legnagyobb szeplő-gyűjteményem az egész Közép-nyugaton, és azóta csak gyarapodott. Egyesek azt mondják, a citromlé elmulasztja. Hát az én szeplőim föllefetyelik a citromlét, és

repetát kérnek. A szeplőtől csak egyféleképpen lehet megszabadulni, ha az embernek lecsapják a fejét.

- De hát miért akarnál megszabadulni a szeplőktől?
- Miért? Mert egy jóérzésű lány, aki szeretné megőrizni jövendőbelije szerelmét, nem szeret úgy kinézni, mint akit a cirkuszban mutogatnak.
- Butaság! Fillmore imádja a szeplőket.
- Ezt ő mondta neked? - csapott le Miss Winch.
- Nem pont ezekkel a szavakkal, de látni a szemében.
- Az igaz, hogy tudott a szeplőimről, és mégis feleségül kért, elismerem. Egyébként sem hinném, hogy Fillmore nagy hangsúlyt helyezne a női szépségre, különben sosem jegyzett volna el engem. De azért akkor is görcsbe rándul az ember gyomra, ha kinyit egy magazint, és az első arckrém-reklámban azt olvassa: „Az ön férje kezd elhidegülni. Csodálja? Hát mit tett ön azért, hogy eltüntesse azokat a csúnya bőrhibákat?" - vagyis azt, ami nekem van. De azt nem vettem észre, hogy Fillmore kezdene elhidegülni, úgyhogy végeredményben azt hiszem, nincs baj.

Pár nap múlva, amikor Pipacs visszatért Chicagóból, és fölkereste Sallyt a lakásán, a lány meglehetősen nyomott hangulatban fogadta. Újra átgondolva a Fillmore irodájában történteket úgy érezte: rosszabb a helyzet, mint gondolta. Ez a lehetetlen revü, amelyre eddig úgy gondolt, mint az ostobaság elszigetelt megnyilvánulására, a jelek szerint csupán egyetlen minta, találomra vett merítés a bomlott elméjű báty eszelős terveinek sokaságából. Fillmore, ehhez immár nem fért semmi kétség, nagy léptékben óhajtja megnyilvánítani lelke tág tereit, és erről nem lehet lebeszélni. Megalázó gondolat. Az évek során Sally annyira hozzászokott az irányító szerephez, hogy Fillmore lázadása bizonytalanná és gyámoltalanná tette. Megrendült az önbizalma.

És mindehhez Bruce Carmyle adja a pénzt... Semmi alapja sem volt a gondolatnak, de Sally mégis úgy érezte: amikor (már annyi optimizmus sem maradt benne, hogy így fogalmazzon: „ha") Fillmore elveszíti Carmyle pénzét, valami áttételes módon ő, Sally lesz lekötelezve a férfinak, mintha a bukás az ő hibája lenne. Teljes szívével utálta a gondolatot, hogy Mr. Carmyle adósává váljon.

Pipacs azzal állított be, hogy a bútorokat jött megnézni, hátha Sally újra át akarja rendezni őket, de Sallynek ebben a tárgykörben nem volt

észrevétele. Gondolatait súlyosabb ügyek tartották fogva. Leültette Pipacsot a fotelbe, és nekilátott, hogy elébe tárja gondjait. A túlontúl rövid, békés időszak után újfent zűrzavarossá vált világban a fiatalembert szilárdnak és megnyugtatónak érezte.

- Én nem aggódnék - vélte Pipacs, már-már winchi nyugalommal, miután Sally körvonalazta előtte a hibbant Fillmore alakját, költséges revükkel a háttérben.

Sallynek kedve lett volna jól megrázni a fiatalembert.

- Könnyű azt mondani, hogy ne aggódjak! - kiáltotta. - De hát hogyne aggódnék? Fillmore egy csecsemő, és most nagyban játszadozik. Teljesen elveszítette a mértéket. És képtelen vagyok leállítani! Ez a legrosszabb az egészben. Valaha elég volt erősen a szemébe néznem, máris lesunyta a fülét, és visszamászott a kosárkájába, most meg, úgy látom, minden lepereg róla. Csak horkant nagyokat, rohan körbe-körbe, és tüzet fúj az orrlyukából.

Pipacs nem hagyott fel az ürömbe vegyült öröm felmutatásával.

- Szerintem maga túlságosan mellre szívja a dolgot. Hogy mondjam, könnyen előfordulhat, hogy talált valami balekot... vagyis, szóval, lehet, hogy a bátyja nem egymaga állja az összes költségeket. Lehet, hogy valami vastag pali is beszállt egy kalap pénzzel. Ilyesmi gyakran megtörténik, érti. Lehet olvasni az újságban, hogy ez vagy az a producer bemutat ilyen-olyan darabot, de közben az, aki lepengeti a rávalót, az valami névtelen pasas, aki megmarad a háttérben.

- Itt is pontosan ez történt, de ettől a dolog csak rosszabb. Fillmore azt mondja, a tőkét a maga unokatestvére, Mr. Carmyle folyósítja.

Ez már érdekelte Pipacsot. Egy rándulással fölegyenesedett a fotelben.

- Na, nehogy már! - fakadt ki.

- Bizony - mondta Sally, aki maga is zaklatott volt, mégis örült, hogy sikerült kibillentenie Pipacsot fárasztó szenvtelenségéből.

Pipacs háborgott.

- Hát ez azért durva - morogta.

- Szerintem is.

- Nem tetszik ez nekem.

- Nekem sem.

- Tudja, mire gondolok? - mondta Pipacs, aki mindig nyíltan fogalmazott, és előszeretettel csobbant bele vigyázatlanul a legkényesebb témákba is. - Szerintem az a csibész szerelmes magába.

Sally elpirult. Bár titkos gondolatai magányában, amikor kiteregette maga előtt az ismert tényeket, maga is erre a következtetésre jutott, mégis kínosan érintette, hogy ilyen kendőzetlen szavakkal megfogalmazva kell hallania.

- Ismerem Bruce-t - folytatta Pipacs -, és nekem elhiheti, nem az a fajta, aki két kézzel szórja a dohányt, hacsak nincs nagyon jó oka rá. Persze több tonna pénze van. Az örege volt a Carmyle a Carmyle, Brent & Tsa. Rt-ben - walesi szénbányák, meg ilyesmi -, szerintem Bruce jó félmilliót örökölt utána. A srácnak nem is kellett volna dolgoznia, ha nem akar. Ha csak a pénzen múlik, hát éppenséggel támogathatna minden előadást, amihez csak kedve van. Viszont ez nagyon nincs benne a pasiban. Nem szokott ilyesmit csinálni. Egy icipici sportemberi vénája sincs. Volt, amikor rám uszította az egész Családot, mert megtudta, hogy vesztettem két ficcset a lóversenyen. Ha tényleg eljutott odáig, hogy belevág egy annyira kockázatos üzletbe, mint egy színi előadás, az jelent valamit, nekem elhiheti. És el sem tudom képzelni, mit jelenthetne, hacsak nem... Szóval azt akarom mondani... hát nem az látszik valószínűnek, hogy le akarja kenyerezni a bátyját, hogy jó cimborák legyenek, meg minden?

- De, valószínűnek látszik - ismerte el Sally. - Ne is beszéljünk erről többet. Meséljen inkább a chicagói utazásról.

- Rendben. De egy pillanatig még térjünk vissza erre a dologra. Nem értem, miért izgatja ez magát. Magának vőlegénye van, úgyhogy ha Bruce felbukkan, és azt mondja: „Na? Na?" maga egyszerűen azt feleli, hogy mellé talált a céltáblának, és legyen szíves lekopni. Aztán odaadja neki a kalapját, és mehet.

Sally kényszeredetten nevetett.

- Maga úgy képzeli, hogy az olyan egyszerű, igaz? Talán azt hiszi, hogy a lányok élvezik az ilyesmit? Á, fölösleges többet beszélni erről. Rettenetes ügy, és a vitától sem lesz kevésbé rettenetes. Váltsunk témát. Hogy tetszett Chicago?

- Hát az rendben van. Bár elég koszos.

- Én is ezt hallottam. De maga, londoni lévén, azt nem nagyon bánja, igaz?
- Á, dehogy bántam én. Ami azt illeti, elég jól éreztem magam. Megnéztem pár előadást, tudja? Ráadásul ingyen, mert hogy a bátyja képviselője voltam, ami tiszta haszon. Jut is eszembe: fura, hogy ki mindenkibe botlik bele az ember, ha utazgat, nincs igazam?
- Úgy beszél, mintha csukott szemmel szaladgált volna az utcákon. Összefutott egy ismerősével?
- Évek óta nem láttam a fickót. Lényegében együtt jártunk iskolába. Fosternek hívják. De hiszen maga is ismerheti, legalább névről. Ő a szerzője a bátyja darabjának.
Sallynek megdobbant a szíve.
- Ó! Találkozott Gerald... Fosterrel?
- Egyik este szembejött a színházban.
- És tényleg együtt jártak iskolába?
- Igen. Az utolsó évben benne volt a rögbicsapatban is.
- Ő is centerhalf volt? - kérdezte Sally gödröcskésen.
Pipacs elszörnyedt.
- Egy csapatban nincs két centerhalf - magyarázta; láthatólag fájt neki, hogy ilyen életbevágó kérdésben valaki ennyire tudatlan lehet. - A centerhalf az a half, aki a centerben nyomul, és...
- Igen, ezt már Roville-ban elmagyarázta. És Gerald... Mr. Foster hol nyomult? A center mellett, esetleg?
- Beállós volt - felelte Pipacs a témához illő komolysággal. - Elég gyors volt, az átadásai is elég pontosak. De a világért meg nem tette volna, hogy a kényszerítőt visszapasszolja középre.
- Felháborító - kockáztatta meg Sally.
- Ha - melegedett bele Pipacs - mondjuk, a szélen nem lehet elhúzni, mert például ott a szélső, meg az, aki fogja, és az ember nem akar taccsra játszani, akkor a legjobb megoldás a kényszerítő.
- Tudom - bólintott Sally. - Ha nem gondoltam erre ezerszer, akkor egyszer sem. Milyen érdekes lehetett ennyi idő után megint találkozni. Rengeteg megbeszélnivalójuk volt, gondolom.
Pipacs a fejét rázta.

- Annyira azért nem sok. Sose voltunk valami jóban. Tudja, ez a Foster mindig is eléggé hernyó volt.
- Micsoda?
- Patkány - magyarázta Pipacs. - Görény. A suliban mindenkinek ez volt a véleménye. A magam részéről soha ki nem állhattam.

Sally megmerevedett. Egész mostanáig kedvelte Pipacsot, és lehet, hogy valamikor később megint kedvelni fogja, de e szavak elhangzása után az első pillanatokban csak förgeteges haragot érzett iránta. Hogy merészel itt ülni, és ilyeneket mondani Geraldra?

Pipacs cigarettára gyújtott, mint akinek semmi gondja, fütyül a világra, majd tovább bontogatta a megkezdett témát.

- Fura dolog ez a sulival. Általában úgy van, hogy ha valakinek jól megy a sport, például benne van a krikett- vagy a focicsapatban, satöbbi, akkor tutira népszerű lesz. De ez a Foster valahogy mégsem... őt egyszerűen senki se bírta. Persze neki is voltak haverjai, de a többség általában hanyagolta. Talán azért, mert eléggé sunyi volt... olyan kétszínű, ha érti, mit akarok mondani. Én a magam részéről azért nem foglalkoztam vele, mert nem volt őszinte. Aki távolabbról ismerte, az persze nem is vette észre, de én egy kollégiumban voltam vele, és...

Sallynek sikerült megreguláznia a hangját, de azért így is remegett egy kicsit.

- Meg kell mondanom - szólalt meg, és már a hangszíne is elég lett volna figyelmeztetésnek, ha Pipacs jobban figyel -, hogy Mr. Foster közeli jó barátom.

Pipacsot azonban lekötötte a rágyújtás mozzanata, a kényes műveletet megnehezítette az ablakon belibbenő szellő. Fejét lehajtotta, két tenyeréből védőernyőt képezett, amely a fél arcát eltakarta.

- Ha rám hallgat - mormogta -, ejti a pasit. Nem jó vele barátkozni.

Szórakozottan, félvállról vetette oda a mondatot, és Sally nem tudta többé magába fojtani a haragot. Szinte lángot vetett tetőtől talpig.

- Talán érdekelni fogja - mondta, és összeszorított fogai közül úgy röpültek ki a szavak, mint golyók a fegyver csövéből -, Gerald Foster a vőlegényem, akivel össze fogok házasodni.

Pipacs feje lassan fölemelkedett a két keze közül. Szemében elképedés és némi rémület ült. A cigaretta ernyedten lógott a szája sarkában. Nem

szólt semmit, csak ült, és szédelegve bámulta a lányt. Aztán a gyufa a körmére égett, ettől összerezzent, és elejtette. Az éles fájdalomtól magához tért. Pislogott.

- Maga most viccel - hebegte tétován. Hangjában némi reménykedés csendült. - Ez nem igaz, ugye?

Sally ingerülten belerúgott a szék lábába. Arcátlan tiltakozást hallott ki Pipacs szavaiból. Még van képe kritizálni...

- Hogyne lenne igaz!

- De hát... - Tehetetlen kétségbeesés ült ki Pipacs megnyerő arcára. Habozott. Aztán, mint aki összeszedte magát a rettenetes feladathoz, amelyen mindenképpen túl kell esnie, folytatta. Rekedt volt a hangja, Sally arcára függesztett tekintete a padlóra siklott, ahol a gyufa még mindig pislákolt a szőnyegen. Gépiesen rátaposott.

- Foster megnősült - mondta kurtán. - Egy nappal azelőtt volt az esküvője, hogy eljöttem Chicagóból.

3

A mondatot csend követte, amely úgy lebegett a szobában, akár egy kísértet. Pipacsnak úgy tűnt, mintha az utcazaj is elhallgatott volna - mintha ez a mondat varázslatot bocsátott volna rájuk, elzárva Sallyt meg őt a külvilágtól. Csak a kandallópárkányon álló óra tiktakkolt, mint egy sebesen dobogó szív.

Pipacs egyenesen maga elé meredt, és különös bénultság vett erőt rajta. Ahogy az ember néha rémálmaiban érzi: képtelen lett volna megmozdulni, és abban a pillanatban a világ minden kincséért sem emelte volna tekintetét Sally arcáig. A lánynak csak a kezét látta: a szék karfáját markolta, ökle elfehéredett.

Szerette volna fejét a falba verni, amiért ilyen durva kíméletlenséggel bökte ki azt a mondatot. De az önvádba furcsa módon valami emelkedettség is vegyült. Még sohasem érezte magát ilyen közel a lányhoz. Mintha ledőlt volna egy korlát kettejük között.

Valami megmoccant. Sally keze volt az: lassan elernyedt. Ujjai engedtek szorításukon, újra megfeszültek, majd lassan, kelletlenül ismét ellazultak. A kézfejbe visszaáramlott a vér.

- Kialudt a cigarettája.

Pipacs erősen összerezzent. Sally hangja a tompa süketségben úgy hatott, mint egy pofon.

- Ó, kösz.

Rávette magát, hogy fellobbantson egy újabb gyufát. Bántóan sercegett a némaságban. Elfújta a gyufát, megint rájuk borult a kísérteties csend.

Pipacs gépiesen szívta cigarettáját. Az előbb egy pillanatra meglátta Sally arcát: hófehér volt, mint a megadást jelző zászló az ostromlott vár fokán. A fiatalember érzései átalakultak: minden, ami benne kavargott, mostanra tompa, haszontalan dühvé változott, és a célpontja egy sok száz kilométerre tartózkodó férfi volt. Sally szólalt meg először. Hangja erőtlen volt, távoli, tompa.

- Megnősült?

Pipacs kihajította a cigarettát az ablakon. Egyszerre felháborítónak érezte, hogy dohányzik. Most semmi sem állt távolabb a szándékaitól, mint az, hogy cigarettázzon. Bólintott.

- Kit vett el?

Pipacs krákogott. Valami megakadhatott a torkán, nehéz volt megszólalnia.

- Egy Doland nevű lányt.
- Elsa Doland?
- Igen.
- Elsa Doland. - Sally ujjai doboltak a karfán. - Értem. Elsa Doland.

Megint csend lett. A kis óra fontoskodva ketyegett a kandallópárkányon. Kint az utcán autók tülköltek. Valahonnan a távolból idehallatszott a magasvasút dübörgése. Ismerős hangok, de Sally számára különös, valószerűtlen újdonságot jelentettek. Úgy érezte, mintha egy másik világba csöppent volna, ahol minden új és különös és rémületes - minden, Pipacsot kivéve. Őbenne, már a puszta látványában is, volt valami ismerős és szívmelengető.

Hirtelen ráébredt: Pipacs nagyszerű barát. Sally úgy érezte, mintha kilépett volna önmagából, mintha kívülről, hűvösen és kritikus szemmel látná a jelenetet. Nyilvánvalóvá vált számára, hogy Pipacs a dolgok szétzuhanása közepette kifogástalanul viselkedik. Meg sem próbált banális, együttérző szavakat duruzsolni. Nem szólt semmit, nem is nézett

rá. Sally tudta: a hagyományos együttérzés kínszenvedés lenne, és azt sem bírta volna elviselni, hogy ránézzenek.

Pipacs bámulatos. Sally a hirtelen rátört különös, mindentől eltávolodott lelkiállapotban elfogulatlanul tudta szemügyre venni, és lénye legmélyéről, mint víz a forrásból, feltört a hála. Itt ül ez a fiú, nem mond semmit, nem csinál semmit, mintha tudná, hogy neki nincs is egyébre szüksége, hogy az egyetlen, ami segít megőrizni ép elméjét ebben a lidércnyomásban, az ennek a kedves, lángvörös fejnek a látványa, mert ettől érzi úgy, hogy a világ még nem hagyta cserben mindenestül.

Pipacs nem mozdult. A szobában már majdnem besötétedett. Egy utcalámpa fénysugara lándzsaként hasított be az ablakon.

Sally hirtelen kihúzta magát. Lassan, fokozatosan, centiméterről centiméterre fölemelkedett róla a sűrű, fojtogató felhő, amelynek súlya majdnem összeroppantotta. Sally apránként életre kelt. Elmúlt a sötétség órája, és ő ismét az élők világában találta magát. Vad, marcangoló fájdalom tombolt benne szinte elviselhetetlenül, de a lelke mélyén tudta, hogy amin az imént keresztülment, az rosszabb volt, mint ez a fájdalom, és Pipacs passzív segítségével diadalmasan jutott túl rajta.

- Menjen le vacsorázni, Pipacs - mondta. - Biztosan farkaséhes.

Pipacs úgy tért magához, mint egy udvaronc Csipkerózsika kastélyában. Megrázta magát, és mereven felállt a fotelből.

- Á, dehogy - felelte. - Egy kicsit sem, tényleg.

Sally felkapcsolta a lámpát, amitől hunyorogniuk kellett. Most már el tudta viselni, hogy nézzék.

- Menjen csak - unszolta a lány. - Vacsorázzon drágán és bőségesen. Megérdemli, hogy... - Hangja egy pillanatra megbicsaklott. Kinyújtotta a kezét. - Pipacs - mondta reszketeg hangon -, jó barát vagy.

Amikor a fiatalember elment, Sally leült, és sírni kezdett. Aztán szakszerűen megtörölgette a szemét.

- Jól van, Miss Nicholas - mondta. - Egy órával ezelőtt erre sem lettél volna képes. Most megfőzünk egy tojást vacsorára, és megállapítjuk, jólesik-e.

XI. fejezet
Sally megszökik

Ha Pipacsot megkérte volna valaki, hogy sorolja fel jó tulajdonságait, nem valószínű, hogy nagyon hosszú listával állt volna elő. Talán azzal kezdte volna, hogy magáénak vallja a jóindulat erényét, de ezután hosszasan kellett volna törnie a fejét, rágnia a ceruza végét. És ha végül sikerült volna egy-két tétellel megtoldania a felsorolást, a tapintat és az érzelmi finomság aligha szerepelt volna a katalógusban.

Pedig az elkövetkező napokban távol maradt Sallytől, és ezzel feltűnő tapintatot tanúsított. Távol maradnia nem volt könnyű, de rákényszerítette magát. Saját igényeiből indult ki, és abban az erős meggyőződésben élt, hogy megpróbáltatások idején a szenvedőnek egyedüllétre van szüksége. A maga idejében ő is kivette a részét a - saját kifejezésével - csúnya zűrökből, és olyankor mindig csak egy dologra vágyott: hogy leülhessen, és végiggondolhassa a dolgokat; hogy megharcolhassa a harcot egymaga.

Szombaton azonban úgy gondolta, valamit azért mégiscsak tennie kellene. A szombat igen jó nap az elejtett szálak fölvételére. Nem ment be a munkahelyére, és, ami még fontosabb, a zsebében cincogott majdnem a teljes heti fizetése. Egy részétől Mrs. Meecher macskaügyességgel megfosztotta ugyan, de maradt még elég ahhoz, hogy kellően főúri szintű vigasztalással próbálkozhasson. Célirányos lépésnek látszott géperejű bérkocsit fogadni, és elvinni Sallyt vacsorázni a Boston Post Roadra, az egyik vendéglőbe azok közül, amelyekről újabban annyi jót hallani. Kielemezte a tervet. Minél többet vizsgálta, annál jobban tetszett neki.

A döntés meghozatalában sokat segített az időjárás, ami az utóbbi napokban bámulatba ejtette Pipacsot. Most tapasztalta meg először az amerikai ősz különleges szakaszát, az úgynevezett indián nyarat, és ez teljesen elvarázsolta. Fölment Mrs. Meecher panziójának tetejére, megállt, és miközben a bársonyos napfényben fürdött, úgy érezte: ilyen napot csak úgy lehet méltóképpen eltölteni, ha kirándulni viszi Sallyt egy nyitott kocsiban.

A magas Meecher-épület a sugárút végéhez közel, egy mellékutcában állt. A tetejéről, ha az ember átverekedte magát a szárítóköteleken lógó mosott ruhanemű dzsungelén, sok érdekességet lehetett szemügyre venni. Balra terült el a Washington Square, tele álmatag olaszokkal és görkorcsolyázó gyerekekkel, jobbra pedig az a látvány, amely Pipacsot mindig lázba hozta: a Cunard hajózási társaság óceánjárójának kéményei. Amint a hajó lassan úszott lefelé a folyón, a háztetők fölé magasodó kémények azt a benyomást keltették, mintha az óriás a Kilencedik Sugárúton közlekedne.

Ez alkalommal Pipacs négy kéményt látott, amiből kikövetkeztette, hogy ez a *Mauretania*. Ő maga is ezzel a hajóval kelt át az óceánon, ezért a *Mauretaniához* érzelmi szálak fűzték. Állt a tetőn, és nézte a hajó méltóságteljes vonulását, amíg a távolabbi házak el nem takarták a szeme elől; akkor átfurakodott a száradó ruhák között, és lement szobájába a kalapjáért. Negyed óra múlva már ott volt a ház földszintjén, ahol Sally lakott, és rosszul leplezett undorral figyelte egy szerzs zakó hátát: unokatestvére, Mr. Carmyle beszélgetett ott egy overallba öltözött úrral.

A gondtalan telepesnek, aki fütyörészve bandukol a Mojave sivatagban, és egyszer csak egy csörgőkígyóval találja magát szemközt, nem változik meg olyan hirtelen a hangulata, mint ahogy Pipacsé változott e visszataszító látvánnyal szembesülve. Még természetes élőhelyén, a Piccadillyn is kellemeden volt a Mr. Carmyle-lal való találkozás. Itt megtapasztalni a jelenlétét, ez legalábbis undort keltett. Bruce Carmyle-t csak egy dolog hozhatta erre a helyre. Nyilvánvaló: Sallyt keresi. Pipacsnak hirtelen elszorult a szíve, mert eszébe jutott, hogy a ház előtt egy csillogó, drága automobilt látott várakozni. Látnivaló: nem ő az egyetlen, akinek az jutott eszébe, hogy ezen a gyönyörű napon megkocsikáztatja Sallyt.

Földbe gyökerezett lábbal állt ott, amikor Mr. Carmyle megfordult. Mogorva arca arról árulkodott, hogy a házmesterrel való társalgást nem ítélte szórakoztatónak. Pipacs megpillantása semmivel sem enyhítette komorságát.

- Hello - mondta.
- Hello - felelte Pipacs.

A kötelező udvariasság után kényelmetlen csend ereszkedett közéjük.

- Miss Nicholast keresed?
- Igen.
- Nincs itt - mondta Mr. Carmyle, és attól, hogy volt kivel megosztania a rossz hírt, kicsit föl is derült.
- Nincs itt?
- Nincs. Úgy hallom - Bruce Carmyle arca rosszallást tükrözött, mint amikor egy kiegyensúlyozott ember mások ésszerűtlen cselekedeteiről beszél -, úgy hallom, valami rendkívüli okból fogta magát, és áthajózott Angliába.

Pipacs megtántorodott. A váratlan csapás megsemmisítő erővel érte. Félig öntudatlanul követte unokafivérét a napsütötte utcára. Bruce Carmyle utasította a drága automobil sofőrjét.

- Nem lesz szükségem a kocsira. Visszaviheti a garázsba.

A sofőr felnyitotta egyik, félig lehunyt szemét, és körültekintően pökött egyet. Így pökhetett volna Rockefeller is, amikor egy szövevényes üzleti tárgyalás a csúcspontjához érkezik.

- Akkor is ki köll fizetni - jelentette ki, és szavainak azzal adott nyomatékot, hogy a másik szemét is felnyitotta.
- Persze, hogy kifizetem - vetette oda Mr. Carmyle ingerülten. - Mivel tartozom?

Pénz cserélt gazdát. A kocsi elhajtott.

- Angliába ment? - kérdezte Pipacs szédelegve.
- Úgy van, Angliába.
- De miért?
- Honnan az ördögből tudhatnám? - Bruce Carmyle-nak ebben a pillanatban a legjobb barátjához sem lett volna elég türelme, a tátott szájjal értetlenkedő Pipacs látványától szinte fizikai fájdalmat érzett. - Csak annyit tudok, amit a házmester mondott az előbb: ma reggel hajózott el a *Mauretaniával.*

Pipacs átérezte a történtek keserű iróniáját. Képes volt ott állni a tetőn, és nyugodtan figyelni a folyón elvonuló óceánjárót...

Szórakozottan odabólintott Mr. Carmyle-nak, és elment.

Nem maradt több mondanivalója. A napsütés melege elveszett, élete mindenestől érdektelenné vált. Unalmas, céltalan, fölösleges volt minden. Még az a gondolat sem jelentett gyógyírt, hogy unokatestvére, aki nagyon

is megnézi, hová teszi a pénzét, kénytelen volt a semmiért kifizetni az autó egy napi bérletét. Pipacs cél nélkül kóborolt az utcákon. Bement a parkba, aztán megint kijött. A park untatta. Untatták az utcák is. Untatta az egész város. A Sally nélküli város érdektelen, hiábavaló város, és kevés ahhoz holmi napsütés, hogy ezen változtasson.

Végre eljött az este, és jött vele egy levél is. Pipacs számára ez volt az első, némi túlzással akár kellemesnek is nevezhető esemény az egész sivár, eredménytelen nap végén, a borítékon ugyanis a méltóságteljes óceánjáró, a Mauretania emblémája díszelgett. Mohón kapta fel a levélkosárból, és fölvitte a szobájába.

Mrs. Meecher panziójában nagyon kevés szobában mutatkozott bármi jele a luxusnak. Mrs. Meechert nem tartották számon a felkapott lakberendezők között. Ő úgy gondolkodott: ha beállít egy karosszéket a hálószobában okvetlenül szükséges bútorok közé, akkor ezzel minden lépést megtett a főúri pompa irányába, amit hét és félért a vendég elvárhat. A spártai környezet általában némiképp lehangoló hatást gyakorolt Pipacsra, amikor esténként ágyba bújt, de ma este nem - ilyen varázslat is előállhat, ha az ember a megfelelő személytől kap levelet -, ma este derűs volt, szinte már vidám. Vannak pillanatok, amikor a mosdóállvány fölé kifüggesztett házirend sem képes lenyomni az ember hangulatát.

Pipacs szokásához híven minden sietség nélkül, szertartásosan látott hozzá a levél tartalmának feltárásához. Mindig úgy járt el, mint egy kisfiú, aki váratlanul fagylalthoz jutott: hogy tovább tartson, egy darabig csak a szemét legelteti rajta, mielőtt nekifogna a lényeg élvezetének. Első teendője volt, hogy zakója szivarzsebéből előhúzza Sally fényképét, amelyet ármányos eszközökkel tulajdonított el a lány lakásából. Ezt nézegette hosszan és odaadóan, majd nekitámasztotta a mosdótálnak, hogy a keze ügyében legyen, hátha tájékozódási pontként szüksége lesz rá. Ezután levette zakóját, gallérját, kibújt a cipőjéből, pipára gyújtott, a dohányzacskót és a gyufát a karosszék karfájára helyezte, majd a széket olyan helyzetbe állította, hogy ha beleül, lábát feltámaszthassa az ágyra. Kényelmes testhelyzetbe manőverezte magát, ismét meggyújtotta pipáját, majd kezébe vette a levelet. Megnézte az emblémát, megnézte a címzés kézírását, megnézte a postabélyeget. Tenyerén méregette a súlyát. Terjedelmes levél volt.

Fölvette Sally fényképét a mosdóállványról, és újfent jól megnézte. Aztán ismét meggyújtotta pipáját, és a szék mélyére süppedve végre felbontotta a borítékot.

Drága Pipacs!

Hogy idáig jutott az olvasásban, Pipacs szükségét érezte ismét kézbe venni a fényképet, és még figyelmesebben megnézni, mint korábban. Hosszú perceken át szemlélte, aztán letette, és ismét meggyújtotta pipáját. Ezután tovább olvasta a levelet.

Drága Pipacs!

Félek, hogy ezzel a levéllel nagy megdöbbenést okozok, és nagyon szégyellem is magam. Megszöktem, és még el sem búcsúztam tőled. Nem tehetek róla. Tudom, hogy gyengeség, gyávaság, de egyszerűen nem tehetek róla. Egy-két napig bírtam, aztán beláttam, hogy semmi értelme. (Köszönöm, hogy békén hagytál, nem jöttél meglátogatni. Erre senki más nem lett volna képes, csak te. De hát senki sem volt és nem is lehet annyira megértő és tapintatos, mint te.)

Pipacs ezen a ponton múlhatatlan szükségét érezte, hogy újból megnézze a fényképet.

New Yorkban túl sok minden juttatja eszembe a múltat. Ez a fő baj azzal, ha az ember boldog volt valahol. Amikor a dolgok kezdenek elromlani, túl sok kísértettel találkozunk. Egyszerűen nem bírom tovább. Megpróbáltam, de nem ment. Gyógyulni megyek - ha ez lehetséges. Mr. Faucitt Angliában van; amikor lementem Mrs. Meecher-hez a postámért, tőle is volt ott egy levél, amit ő írt. Tudod, a bátyja meghalt, és Mr. Faucitt több más dolog mellett örökölt egy népszerű divatszalont is a Regent Streeten. Mr. Faucitt bátyja volt Laurette & Tsa. Azt hiszem, idővel el fogja adni a céget, de pillanatnyilag szegénykém teljesen tanácstalan, és úgy látom, ez a megoldás még nem jutott eszébe. A levelében folyton azt ismételgette, mennyire szeretné, ha mellette lennék, és segítenék neki, úgyhogy engedtem a csábításnak, és elmenekültem. Bármit, csak távol legyek a kísértetektől, és legyen valami tennivalóm. Nem hinném, hogy Angliában sokkal jobban érzem majd magam, de legalább nem fog minden utcasarok

eszembe juttatni valami régi emléket. Soha sehol ne legyél boldog, Pipacs. Az túl veszélyes, rettentően veszélyes.

Elsa Dolandtől is kaptam levelet. Csak úgy pezseg a boldogságtól. Régóta nagyon jó barátnők vagyunk. Elsa persze semmit sem tudott arról, hogy Gerald meg én eljegyeztük egymást. Én adtam kölcsön Fillmore-nak a pénzt, hogy bemutathassa a darabot, ami Elsának a kiugrási lehetőséget jelentette, ezért is hálás nekem. Azt mondja: szeretné, ha tehetősége nyílna, hogy meghálálja. Mit szólsz, milyen zavaros az élet?

És ott volt egy levél Geraldtól is. Persze számítottam rá... de... te mit csináltál volna vele, Pipacs? Te elolvastad volna? Én legalább egy óra hosszat ültem fölötte, bámultam a borítékot, és aztán... Érted: mi haszna lett volna? Pontosan el tudtam képzelni, mi lehet benne, és ha elolvastam volna, csak még jobban fáj. A dolognak vége, mit kínlódjak a magyarázkodással? Mi értelme a magyarázkodásnak egyáltalán? Semmit sem segít. Semmit sem számít. Elégettem a levelet, Pipacs. Az utolsó levetet, amit valaha kaptam tőle. Felgyújtottam a fürdőszoba padlóján, és megbarnult, és lángra kapott, és elszenesedett, néha felszikrázott, én meg időnként újabb gyufával segítettem, hogy ki ne aludjon, és a végén csak egy kupac fekete hamu maradt belőle, meg egy piszokfolt a kövön.

Pipacs, te is égesd el ezt a levetet. Most rád zúdítom az összes keserűséget, azt remélve, hogy utána talán jobban érzem majd magam. Ugye nem bánod? Tudom, hogy nem. Ha valaha valakinek volt egy igazi barátja...

Szörnyűséges dolog a szerelem, Pipacs. Akit elkap, teljesen tehetetlenné válik. Az ember olyan okos és józan tud tenni mások szerelmi ügyeivel kapcsolatban. Meséltem: egy időben tánccal kerestem a kenyeremet. Ott, a Virágoskertben az egyik lány beleszeretett egy rémes figurába. A pasinak a szeme sem állt jól, a szája gonosz volt, a fényes, fekete haját simán hátra fésülte, és mindenki látta rajta, miféle alak. Ez a lány azonban nem hallgatott senkire. Én is órákon át próbáltam a telkére beszélni. Nevetek magamon, ha arra gondolok, milyen értelmes és józan voltam. De a lány nem hederített rám. Valami rejtélyes okból erre a férfira volt szüksége, és persze a végén minden úgy történt, ahogy előre megmondtuk.

Ha az ember a saját életében is olyan tisztán tudna látni, ahogy a másokéban! Ha ez az egész szerencsétlen ügy nem velem, hanem egy

másik lánnyal történt volna, milyen remekül be tudnám bizonyítani, hogy ez a legjobb, ami történhetett, meg hogy azért az emberért, aki képes azt tenni, amit Gerald, nem érdemes bánkódni. Szinte hallom a saját hangomat. De, tudod, akármit tett is, Gerald akkor is Gerald, Sally pedig akkor is Sally, és akárhogy érvelek, ezt nem kerülhetem meg. Csak annyit tehetek, hogy jól kibőgöm magam a vörös hajú barátomnak, közben persze én is jól tudom, meg ő is, hogy minden valamirevaló lány megőrizné a méltóságát, a bajait megtartaná magának, és büszkébb lenne annál, semhogy másoknak mutogassa a fájdalmát.

A büszkeség! Ez az igazi baj, Pipacs. A büszkeségem ízzé-porrá törött, ahogy te szilánkokra törted Mr. Scrymgeour sétabotját. Milyen szánalmas teremtések vagyunk! Úgy értem: mi, lányok. Vagy legalábbis jó néhányan, az olyanok, mint én. Ha Geraldot úgy kellett volna elveszítenem, hogy meghal, pontosan tudom: nem érezném magam így, ahogy most érezem. Le lennék sújtva, ez természetes, de az nem lenne ugyanilyen. A büszkeségem fáj. Mindig afféle határozott, magabiztos kis nőszemély voltam, úgy röpködtem a világ fölött, mint a verebek, hát most ennek adom meg az árát! Jaj, Pipacs, drágán fizetek érte! Szeretném tudni, vajon a szökésem jót tesz-e egyáltalán. Talán ha Mr. Faucitt valami igazán nehéz tennivalót bíz rám...

Persze pontosan értem, hogy történt ez az egész. Elsa csinos és vonzó nő. Mégis az a legfontosabb vele kapcsolatban, hogy sikeres, és mint ilyen, hatást gyakorol Gerald jellemének leggyengébb pontjára. Gerald imádja a sikert. Elsa csodálatos karrier előtt áll, és sokat segíthet Geraldnak a maga pályáján. Gerald darabokat írhat Elsának, amelyekben még magasabbra emelkedik. Mit tudhatnék én ezzel szemben felajánlani? Tudom, hogy ez nyafogásnak tűnik, és nem kellene így gondolkodnom... Mintha valami díjért versengenénk Elsával! De hát nem maradt bennem semmi büszkeség. Mindegy.

Tessék! Kiöntöttem a szívemet, és most tényleg úgy érzem, egy kicsit megkönnyebbültem, legalábbis átmenetileg. Persze nem fog sokáig tartani, de már egy perc is számít. Drága Pipacs, most jó darabig nem látjuk egymást, ha egyáltalán találkozunk még az életben, de légy szíves, ne feledkezz meg arról, hogy rengeteget gondolok rád, jó? Felelősnek érzem magam érted. Mintha a gyerekem lennél. Most már elindultál valamerre,

csak ki kell tartanod emellett. Kérlek, kérlek, kérlek, ne baltázd el! Isten veled! Nem találtam meg azt a fényképet, amit aznap délután a lakásomban kerestünk, különben most elküldeném neked. Kitehetnéd a kandallód párkányára, és amikor megint eszedbe jut elbaltázni valamit, szigorúan rád néznék, és akkor észhez térnél.

Isten veled, Pipacs. Most abba kell hagynom, nemsokára zár a posta.
Akármerre járok éppen, mindig a barátod leszek,
SALLY

Pipacs letette a levelet, és különös kis hangot hallatott, amely félig sóhajnak, félig káromkodásnak hangzott. Megfordult a fejében, vajon vonna-e kívánatos eredményt maga után, ha elutazna Chicagóba, és kitörné Gerald Foster nyakát. A tervet elvetette mint kivihetetlent, majd, mivel semmi egyéb nem jutott eszébe, ismét meggyújtotta pipáját, és hozzáfogott, hogy újra elolvassa a levelet.

XII. fejezet
Pipacs levelezéséből

Laurette & Tsa,
Regent Street,
London, W.,
Anglia.
Január 21.

Kedves Pipacs - már jobban érzem magam! Mivel már három hónapja nem írtam neked, nyilván azt gondolod, szánalmas, szerencsétlen teremtés lennék, ha ennyi idő után sem éreznem magam jobban. Azt hiszem, három hónap elég kell legyen, hogy bárki bármin túltegye magát. Sajnos azt hiszem, nekem ez nem sikerült, de legalább annyit elértem, hogy a bajaimat letuszkoltam a pincébe, nem hurcolom, nem nézegetem őket állandóan. Azért ez is eredmény, nem?

Azt hiszem, most a Londonról szerzett benyomásaimat kellene megírnom, de mostanra már annyira megszoktam a várost, hogy nincsenek benyomásaim. Mintha sok-sok év óta itt élnék.

A fenti címből láthatod: Mr. Faucitt még nem adta el az örökségét. Reméli azonban, hogy hamarosan sor kerül erre, van ugyanis egy gazdagnak látszó, bajuszos, szúrós tekintetű ember, akivel rendszeresen együtt ebédel; azt hiszem, nagy dolgok vannak készülőben. Szegénykém! Most azt szeretné a legjobban, ha elköltözhetne vidékre, és kacsát tenyészthetne, vagy valami hasonlót. Kiábrándult Londonból. A város már nem olyan, mint az ő idejében volt. Mostanában már kezd beletörődni, de sokáig kétségbeesetten kóborolt az utcákon, és kereste ifjúkora emlékeit. (Majdnem harminc évig nem járt Angliában!) Úgy látom, az a baja, hogy Londonban átlagosan harmincévenként átalakítási láz üti fel a fejét, és például az üzletek portálját kékről átfestik pirosra, és ez mérhetetlenül felzaklatja a szegény hazatérő száműzöttet. Mr. Faucitt úgy érzi magát, mint Rip van Winkle. Az első megrázkódtatás akkor érte, amikor megtudta, hogy az Empire már nem zenés mulató, hanem színház. Aztán valaki közölte vele, hogy a másik kedvenc mulatóját, a Tivolit mindenestől lebontották. Amikor pedig - mindennek a tetejében - fel akarta keresni a Rupert Streeten a pékséget, amely fölött annak idején lakott, és kiderült, hogy divatszalon van a helyén, akkor nagyon mélabús lett. Csak az derítette föl némiképp, amikor sötétlila köd borította el a várost - ezt úgy értékelte, hogy bizonyos dolgok azért még mindig ugyanúgy működnek, mint a régi szép időkben.

Elég sok dolgom van a Laurette & Tsa. cégnél, hála Istennek. (Nem vagyok nyelvtehetség, ellentétben veled, akinek kisujjában van a francia nyelv - emlékszel Jules-re? - először azt hittem, hogy Tsa a cég másik tulajdonosának neve, és reméltem, hogy egyszer majd megismerkedhetem vele. „Nicholas kisasszony, bemutatom Tsa urat, az ön régi tisztelőjét. ") Ami a munkámat illeti, ugyanaz vagyok, ami te vagy a Fillmore Nicholas Színházi Produkciók Kft-nél: afféle női jobb kéz. Ott lebzselek, és amikor bejön a vevő, odamegyek hozzá, és azt mondom: „Cshodás napunkh van, naccsasszony!" (ami többnyire szemérmetlen hazugság), majd átadom a vevőt a személyzet valamelyik tagjának, aki aztán elvégzi az érdemi munkát. Nem is bánnám, ha most minden így menne tovább pár évig, de

Mr. Faucitt nagyon el akarja adni a céget. Nem tudom, te is ilyen vagy-e, de a többi angol, akivel találkoztam, mind házat akar venni Lancashire-ben vagy Hampshire-ben vagy Shropshire-ben vagy valamelyik másik shire-ben. Egyetlen életcéljuk, hogy pénzt keressenek, és „visszavásárolják az ősi családi fészket", amelyet természetesen az első felvonás végén kellett eladni, hogy kifizessék a főszereplő kártyaadósságát.

Mr. Faucitt gyerekkorában egy kis faluban élt Gloucestershire-ben, közel egy városhoz, amelynek Cirencester a neve - úgy ejtik: sziszíszter, lefogadom, hogy nem tudtad -, aztán vagy ötven évig meg is feledkezett erről, de most hirtelen elkapta a vágy, hogy élete alkonyát ott élje le, sertések és csirkék körében. Nemrégiben elvitt magával, hogy nekem is megmutassa a helyet. Hát Pipacs, hogy ez az angol vidék milyen...! Föl nem foghatom, miért éltek annyian városokban. Réges-régi kőházak, szénakazlak, gyönyörű, kanyargós földutak, óriási, koronás fák, a távolban kék hegyek... Annyira békés minden! Ha valaha eladom a lelkemet, csak azt kérem az ördögtől, hogy legalább negyven évet adjon érte cserébe egy angol kisvárosban.

Talán a fentiekből arra következtetsz: túlságosan elfoglalt vagyok ahhoz, hogy eszembe juss. Csak hogy lásd, mennyire érdeklődöm iránta, elmesélem, mit történt a múlt héten. Azt a szalagcímet olvastam az újságban: „Nemzetközi erőpróba". Először semmit sem mondott, de aztán hirtelen eszembe jutott: ez volt az, amit annak idején majdnem megcsíptél! Úgyhogy el is mentem egy Twickenham nevű helyre, ahol ezt a mérkőzést rendezték, hogy lássam, mivel foglalkoztál, mielőtt elkezdtem volna a gondodat viselni, és köztiszteletben álló jobbkézi pozíciódba nem segítettelek. Rettentő nagy tömeg volt ott, kis híján agyonnyomtak, de a kedvedért kitartottam. Kiderítettem, hogy az angol csapat fehér ingben játszik, a piros ingesek pedig walesiek. Megkérdeztem a mellettem álló férfit, miután kékre ordította az arcát: „ Volna szíves megmutatni, melyik az angol centerhalf? " És abban a pillanatban a játékosok mind odagyűltek, egész közel ahhoz a helyhez, ahol álltam, és egy tucatnyi bérgyilkos vadul rávetette magát egy szelíd kinézetű emberkére, aki rázuhant a labdára. Pipacs, jól tetted, hogy felhagytál ezzel! Az a kis fickó volt a centerhalf, és megtudtam, hogy ez az atrocitás közhelyszámba megy

az életében. Úgy nevezik, hogy a támadás megállítása, és állandóan ezt várják el tőle. Micsoda ötlet volt, hogy ilyen brutális sportra adtad a fejed ?! Hálát adhatsz a szerencsecsillagodnak, hogy ott ülhetsz biztonságban a kis székeden Fillmore előszobájában, és ha valaki rád veti magát, rendőrt hívhatsz. Tényleg ilyen nyaktörő mutatványokban vettél részt? Olyan rejtett értékek lehetnek benned, amelyeket még csak nem is gyanítottam.

A minap a busz emeletén utaztam a Piccadillyn, és megláttam valakit a járdán, aki ismerősnek tűnt. Mr. Carmyle volt. Tehát ismét Angliában van. Hála Istennek, nem vett észre. Ma még nem szeretnék olyan emberrel találkozni, aki New Yorkra emlékeztet.

Köszönöm, hogy megírtad a híreket, de kérlek, legközelebb ne írd meg. Attól visszajönnek az emlékek, és azt nem akarom. Most így áll a helyzet, Pipacs. Engedd meg, hogy írjak neked, mert attól tényleg megkönnyebbülök, de ne válaszolj a leveleimre. Nem baj, hogy ezt kérem? Biztos vagyok benne, hogy megértesz.

Tehát Fillmore és Gladys Winch összeházasodott! Amennyit láttam abból a lányból, ez a legjobb, ami a bátyámmal valaha történt. Gladys remek lány. Fillmore-nak is írnom kell hamarosan...

*** * ***

Laurette & Tsa.,
London
Március 12.

Kedves Pipacs!

Szombaton olvastam az újságban, hogy a Lefelé a lejtőn-t *hatalmas sikerrel bemutatták New Yorkban. Ennek nagyon örülök. De szerintem ilyesmit nem kellene közölni az újságban. Csak felzaklatja az embereket.*

Másnap olyasmit csináltam, amire csak olyankor vetemedik az ember, ha szomorú és magányos, és távol van mindenkitől, akit szeret. Bementem a klubodba, és téged kerestelek! Egy nagyon kedves, egyenruhás, idős úr ült a portán, és atyáskodva közölte, hogy az utóbbi időben nem látott bent, és erős a gyanúja, hogy elutaztál Londonból, de szíveskedjek helyet foglalni, amíg megtudakolja. Aztán odahívott egy aprócska fiút, aki

szintén egyenruhában volt, és a gyerek végigjárta a belső termeket, éles szopránhangon azt kiabálva: „Mr. Kemp! Mr. Kemp!" Fura érzés volt hallani, ahogy a te neved visszhangzik a távolból. Elszégyelltem magam, hogy így megdolgoztatom őket; amikor a fiú visszajött, két pennyt nyomtam a markába, ami, azt hiszem, szabályellenes, viszont úgy láttam, örült neki.

Mr. Faucitt eladta a céget, és vidékre költözött, én meg itt maradtam, partra vetve...

* * *

Monk's Crofton, (bármit jelentsen is)
Much Middleford,
Salop, (ez Shropshire beceneve)
Anglia
Április 18.

Kedves Pipacs!

Mi értelme? Mi az értelme az egésznek? Mindent elkövettem, hogy megszabaduljak New Yorktól, de New York utánam jött, és felkutatott rejtekhelyemen. Vagy egy héttel ezelőtt céltalanul sétáltam a Stranden, és ugyan ki jött szembe váratlanul - mit gondolsz? Fillmore, karon fogva Mr. Carmyle-t! Elugrani sem volt időm. Először is, Mr. Carmyle észrevett, másodszor pedig szegény jó Fillmore-t elkerülni ma már egész napos körutazással ér fel. Szégyelltem magam, Pipacs! Ott a Strand kellős közepén pironkodtam miatta. Legrémesebb álmaimban sem képzeltem, hogy ilyen mérhetetlenül nagyra dagadhat. Vajon mivel táplálkozik ez a mi Fillmore-unk, hogy így eltömegesedett'? Szegény Gladys! Ha ránéz a férjére, bigámistának érezheti magát.

Úgy látom, Fillmore változatlanul tele van nagy tervekkel, arról csevegett fesztelenül, hogy mindenféle angol darabokat akar felvásárolni. Talán tudod: azért jött át Angliába, hogy itt is bemutassa a Lefelé a lejtőn-t. *A Savoyban szállt meg, oda hívtak meg ebédelni túláradó örömmel, ahogy a gazda örvendezik az elkóborolt, majd megkerült báránykájának. Ennél rosszabb valószínűleg nem is történhetett volna velem. Fillmore megállás nélkül a Broadwayről beszélt, egészen a francia*

desszert végéig; akkor hátradőlt, és kicsit horkolva vette a levegőt, miközben várta a kávét és az italokat. Ettől olyan honvágyam támadt, hogy ha nem akartam volna elkerülni a közfeltűnést, üvöltve zokogok. Hülyeség volt egyáltalán a Savoy közelébe mennem. Az a hely egyszerűen a Broadway leágazása. Ameddig a szem ellátott, minden asztalnál amerikaiak ültek. Ezzel az erővel akár az Astorban is ülhettem volna.

Szóval, ha a Sors ragaszkodik hozzá, hogy New Yorkot átszállítsa Angliába, csak azért, hogy engem kínos helyzetbe hozzon, akkor nincs más választásom, mint elfogadni. Hagyom, hadd kövessék egymást az események - azóta is sodródom. Két nappal ezelőtt ide sodródtam. Mr. Carmyle meghívta Fillmore-t (úgy látom, rajong Fillmore-ért) meg engem Monk's Croftonba, és a világon semmi kifogást sem tudtam felhozni, amivel visszautasíthattam volna. Úgyhogy idejöttem, és most egy irdatlan nagy hálószobában ülve írom ezt a levelet. Van benne óriási, nyitott kandalló és süppedőfotelek, meg mindenféle más luxuscikk. Fillmore golfozni ment. Szombaton a Mauretaniával *visszamegy New Yorkba. Rémülten hallottam tőle, hogy egyéb nagy tervei mellett támogatja a könnyűsúlyú ökölvívó-bajnokság megrendezését Jersey Cityben, és a döntő mindkét résztvevőjének rettenetesen nagy összeget ajánlott fel. Nincs értelme vitatkozni vele. Ha megpróbálom, azonnal óriási számokat emleget, és arra hivatkozik, hogy mások ilyen rengeteget kerestek ugyanezzel. Különben is, most már késő. Amennyire a szavaiból kivettem, a mérkőzést egy-két héten belül megrendezik. Nekem meg görcsben van a gyomrom miatta.*

De azt hiszem, semmi értelme aggodalmaskodni. Inkább váltsunk témát. Ismered Monk's Croftont? Valószínűleg nem, mert mintha olyasmit hallottam volna, hogy nemrég cserélt gazdát. Mr. Carmyle vette egy lordtól, aki sokat veszített a tőzsdén. Remélem, hogy nem ismered a helyet, mert nagy terjedelmű leírásban szeretném ecsetelni. Szeretném eléd önteni, ami elárasztotta a lelkemet Monk's Crofton-ban. Pipacs, vajon mivel érdemelte ki Anglia ezeket az édenkerteket? Botor fejemmel azt hittem, hogy Mr. Faucitt Sziszi szterje csodálatos hely - de ezt mégsem közelíti. Nem egy súlycsoport. Persze Mr. Faucitt-é csak egy egyszerű vidéki ház, ez viszont főúri birtok. Monk 's Crofton olyan hely, mint amilyenekről a regényekben lehet olvasni. Ismered:

„A lemenő nap sugarai arannyal futtatták be a G-kastélyt, amely B—shire-ben állott, a festői H- kisváros határában, egy kőhajításnyira J-falutól. " El tudom képzelni, hogy itt élt Maud, Tennyson monodrámájának hősnője. Igazi angol kastély, gyönyörű, és én teljesen odavagyok tőle!

Ha autóval jössz a vasúttól, körülbelül négy kilométer után elérsz egy nagy kovácsolt vas kapuhoz, amelynek két oldalán kőoszlopok állnak, tetejükön kőből faragott fenevadakkal. A kapu közelében egy aranyos kis házikó áll, benne egy öregember, aki előjön, és megbillenti a sapkáját. Az ember úgy érzi, megérkezett, és felkészül a kiszállásra, pedig ez még csak a portáslak. Az autó továbbmegy még vagy száz kilométert, vagy ezret egy bükkfaerdőben, ahol nyulak élnek, meg tágas mezőkön át, ahol szarvasokat, őzeket látni. Végül, amikor már feladtad a reményt, hogy valaha is megérkezel, a kocsi egyszer csak bevesz egy kanyart, és utána ott áll a ház. Egészen addig semmi sem látszik belőle, olyan sűrű az erdő.

Az épület jó nagy, de nem nagyon magas. Négyzet alapú, az egyik sarkán torony áll, és fönt van egy felső terasz, lőrésekkel. Szerintem a régi időkben onnan öntöttek forró ólmot a látogatók fejére. Mindenfelé gyönyörű pázsit, meg ligetek, és egy kis tó is van ott, ahol a mezőn túl összehajolnak a dombok. Most még korán van ahhoz, hogy nyíljanak a virágok, de a háztól balra van egy rózsakert, ahol júniusban legalább egymillió tő pompázik. A rózsakert mellett van egy magas, öreg téglafal, amely elválasztja tőle a konyhakertet. Ma reggel odamentem földeríteni. Óriási terület, melegházakkal, mindenfélével, és az egyik végében egy nagyon ügyes kis gazdasági épület, amelynek az udvara teli van kiskutyákkal, és az embernek megszakad a szíve, olyan édesek. Egy nagy, álmos macska is üldögél ott, hunyorog a napfényben, és a kutyusok ott hemperegnek rajta, körülötte. És csodálatos a nyugalom, a csönd: az ember hallja, ahogy nőnek a növények. És hallja a poszáták meg a rigók énekét... Pipacs, ez olyan, mint a mennyország!

Csakhogy van egy bökkenő. Minden tökéletes lenne, de sajnos jelen van az emberfaj is, a sárkányfog-vetemény. Jó, ez talán túlzás, de akkor is nehezen emészthető. Most már értem, miért nem tudtál kijönni a Családdal. Ugyanis láttam őket. Mind itt vannak! Úgy bizony, Donald bácsi meg a többiek! Szokása a rokonaidnak, hogy falkában járnak, vagy csak véletlenül egy családi összeruccanásba botlottam bele? Amikor első

este lementem vacsorázni, a szalon a szétrepedésig teli volt - és nemcsak azért, mert Fillmore is bent tartózkodott, hanem mert minden rendű és rangú nagynénik-nagybácsik hemzsegtek benne. Úgy éreztem magam, mint egy kis oroszlán a Dánielek barlangjában. Pontosan értem, mi a bajod a családdal. Ezek méregetik az embert! Nekem persze semmi kifogásom ez ellen, mert a lelkem hótiszta és makulátlan, de el tudom képzelni, milyen lehetett ez neked, az állandó bűntudatoddal. Rémes, miket állhattál ki közöttük!

Egyébként az sem lesz egyszerű, hogy ezt a levelet eljutassam hozzád - mint amikor a polgárháborús színdarabokban a futárnak át kell ügyeskednie magát az ellenséges vonalakon. A leveleket az ember a hall-ban hagyja az asztalon, délutánonként valaki összeszedi, és kerékpárral beviszi a faluba. Csakhogy ha így járnék el, valamelyik nagynéni vagy nagybácsi okvetlenül észrevenné, és akkor azonnal közutálat tárgyává válnék, mert az bizony nem csekélység barátom, ha az embert azon kapják, hogy a hozzád hasonló söpredékkel levelez. Romba döntené a társadalmi jogállásomat. Legalábbis erre következtetek abból, ahogy tegnap este viselkedtek, amikor szóba kerültél a vacsoránál. Valaki megemlítette a nevedet, mire valóságos gyalázkodási verseny tört ki. Donald bácsi volt a vezérszurkoló. Félénken megjegyeztem, hogy találkoztam veled, és aránylag emberszabásúnak ismertelek meg, mire rémes csend lett, aztán mindenki egyszerre kezdte magyarázni, hol vagyok tévedésben, és mennyiben vezetett félre a lányos tapasztalatlanságom. Egy ilyen ifjú és ártatlan féladag, mint én, a jelek szerint tökéletesen képtelen gyanút fogni a társadalom legalját képező egyének aljassága tekintetében. Nem vagy méltó arra, hogy a hozzám hasonlók szóba álljanak veled, mert ha azt mondjuk rólad, hogy az emberiség szégyenfoltja vagy, az szédelgő feldicsérés. Ezt csak azért mondom, mert hátha azt hiszed, hogy népszerű vagy a Család tagjainak körében. Hát nem.

Úgyhogy ügyes cselekre lesz szükségem, ha ezt a levelet át akarom juttatni a védővonalon. Én magam viszem majd le a postára, ha el tudok szabadulni. De ez sem lesz könnyű, mert valamilyen okból a közfigyelem gyújtópontjában állok. Ha nem a szobámban keresek menedéket, alig múlik el perc, hogy valamelyik nagynéni vagy nagybácsi oda ne jönne egy

kis bájcsevegésre. Néha már úgy érzem, mintha mindannyian mérlegre tennének. Hát csak méricskéljenek egész bátran!

Most át kell öltöznöm a vacsorához. Minden jót.

Megméretett barátod:

Sally

U. i. Donald bácsi bajuszát illetően teljesen igazad volt, de azzal nem értek egyet, hogy ez inkább szerencsétlenség, mint hiba. Szerintem direkt csinálja.

* * *

(Pillanatnyilag még) Monk's Crofton,
Much Middleford, Salop,
Anglia
Április 20.

Kedves Pipacs!

Ma elmegyek innen. Megvetéstől övezve. A családtagok hideg, kemény pillantásainak kereszttüzében. Kínos hallgatás vesz körül. Donald bácsi távolról sem barátságos velem. Kitalálhatod, mi történt. Láthattam volna előre. Most már látom, hogy ez kezdettől benne volt a levegőben.

Fillmore mit sem tud az egészről. Elutazott, mielőtt a dolog bekövetkezett volna. De nemsokára találkozom vele, mert elhatároztam, hogy hazamegyek, nem menekülök tovább. Külföldön elrejtőzni gyávaság. Ráadásul annyival jobban érzem magam, hogy azt hiszem, már a kísértetekkel is szembe merek nézni. Legalábbis meg akarom próbálni. Lehet, hogy mire e sorokat megkapod, már otthon is leszek.

Ezt a levelet majd Londonban adom postára, talán ugyanazzal a hajóval kel át az óceánon, amelyikkel én. Úgyhogy igazából persze nem is érdemes megírni, de feljöttem a szobámba, amíg az autó előáll, hogy kivigyen az állomásra, és így legalább addig is van mit csinálnom. Fojtott hangokat hallok. Valószínűleg a Család épp rajtam köszörüli a nyelvét. Megállapítják, hogy igazából sohasem voltam rokonszenves. Hát ez van.

A fegyelmezetten elvonuló
Sally

XIII. fejezet
Egy edzőpartner különös viselkedése

1

New Yorkba való visszatérése után Sally a lakásában üldögélt, és olyasmit érzett, mint az úszó, aki egy hűvös reggelen a hideg vizű medence partján vacogva összeszedte erejét, és fejest ugrott. Érezte még a fájdalmat, de tudta, hogy jó úton halad. Ha boldogságra törekszik, küzdenie kell érte, és az utóbbi hónapokban meghátrált a küzdelem elől. Ekkorra lett elege a medence partján való toporgásból, beugrott, és készen áll mindenre, ami csak bekövetkezhet. Ez persze fájt. Számított is rá, hogy fájni fog. Ez a fájdalom azonban serkentőleg hatott; az eddigi mélabús tompultság csak fojtogatta. Most legalább elevennek és dacosnak érezte magát.

Kicsomagolt, és rendbe tette a lakást. A következő lépés persze az lesz, hogy meglátogatja Pipacsot. Hirtelen ráébredt: nagyon szeretné látni a fiút. Rendíthetetlen barátságuk lesz a támasza, talpköve. Jobban tette volna, ha megtáviratozza érkezését, akkor Pipacs kijöhetett volna elé a kikötőbe. A kikötő ugyanis elég rémes volt: a vámhivatal visszhangos csarnoka kiszivattyúzta Sally minden bátorságát; a lány magányosnak és elhagyatottnak érezte magát.

Megnézte óráját, és meglepődött, milyen korán van. Még az irodában érheti Pipacsot, és elhívhatja ebédelni. Sally föltette kalapját, és elindult.

A változás nyughatatlan keze, amely New Yorkban sohasem pihen, Sally távollétének hónapjaiban a Fillmore Nicholas Színházi Produkciók Kft. irodáját sem kímélte. A betoppanó lányt egy teljesen új és ismeretlen ifjonc köszöntötte a másik helyén, akivel legutóbbi látogatásakor oly szívélyes kapcsolatot épített fel. Elődjéhez hasonlóan ez is hordott pattanásokat, de a hasonlóság itt véget is ért. Ez mogorva siheder volt, megközelíthetetlen és gyanakvó. Összehúzott szemmel méregette Sallyt, mintha azon kapta volna, hogy lopja az itatóst, aztán, hangjában nem csekély ellenségességgel, megkérdezte, mi járatban van.

- Mr. Kempet keresem - felelte Sally.

A kifutófiú komoran vakargatta arcát egy vonalzóval. Oly szigorú volt a tekintete, hogy senki sem gyanította volna: egy perccel korábban, mielőtt Sally belépett, ezt a vonalzót az állán igyekezett egyensúlyozni, miközben két levélnehezékkel zsonglőrködött. Látszólag ellenállt ugyan az emberi gyarlóságoknak, a valóságban azonban ez a legényke is azt az ambíciót dédelgette, hogy egy napon varietészínpadokon fog fellépni.

- A nevet kérném - mondta hidegen.

- Nicholas - felelte Sally. - Mr. Nicholas testvére vagyok. Egy korábbi alkalom, amikor ugyané szavakkal mutatkozott be, végzetes következményeket vont maga után, de ezúttal minden jól ment. Az információ úgy csapódott a kifutófiú tudatába, mint a puskagolyó. Görcsös rándulás futott végig rajta, az álla leesett, meg a vonalzója is. Lehajolt érte, s miközben fölvette, úgy-ahogy összeszedte magát. Ugyanis nem Sally nevére volt kíváncsi. Azt szerette volna, ha a látogató elismétli annak az egyénnek a nevét, akit keres. Ráébredt, mekkora szerencséje van. Hosszú időt töltött volt eredménytelenül azzal a próbálkozással, hogy a levegőben tartja a levélnehezékeket, miközben a vonalzót egyensúlyozza, a sorozatos kudarctól ingerült lett, és feltett szándéka volt bosszúságát az ismeretlen látogatón kitölteni. A félreértés folytán napvilágra került tény, hogy a főnök húga az, aki az idejét rabolja, radikálisan új taktikát követelt. Amikor lehajolt a vonalzóért, még komor volt az arca, amikor ismét függőleges testhelyzetet vett föl, szinte már megnyerő mosoly ült rajta. Mintha a londoni ködön hirtelen áttört volna a napsütés.

- Helyet foglalna, kisasszony? - kérdezte, és egészen addig elment a pallérozott udvariasságban, hogy zakója ujjával letörölte a port az egyik székről. Hozzátette még, hogy nézete szerint kellemes az idő.

- Köszönöm - mondta Sally. - Szólna neki, hogy itt vagyok?

- Mr. Nicholas níccsen benn, kisasszony - sajnálkozott az ifjonc kifinomultan. - Visszajött má New Yorkba, de jelelleg níccsen a irodába.

- Nem Mr. Nicholast keresem, hanem Mr. Kempet.

- Mr. Kempet?

- Igen, Mr. Kempet.

A fiú arcának minden dudorából sugárzott, mennyire sajnálja, hogy nem tud segíteni.

- Níccsen itten ilyen nevű - mentegetőzött.

- De hiszen... - Sally hirtelen elhallgatott. Baljós előérzet kerítette hatalmába. - Maga mióta van itt? - kérdezte.
- Reggel óta, kisasszony - mondta a gyerkőc egy máltai lovag modorában.
- Úgy értem: mióta áll itt alkalmazásban?
- Kicsit több, mint egy hónapja, kisasszony.
- És azóta Mr. Kemp nem járt itt?
- Sose nem hallottam még eztet a nevet. Kinéz az a ember valahogy? Má úgy értem: hogy néz ki?
- Nagyon vörös haja van.
- Még sose láttam - szögezte le a legényke.

Az igazság hideg fénye megvilágította Sally előtt a helyzetet. Önmagát vádolta: kellett neki elutaznia! Tudhatta volna, mi lesz a következménye. A szerencséden Pipacs, magára hagyatva, elbaltázta ezt is. És ez a balta nyilván sokkal súlyosabb és nyomatékosabb volt a korábbiaknál, hiszen Fillmore egyébként nem könnyen vált volna meg attól az embertől, aki az ő személyes védelme alatt áll.

- Hol van Mr. Nicholas? - kérdezte. Belátta, hogy Fillmore maradt az egyeden hitelt érdemlő információforrás. - Azt mondta, hogy nincs bent?
- Télleg níccsen - felelte a lurkó lefegyverző nyíltsággal. - Fél órája elment a attójával White Plainsbe.
- White Plainsbe? Miért?

A pattanásos ifjú immár teljesen átállt a társasági csevegés hullámhosszára. Általában jobban szerette az egyedüllétet, és rossz néven vette, ha rátör a külvilág, mert aki a zsonglőrködést választotta életpályájának, annak egyetlen gyakorlási lehetőséget sem szabad elszalasztania, de képlékeny elméjére Sally oly kedvező benyomást tett, hogy örömmel folytatta volna vele a társalgást, amég csak a kisasszony akarja.

- Szerintem azér, mer hogy meg akarná nézni a Pöröly Butler formáját - mondta.
- Minek a formáját? - képedt el Sally.

A kifutófiú türelmesen mosolygott. Tisztelte ugyan a nőket, de jól tudta azt is, hogy ritka köztük az olyan, akinek érzéke lenne az élet igazán

fontos dolgai iránt. Nem hibáztatta őket. Ilyenre sikerültek, ebbe bele kell törődni.

- A Pöröly Butler odafönn edz White Plainsbe, kisasszony.

- Ki az a Pöröly Butler?

A suhanc korábbi mogorvaságából visszatért egy leheletnyi. Sally kérdése olyan témát vetett fel, amely őt is erősen foglalkoztatta.

- Á! - felelte, és a témában való elmélyedéshez félretette a tisztes távolságtartást. - Ki az a Pöröly Buder? Eztet kérdezi a összes főokos. Mer kit vert meg valaha a Pöröly Butler?

- Nem tudom - felelte Sally, mert a fiú átható tekintettel meredt rá, és elhallgatott, mintha választ várna.

- Más se tudja - vágta rá a süvölvény kapásból. - Egy rakás senkiházit, még a tengerparton. Csupa oat, akiről senki se hallott, kivéve a Ciklon Mullinst, de azzal a mócsinggal is tizenöt menetet bunyózott végig, és a végin a bíró hozta ki győztesnek. A főnök meg fogja, azt benevezi a bajnok ellen, pedig én megmondhattam volna, hogy a igazi kihívó a K-lábú Binns lenne. A K-lábú a ötödik menetbe kifektette a Ciklon Mullinst! Úgyhogy - folytatta a kamasz fáradtan, mint akinek elege van az emberi butaságból -, ha valaki azt állítja, hogy Pöröly Butler hat meneten át állva marad Lew Lucasszal szemben, hát itt van a zsebembe két ficcs, amék azt mondja, hogy nem.

Sally kezdte érteni.

- Ó! Ez a Pöröly... Mr. Butler az egyik résztvevője az ökölvívó-mérkőzésnek, amelyben a bátyámnak érdekeltsége van?

- Aha. A könnyűsúlyú bajnokkal áll ki. Lew Lucas a könnyűsúlyú bajnok. Nem egy piskóta.

- Tényleg? - kérdezte Sally, mert a gyerek megint úgy nézett rá, félrebillent fejjel, mintha választ várna.

- Nem ám! - lendült bele a siheder. - Lew Lucas kemény csóka. A szomszéd utcába lakott - tette hozzá, mint hőse tehetségének mindent elsöprő bizonyítékát. - Oan közelrő szokok talákozni a anyjával, mint most maga. Télleg, má legalább százszor talákoztam vele. Há elbír egy ien csókával egy oan mócsing, mint a Pöröly Butler?

A nagy embereket gyenge pillanataikban inkább szánalom illeti, mint bírálat. Ha volt valaha embernek jó oka, hogy úgy ugráljon, mint egy

kecskegida, akkor az Fillmore volt ebben a pillanatban. Sallyt alig több mint egy héttel ezelőtt Angliában hagyta, Shropshire-ben, Monk's Croftonban. A lány akkor egyetlen szóval sem jelezte, hogy el akar utazni az országból, a megyéből, vagy akár a házból. És most mégis itt áll Pöröly Butler edzőtáborában, a New York állambeli White Plainsben, halkan belebeszél a fülébe, és még a vállát sem kocogtatja meg előzetesen, hogy jelét adja ottlétének. Nem csoda hát, hogy Fillmore meghökkent. És az sem csoda, hogy miután belvilágát sikerült a helyzethez igazítania, jeges szorongás fogta el.

Fillmore figyelmét ugyanis nem kerülte el a Monk's Croftonba való meghívás mögöttes jelentéstartalma. Manapság már nem úgy megy, hogy az udvarló fölkeresi a leány legközelebbi hozzátartozóját, és engedélyt kér, hogy ajánlatát előterjessze; manapság, ha meghívja a leányt és a fent nevezett legközelebbi hozzátartozót a vidéki házába, ahol összegyűjti családjának minden tagját, hogy a leányt megismerhessék, akkor elmondható, hogy az ügy túlnőtt az alaptalan találgatás szintjén. Fillmore éles elmével kikövetkeztette, hogy Bruce Carmyle szerelmes Sallybe, sőt lélekben már össze is kulcsolta kezüket, és testvéri áldását adta rájuk. Ehhez képest egészen nyilvánvaló volt, hogy valami katasztrófa ütött be. Ha a meghívás csak egy dolgot jelenthetett, akkor Sally felbukkanása White Plainsben szintén csak egy dolgot jelenthet.

- Sally! - Csak brekegő suttogás jött ki a torkán. - Mi a... Mi a...
- Megijesztettelek? Ne haragudj.
- Mit keresel itt? Hogyhogy nem vagy Monk's Croftonban?

Sally a bátyja háta mögé, a szorító körül csoportosuló emberekre nézett.

- Úgy döntöttem, hogy visszajövök Amerikába. Olyan helyzet állt elő, hogy jobbnak láttam, ha elutazom Monk's Croftonból.
- Azt akarod mondani, hogy...?
- Azt. Ne is beszéljünk róla.
- Azt akarod mondani - erősködött Fillmore -, hogy Carmyle megkérte a kezedet, és te nemet mondtál?

Sally elpirult.

- Nem hinném, hogy illik az ilyesmit kibeszélni, de... igen.

Fillmore-t elfogta a boldogtalanság. Hideg hullámban áradt el benne az az érzés, amely mindannyiunkon erőt vesz néha: hogy embertársaink

csökönyösen és javíthatatlanul ostobák. Mostanáig minden olyan tökéletes volt, minden oly remekül összevágott! Fillmore-nak meg sem fordult a fejében, hogy Sally esetleg tönkreteheti az egészet, hogy nem hajlandó eljátszani a reá kiosztott szerepet. Ez a frigy a lehető legjobb dolog lett volna, ami csak történhet. Fillmore nem is csupán a kérő impozáns vagyona miatt helyezkedett erre az álláspontra, bár nehéz lett volna tagadnia, hogy a Carmyle-féle bankszámlához való sógori hozzáférés lehetősége rózsaszín ragyogásba vonta az elképzelt jövőt. Emellett azonban őszintén szerette és becsülte is azt az embert. Tetszett neki csöndes, arisztokratikus visszafogottsága. Jól nevelt, értelmes fickó, Sallynek épp ilyen férjre lett volna szüksége. De most tönkretett mindent. Perverz szeszélyességgel, ami egyébként egész, amúgy fölöttébb vonzó nemére jellemző, felrúgta a rocskát.

- De miért?
- Jaj, Fill! - Sally számított arra, hogy a történteket hallva ezek a tünetek jelentkeznek majd a bátyjánál, de most, hogy a helyzet bekövetkezett, mégis idegtépőnek érezte. - Azt hittem, hogy ezt könnyű belátni.
- Azt akarod mondani, hogy nem tetszik?
- Nem tudom, tetszik-e vagy sem. Annyira biztosan nem, hogy feleségül menjek hozzá.
- Pedig hihetetlenül jó fej.
- Igen? Ez a te véleményed. Én nem tudom.

A testi táplálék iránti parancsoló vágy kezdett felülkerekedni a lelki megrázkódtatással vívott, Fillmore teljes figyelmének elfoglalására irányuló küzdelemben.

- Menjünk át a szállodába, és beszéljük ezt meg. A szállodában meghívlak egy vacsorára.
- Köszönöm, most nem akarok enni.
- Nem akarsz enni? - hitetlenkedett Fillmore.

Eddig csak hallomásból tudott arról, hogy ilyen fajta különcök is vannak a világon, nehezére esett átélnie, hogy személyesen ismeri az egyiket.

- Nem, de azért menj csak.
- Igen, de beszélni akarok...

Nem Fillmore volt az egyetlen, aki beszélni akart. Ebben a pillanatban egy alacsony, sportos megjelenésű emberke sietett oda. Kockás

tweedöltönyt viselt, amelyet szabója az újsághirdetésben a „megnyerő" jelzővel kínált volna, és - dacolva a közkeletű előítélettel - barna keménykalapot. Mr. Lester Burrowes, miután letudta az ügyet, amely pár perccel ezelőtt félbeszakította beszélgetésüket, most ismét arra törekedett, hogy végére jusson ifjú védence magasztalásának.

- Nehogymá, Mr. Nicholas, csak nem pommost akar elmenni? A Pöröly májön kifle a ringbe.

Sallyre nézett, tekintetében ki nem mondott kérdés fogalmazódott meg.

- A húgom... Mr. Burrowes - rebegte Fillmore erőtlenül.

- Mr. Burrowes Pöröly Butler menedzsere.

- Üdvözlöm - mondta Sally.

- Örvendek - felelte Mr. Burrowes. - Hallja...

- Éppen át akartam ugrani a szállodámba, hogy bekapjak valamit - mondta Fillmore.

Mr. Burrowes lendületes mozdulattal elkapta Fillmore zakójának gombját, és csillogó szemmel fogva tartotta.

- Persze, de előbb még hammondjak meg valamit. Ezt a én srácomat még sose nem látta csúcsformában. De elhiheti nekem, ez a gyerek nagyon ott van. Ez egy sámán. Ez egy varázsló. Mit mondjak, begyakrolt egy oan bal lengőt, hogy...

Fillmore kétségbeesetten kereste Sally tekintetét, és a lány megsajnálta a bátyját. Nemsokára neki fogja szegezni a kérdést, hogy merte elbocsátani Pipacsot alkalmazásából - és bizony nagyon jó magyarázatra lesz szükség -, addig azonban észben tartotta, hogy ez az ember a testvére, és most szenved.

- Ő a legdrzsöltebb knyűsúlyú bokszló - folytatta Mr. Burrowes lázasan -, Joe Gans óta. Ez émmondom magának! Ez egy...

- Bírna a Pöröly Butler hatvanat mérlegelni anélkül, hogy legyöngülne? - kérdezte Sally.

Az egyszerű kérdés elképesztő hatást gyakorolt Mr. Burrowesra. Lehullott Fillmore kabátgombjáról, mint egy kimerült pióca, és apró száját ernyedten eltátotta. Mintha egy kisgyermek egy felsőbb algebrai probléma megoldását vezetette volna le váratlanul egy kiváló matematikusnak. Mr. Burrowes életében előfordultak már olyan nők, akik érdeklődtek az ökölvívás iránt - ifjabb korában, amikor híres pehelysúlyú volt, három

felesége közül a legelső minden mérkőzésén ott ült a szorító mellett, és a legszakszerűbb kifejezésekkel biztatta, hogy üsse le ellenfele buráját -, de Sally megjelenése és viselkedése alapján nem gondolta volna, hogy ő is egyike lehet a kiválasztottaknak. Csak tátogott rá, és a megkönnyebbült Fillmore úgy surrant távolabb, mint a kígyó hipnotikus tekintete alól felszabadult madárka. Nem volt biztos benne, hogy helyesen jár-e el, ha húgát magára hagyja az edzőtábor meglehetősen szabados környezetében, de az önfenntartás ösztöne elbillentette a mérleget. Régen volt már, amikor reggelit vett magához, ha hamarosan nem jut táplálék a szervezetébe, megindul a bomlási folyamat.

- Tessé? - kérdezte Mr. Burrowes kában.

- Tizenöt menetre volt szüksége Ciklon Mullins ellen - folytatta Sally sötéten -, mire a bíró kihozta győztesnek, K-lábú Binns pedig...

Mr. Burrowes magához tért.

- Nem ám úgy van - tiltakozott. - Nehogy má elhiggye, amit a lapokba irkának. A bíró tisztára ellenünk volt, a Ciklon meg teljes fél percig feküdt ott, és rá se számolt egyáltalába. Hallja! Van oan város, amelyikbe ki kell nyírni a ellenfelet, mire hajlandók rászámolni. Azt má mégse tehették meg, hogy ne hozzák ki győztesnek a srácot, mer utcahosszal vezetett egész idő alatt. Látta valaha a Pörölyt, kisasszony?

Sally kénytelen volt beismerni, hogy még nem volt szerencséje. Mr. Burrowes egyre növekvő izgalommal benyúlt a belső zsebébe, előhúzott egy képes levelezőlapot, és Sally kezébe nyomta.

- Ez a Pöröly - mondta. - Rukkolja meg, aztá mondja meg, nem-e néz ki fantaszkusan.

A fénykép egy fiatalembert ábrázolt tovább már nem csökkenthető öltözékben, fájdalmasan összegörnyedve, mintha heveny gyomorgörcs kínozná.

- Idehívom, adjon rá attógramot magának - mondta Mr. Burrowes, mielőtt Sally rájött volna, hogy a műtárgyat nem kölcsönbe kapta, hanem ajándékba. - Gyerejde, Pöröly! Köllesz.

Egy fürdőköpenyes ifjú, aki hódolóinak gyűrűjében a szorító mellett beszélgetett, erre odafordult, és komótosan elindult feléjük, majd Sallyt megpillantva megszaporázta lépteit. Nagy tisztelője volt a női nemnek.
Mr. Burrowes elvégezte a kölcsönös bemutatást.

- Pöröly, ez itt Miss Niklas, azér jött, hogy megnézze a edzésedet. Mondtam neki, nagyot fogsz alaktani. - Majd Sallyhez fordult. - Nyútson kezet, ksasszony, Pöröly Butler-nek, a kövkező knyűsúlyú vágbajnoknak.

Sally megállapította, hogy Mr. Butler fényképe erősen hízelgő ábrázolat. A rajta látható személy a valóságban kivételesen visszataszító fiatalember volt. Szája görbülete aljasságról és kegyetlenségről árulkodott, tekintetében hideg arrogancia tükröződött, egész lényének veszedelmes és baljós kisugárzása volt. Sallynek az sem tetszett, ahogy a sportember vigyorgott rá.

Ennek ellenére igyekezett barátságos lenni.

- Remélem, győzni fog, Mr. Butler - mondta.

Ezt mondván Sally mosolyt erőltetett az arcára, s ettől a jövendő bajnok maradék kételyei is eloszlottak, bár sohasem voltak komolyak. Biztos volt benne, hogy újabb hódítást tett. De hát mindig így jár a lányokkal. Megvan benne az a bizonyos hogyishívják. Mellkasa önelégülten duzzadt a fürdőköpeny alatt.

- Mi az, hogy! - felelte kurtán.

Mr. Burrows az órájára nézett.

- Ideje kezdeni, Pöröly.

A bajnoki cím várományosa levette tekintetét Sally arcáról, amelyet mostanáig hódítóhoz illő pillantással méregetett, és kissé sértetten végignézett a közönségen. Az érdeklődők távolról sem voltak annyian, amennyit szeretett volna, és a csoportnak legalább egyharmada szabadjegyes újságíró volt.

- Hát jó - mondta unottan.

Ismét Sallyre pillantva némiképp felélénkült, egykedvűsége oszladozott. Lehet, hogy a nézők száma csekély, ám egy ragyogó szempár azért imádattal fogja figyelni.

- Kezdetnek lenyomok két menetet Piroskával - mondta. - Látta valahol? Sose lehet megtalálni, amikor kéne.

- Idehívom - mondta Mr. Burrowes. - Itt kellgyen vahol.

- Máma kikészítem áztat a kőiket - mondta Mr. Butler hidegen. - El van má teljesen szemtelenedve.

A menedzser elrobogott, Pöröly Butler pedig egy búcsúvigyort követően magára hagyta Sallyt, és a kötelek között bebújt a szorítóba. A közönség

köreiben némi érdeklődés, mozgolódás támadt, bár a bennfentes újságírók nem nyilvánítottak érzelmeket. Mr. Burrowes újra megjelent, és egy fiatalembert terelgetett, aki éppen a pulóverét húzta le magáról, ezért nem lehetett látni az arcát. Keménykötésű ifjúnak látszott. A pulóver alól izmos vállak bontakoztak ki.

Egy utolsó rántás, és a fejéről is lekerült a pulóver. Kócos, csapzott, élénkvörös hajzat bukkant elő; amikor Sally megpillantotta, önkéntelenül felszisszent a megdöbbenéstől, erre sokan odakapták a szemüket. A vörös hajú fiatalember pedig, aki éppen lehajolt, hogy fölvegye kesztyűjét, hirtelen fölegyenesedett, és értetlen, hitetlenkedő tekintettel meredt rá, miközben arca lassan karmazsinvörösre váltott.

3

Az energikus Mr. Burrowes törte meg a varázst.

- Gyerünk, gyerünk - mondta türelmetlenül. - Tempó, Piroska, tempó!

Pipacs Kemp összerezzent, mint egy alvajáró, ha felébresztik. Magához tért, és lassan elkezdte felhúzni a kesztyűt. Megnyerő vonásain jól látszott, milyen kínos zavarban van. Arca ugyanolyan színű lett, mint a haja.

Sally megbökte a menedzser könyökét. Mr. Burrowes bosszúsan fordult oda, de kényszeredett mosoly ült arcára, amikor meglátta, ki az, aki megzavarta.

- Ez? - felelte Sally elsuttogott kérdésére. - Ez csak a Pöröly egyik edzőparnere.

- De...

Mr. Burrowes türelmetlenül félbeszakította, mert eljött a cselekvés ideje.

- Bocsátót kék, ksasszony, de muszáj odafgyelnem. Sürget a zidő.

Sally visszavonult. Úgy érezte magát, mint egy hitetlen, aki becsöppent valahova, ahol különös szertartást celebrálnak. Ez a hely a férfiaké, a nők maradjanak a háttérben. Sally úgy érezte, nagyon kicsi, és mégis nagyon útban van, mint egy templomba tévedt kiskutya. Az új helyzet ünnepélyessége szent borzadállyal töltötte el.

Pipacsot nézte, aki kerülte a tekintetét, a szorító túlsó sarkában a ruházatával vacakolt. Megközelíthetetlen volt, mintha egy másik világban tartózkodna. Sally tágra nyílt szemmel bámulta, Pipacs pedig zavartan csoszogott, és a kesztyűjét húzkodta.

Mr. Butler ezenközben lehullatta fürdőköpenyét, kihúzta magát, és hányaveti nemtörődömséggel fölvett egy másik pár kesztyűt, majd egy kis árnyékbokszolással múlatta az időt. Ritmikusan mozgott előre-hátra, hol hátrakapta a fejét, hol kilőtte bebugyolált öklét, és Sally testén végigfutott a hideg, ennek az embernek vadállati erejét látva. A köntösbe burkolózva pusztán veszedelmes volt, a rövid nadrágban, amely fedetlenül hagyta duzzadó izmait, rettenetesnek, végzetesnek látszott: egy rombológép, egy emberbőrbe bújt párduc.

Sally legalábbis ilyennek látta, de a mellette álló zömök, gülüszemű férfit nem nyűgözte le ennyire. Látnivaló volt, hogy ő az egyik főokos, akit az irodai kifutófiú emlegetett, ugyanis nyílt elégedetlenséggel fogadta a bemutatót.

- Árnyékboksz - mondta a mellette állónak fitymálóan. - Ahhoz persze ért. Egyedül én is bírok tangózni, ha nincs partner, aki az utamba álljon. De elég, ha egyet jól behúznak neki, és megnézheti magát.

Barátja, akin szintén látszott a kiérlelt bölcsesség, kurta bólintással jelezte egyetértését.

- Aha - helyeselt.

- Lew Lucas - mondta az első főokos - ugyanilyen fürge, de az bír ütni is.

- Aha - észrevételezte a másik főokos.

- Csak mert szétpüfölt már egy csomó szerencsétlen edzőpartnert - mondta az első főokos elfogulatlanul -, már azt hiszi, hogy lett belőle valaki.

- Aha - így a másik főokos.

Sally ezekből a megjegyzésekből, melyek teljes értelme rejtve maradt előtte, levont azért valamicske megnyugtató következtetést. Egy örömteli pillanatig végre nem az oroszlán elé vetett mártírt látta Pipacsban. Mr. Butler, gondolta, talán nem is annyira rettenetes, mint amilyennek vélte. A fellélegzés azonban rövid életűnek bizonyult.

- Ezt a kis vörös mócsingot persze bekapja uzsonnára - folytatta az első főokos. - Ehhez ért a legjobban, kicsinálni az edzőpartnereit. Lew Lucas viszont...

Sallyt nem érdekelte Lew Lucas. Ismét rátelepedett a bénító félelem. Ezek a szakavatottak Mr. Butlert nem becsülték sokra, de afelől mégsem

volt kétségük, mit tesz Pipaccsal hamarosan. Sally szeretett volna elsomfordálni onnan, de valami erő, amely erősebb volt az akaratánál, fogva tartotta; kapaszkodott a kötélbe, és elveszetten nézte a szorítót.

- Felkészté, Pöröly? - kérdezte Mr. Burrowes.

A jövő bajnoka hanyagul bólintott.

- Akkó hajrá - mondta Mr. Burrowes.

Pipacs abbahagyta kesztyűje húzkodását, és bement a szorító közepére.

4

Minden megtanulható mesterség közül az ökölvívás az, amelyben a képzett szakember a legélesebben különbözik a kontártól. Más területeken a lelkes amatőrnek meglehet a reménye arra, hogy sikeresen mérkőzhet meg azzal, akinek szakmája az, ami neki csak kedvtelés - de nem így az ökölvívásban. Pöröly Butler egész viselkedése azt sugallta, hogy tisztában van ezzel az igazsággal. Ha azt mondjuk, magabiztos volt, azzal nem mondunk eleget. Oly gondtalan könnyedséget tanúsított, mint az ölbeli kisgyermek, aki arra készül, hogy kis lapátjával leromboljon egy homokvárat. Lehet, hogy Ciklon Mullinsok tizenöt meneten keresztül állva maradtak vele szemben, holott K-lábú Binnseknek már az ötödikben megadták magukat, ám ha egy edzőpartner, ráadásul amatőr edzőpartner pépesítéséről van szó, Pöröly Butler tisztában volt lehetőségeivel. Ebben igazán otthonosan mozgott, és ezt nem is igyekezett eltitkolni. Szokásához híven lehajolva kezdett, majd kipattant, mint a támadó csörgőkígyó, és enyhén megpöccintette Pipacs arcát a kettős fedezék fölött. Ezután megint behajolt, és ruganyosan körözni kezdett a szorítóban, hogy kellőképpen bemutassa a nézőknek, fizetőknek és potyajegyeseknek egyaránt, milyen az igazi lábmunka. Ha Pöröly Butler egy valamire büszke a stílusában, akkor az a lábmunkája.

Az „enyhén" igencsak relatív kifejezés; az ütés, amely Pipacs arccsontján csattant, a jelenlévőkre más-más jellegű és mértékű hatást gyakorolt. Pipacs szenvtelen és egykedvű maradt. Sally a lelke legmélyéig megrendült, és erősebben kellett kapaszkodnia a kötélbe, hogy talpon tudjon maradni. A két főokos nyíltan gúnyolódott. A főokosok, a sportág bennfentes ismerői a mozzanatot hallatlanul mulatságosnak ítélték. Hajlamosak voltak az ütést, amely egy harmadik személyt ért, nem pedig

őket, nem is tekinteni ütésnek. A következő két találat, amely ugyanolyan gyors és tiszta volt, mint az első, szintén hidegen hagyta őket.
- Má ez is pofon? - vetette fel az első főokos.
- Aha - helyeselt a másik főokos.

Mr. Butler azonban, ha hallotta is a bíráló hangokat - egyébként valószínűleg hallotta, mert a főokosok nem korlátozták magukat, nem finomkodtak azzal, hogy visszafogják a hangerőt-, nem zavartatta magát általuk. Pöröly Butler tudta a dolgát. Egy ragyogó szempár figyelte, és ő meg akarta mutatni ennek a szempárnak. A lányok az eleganciát szeretik. Bármelyik kocsmai nehéz fiú képes arra, hogy nekimenjen valakinek, és kicsontozza, de vajon hányan tudják ezt ügyesen, látványosan, tudományosan megoldani? Nagyon, de nagyon kevesen, gondolta Mr. Butler, ahogy könnyedén újra támadásba lendült.

Valami nekivágódott Mr. Butler orrának, amitől hátratántorodott, és a szeme környékén kellemetlen, sajgó érzés keletkezett. Elhátrált, és döbbenten, szinte fájdalmasan nézett Pipacsra, akit egészen eddig a pillanatig nem tekintett a jelenet tevékeny résztvevőjének. Az volt a szilárd meggyőződése, hogy ami történt, határozottan rossz modorra vall. Edzőpartner ilyet nem tesz.

Nálánál méltányosabb embernek megfordult volna a fejében, hogy ez az ő hibája. Tagadhatatlan, hogy nem volt eléggé óvatos. A támadás pillanatában kinézett oldalra, hogy lássa, miként fogadja Sally a tudományos szemléltető előadást, és ennek adta meg az árát. Ennek ellenére bosszúság öntötte el. Körbetáncolt a szorítóban, és átgondolta a történteket. És minél többet gondolkodott, annál kevésbé tetszett neki az ifjú segéderő viselkedése. Elméje lassanként megtelt Pipacs iránti nehezteléssel.

Pipacs gondolatait is a neheztelés töltötte be. Nem ment jól a sora, amióta idejött az edzőtáborba, de mind a mai napig sohasem táplált ellenérzést munkáltatója iránt. Pöröly Butler ma délutánig nyíltan, minden rosszindulat nélkül püfölte, ő pedig elviselte, ahogy a többi edzőpartner: szenvtelenül, mint ami hozzátartozik a napi munkához. A mai délután azonban más volt. Az a néhány hányaveti pöccintés a menet elején szándékos, tudatos sértésnek volt szánva. Ez az alak bolondot akar csinálni belőle, a karzatnak játszik. Amikor Pipacs arra gondolt, hogy éppen ki

foglal helyet a karzaton, lángra lobbant benne valami, s attól kezdve nem törődött a következményekkel. Senki, még maga Mr. Butler sem tudta nála jobban, hogy komoly küzdelemben semmi néven nevezhető esélye sincs azzal az emberrel szemben, akit holnap talán már világbajnokká avatnak, de belőle akkor sem lesz szemléltető eszköz Sally szeme láttára. Legalább meg kell próbálnia megnehezíteni a dolgot. Az volt a terve, hogy állva hal meg, s e cél érdekében jobbal nagy erővel becsapott egyet Mr. Butler alsó bordáira, amitől a sportoló fogásba menekült, a két főokos pedig éles, ugatásszerű hangokat hallatott, amelyek a bajnokjelölt iránti tiszteletlenséget voltak hivatva kifejezni.

- Hé, mi a francot képzelsz? - suttogta Pipacs fülébe a megbántott öklöző indulatosan. - Mire nézed a napot, kisfiam?

Pipacs hallgatásba burkolózott. A természet jóvoltából vörös hajával heves vérmérséklet járt együtt. Fogait összeszorította, indulatai fehérizzásig hevültek. Elkapta állát egy csonttörő felütés elől, lerázta magáról az ölelő karokat és megindult. Egy bal horog lelassította, de túlontúl magasra érkezett ahhoz, hogy megállítsa. A sarokban mindenféle kölcsönös tevékenységre került sor, majd Pöröly Butler megpróbált oldalt kitörni, mert idegesítették a hátába nyomódó kötelek, de teljesen váratlanul belefutott egy jobbos lengőbe, és elterült.

- Idő! - ordította megbotránkozva Mr. Burrowes, aki teljesen elszörnyedt az ijesztő fejleményektől. Hivatásos pályafutásából egyetlen hasonlóan döbbenetes eseményt sem tudott felidézni.

A bámészkodók sem hökkentek meg kevésbé. Jól hallható volt az általános felhördülés. Az újságírók tekintetében vad remény gyulladt, lelki szemeik előtt már látták a pillanatot, amikor beolvassák a szenzációs hírt a telefonba a sportrovat vezetőjének. A két főokos, aki folyamatos visszatetszéséről biztosította Mr. Butlert, hangos, durva nevetésben tört ki; egyikük tölcsért formált a kezéből, és arra biztatta az elesett harcost, hogy tűnjön onnét, és adja le magát javítani. Ami Sallyt illeti, rajta hirtelen, bősz, ősemberi öröm vett erőt, ami tökéletesen elsöpörte az utóbbi percek gyomorszorító lelkiismeret-furdalását. Fogsora megcsikordult, szemében örömteli izgalom lángolt. Pipacsot nézte, és nagyon szeretett volna jó neveltetéséről megfeledkezve gratuláló szavakat harsogni felé. Büszke volt erre a férfira. És a büszkeségben elvegyült egy másik, különös érzés,

amely szinte már a félelemmel volt határos. Nem azt a jámbor, szeretetreméltó fiatalembert látta maga előtt, aki fölött anyáskodni akart az élet nehézségei közepette, mert önerejéből nem lenne képes megküzdeni velük. Ez itt egy új Pipacs volt, akit nem ismert.

Azon ritka alkalmakkor, amikor a múltban padlóra küldték, Pöröly Butler kifejlesztett egy ügyes technikát: várt néhány pillanatot, pihent egy keveset, mielőtt felállt volna, hogy folytassa a konfliktust. Most azonban szinte alig ért le a deszkára, máris újra talpon volt; a második főokos gúnyolódása - kezével szeletelte a levegőt, és hangosan számolni kezdett - okafogyottá vált. Látnivaló volt, hogy Mr. Butler mottója szerint az ember célja a küzdés maga. Valójában nem is kiütés történt, csupán botlás. Pöröly Butler iskolázott lába, amely oly sok összecsapáson sértetlenül átsegítette, ez alkalommal valahogy összeakadt, és éppen akkor, amikor Pipacs ütése betalált. Nem az ütés ereje, inkább a pillanatnyi egyensúlyvesztés okozta, hogy Mr. Butler a földre került.

- Idő! - vicsorogta, és ádáz oldalpillantást vetett menedzserére. - Még szép, hogy idő!

Azzal röpködő kesztyűk forgószeleként rávetette magát Pipacsra, keresztülhajtva ellenfelét a szorítón, Mr. Burrowes pedig zsebórával kezében, leesett állal bámulta a fejleményeket. Ha Pipacs új Pipacsként mutatkozott meg Sally előtt, Mr. Burrowes ugyanígy új Pöröly Butlert látott a régi helyén, vagy még inkább, mert a menedzser felnyögött attól, amit látott. Hideg fej, tapasztalat és technika - védencének e tulajdonságai tették őt oly becsessé Mr. Lester Burrowes számára, ezek töltötték degeszre mindkettejük bankszámláját. De most, élete legfontosabb mérkőzésének előestéjén, az újságírók szeme láttára sutba dobja mindezt, és lejáratja magát egy közönséges edzőpartnerrel. Keserves csapás volt ez Mr. Burrowes számára. Ha ez a primitív előemberré való lehanyatlás élesben, valamelyik mérkőzésen következik be, talán szomorkodott volna, és korholó szavalat dörmög védence fülébe, amikor a menet végén kijön a szorító sarkába, de nem érezte volna a kiszolgáltatottság rémületét - azt a fajta iszonyatot, amit egy egyházfő érezhet, ha azt kell látnia, hogy kedvenc püspöke a nyilvánosság előtt átadja magát a dzsesszmuzsika élvezetének. Pöröly Butler képes odáig alacsonyodni, hogy minden erejét latba veti egy edzőpartner ellen - ez döbbentette meg Mr. Burrowest. Az

ilyesminek is van illemkódexe. A bajnok eszméletlenre verheti edzőpartnerét, ha a kedve úgy hozza, de csak könnyedén, lezseren. Nem mutatkozhat meg rajta az igyekezet.

Márpedig most semmi sem volt nyilvánvalóbb, mint az, hogy Pöröly Butler igyekszik. Teljes lelkével, minden harciasságával azon iparkodott, hogy Pipacsot sarokba szorítsa és elpusztítsa. A csata végigzúgott a szorítón, dübörgött fel és alá, keresztben és kasul; ám Pipacs, mint a förgetegben hánykódó hajó, valamiképp mindig átvészelte a vihart. A cséphadaróként csapkodó karok közül újra és újra kiszabadult, megzúzva, véresen, de további küzdelemre készen.

Pöröly Butler dühe ugyanis önmaga ellen fordult. Ha meg tudta volna őrizni hűvös, tudományos önmagát, másodpercek alatt áttörhette volna a védelmet, és elsöpörhette volna Pipacsot. Csakhogy visszazuhant a képzetlen újonc harcmodorához. Ütött és nem talált, megint ütött és megint nem talált, aztán talált, de nem létfontosságú helyen... Ráadásul most már az ő arca is vérzett. Az események vad forgatagában a szent kút kiáradt, Mr. Butler vicsorgó fogai piros bevonatot kaptak.

A főokosok nem találtak szavakat. Egymásnak dőltek, és egymás hátát lapogatták. Egyiküket rázta a kacagás - vagy a zokogás.

Aztán hirtelen eljött a vég, ugyanolyan gyorsan és váratlanul, ahogy az egész elkezdődött. Pöröly Butler végre kimerült a vad csapkolódásban, és a fáradtság meghozta a józan eszét. Lába visszatalált a finom, szövevényes tánclépésekhez. Ballal kétszer is pontosan betalált. Egy gyors csel, egy rövid, megrendítő horogütés, és Pipacs ott állt leeresztett kézzel, védtelenül, reszkető térddel, imbolyogva a szorító közepén.

Pöröly Butler kimérte a távolságot, és Sally lehunyta szemét.

XIV. fejezet
Mr. Abrahams visszaveszi régi dolgozóját

1

Tudjuk: az az igazi boldogság, ha másokat boldoggá tehetünk. Ennek megfelelően, amikor Pöröly Butler az előző fejezetben leírt kínos epizód után mintegy harminc órával Jersey Cityben, a szorítóban magához tért az

önkívületből, és megtudta, hogy Mr. Lew Lucas a harmadik menetben kiütötte őt, csöndes elégedettséget is érezhetett volna. Az a tény, hogy nem volt képes kivédeni a rövid balhorgot követő, az állcsúcsra irányuló jobbkezest, számos ember sorsát előre mozdította.

Mr. Lew Lucas például, hogy csak egyet említsünk ezek közül, észrevehetően örvendezett. Mr. Lucas szekundánsai szintúgy, sőt egyikük odáig is elment, hogy csókot nyomott a bajnok orcájára. A közönséget pedig, amelynek tagjai nagy összegekkel fogadtak Mr. Lucas győzelmére, szintén öröm töltötte el. Pöröly Butler azonban mégsem volt vidám. Ha úgy fogalmazunk, hogy sértődöttsége disszonáns hangot csempészett az általános vigalom harmóniájába, azzal keveset mondtunk. Ahogy kikászálódott a szorítóból, arcát sötét komorság torzította el.

A boldogság azonban, amelyet kiváltott, zavartalanul terjedt tovább. A két főokost, akik személyesen nem voltak jelen a mérkőzésen, a fogadóiroda távírója tájékoztatta az eredményről, és ők mámoros örömmel kiáltották világgá, hogy ötszáz dollárral váltak gazdagabbá. A Fillmore Nicholas Színházi Produkciók Kft. pattanásos kifutófiúját a földalatti vasút utazóközönsége megjegyzésekkel illette, amikor a reggeli újságot olvasva harsány kurjantást hallatott, ugyanis Mr. Butler állcsúcsának sérülékenysége révén ő is vagyonosabbá vált. A kis lakásában reggeliző Sally is vad elégtételt érzett, amikor a sportrovatból értesült a világbajnok kihívójának elestéről. Nem sok mindenki iránt érzett ellenszenvet, de Pöröly Butler heves visszatetszést keltett benne.

Lew Lucast ezzel szemben, úgy érezte, tudná kedvelni. Ha a világbajnok személyes jó barátja lett volna Pipacsnak, a rendelkezésére álló, korlátozott idő alatt akkor sem tudott volna alaposabban bosszút állni érte. Az első menetben mindenféle alakmódosító eljárásokat alkalmazott Mr. Butler bal szemén, a második menetben a nevezett úr felső testén folytatta a megkezdett munkát, a harmadik menetben pedig kiütötte. Tehetett volna bárki többet ennél? Sally úgy vélte: nem, ezért Lew Lucas egészségére ürítette kávéscsészéjét, és remélte, hogy a bajnok idős édesanyja büszke a fiára.

Sally könyökénél megszólalt a telefon. Fölemelte a hallgatót.

- Halló!
- Izé, halló - mondta egy hang.

- Pipacs! - kiáltott fel Sally örömmel.
- Hogy mondjam, irtóra örülök, hogy visszajöttél. Csak ma reggel kaptam meg a leveledet. A panzióban találtam meg. Éppen benéztem, és...
- Pipacs - vágott közbe Sally -, a hangod is zene füleimnek, de látni akarlak. Hol vagy?
- Szemben veled, a patikában. Arra gondoltam, hogy...
- Gyere ide azonnal!
- Szóval nem bánnád? Csak meg akartam kérdezni...
- Miért nem kerestél mostanáig, te szerencsétlen?
- Tudod, az a helyzet, hogy tegnap nem sokat mászkáltam ki. Mármint...
- Tudom. Persze. - Sally hangjában megcsendült a részvét. Egy gyors oldalpillantással elismerést és köszönetet küldött Lew Lucas fényképének, amely a reggeli újságból ragyogott rá. - Szegénykém! Hogy érzed magad?
- Hát egész jól. És te?
- Gyere át gyorsan.
A vonal túlsó végén kis csend támadt.
- Figyelj.
- Igen?
- Nem vagyok valami fényes látvány, érted.
- Sose voltál. Tedd le, és siess.
- Úgy értem...
Sally határozott mozdulattal letette a telefont. Néhány percnyi izgatott várakozás után lépések hangzottak fel a folyosón. Megálltak az ajtaja előtt, megszólalt a csengő. Sally az ajtóhoz szaladt, kitárta, és összerándult a megdöbbenéstől.
- Jaj, Pipacs!
A fiatalember pontosan fogalmazott, amikor azt mondta, hogy nem nyújt fényes látványt. Sértetlen jobb szemével rajongva nézte a lányt, a másik szeme azonban rejtve maradt egy terjedelmes, sötétlila duzzanat mögött. Bal arccsontját jókora zúzódás éktelenítette, feldagadt ajka pedig némiképp a beszédet nehezítette meg számára.
- Semmi gond - igyekezett megnyugtatni Sallyt.
- Hogyne lenne? Ez rémes! Jaj, szegény drágám! - Vérszomjasan, összeszorított fogakkal sziszegte: - Bárcsak megölte volna!
- Há?

- Bárcsak Lew Lucas, vagy mi a neve, megölte volna azt a vadállatot.
- Á, hát nem is tudom, tudod? - Pipacsnak azt diktálta a sportszerűség, hogy védelmébe vegye egykori munkáltatóját az ellenséges érzelmekkel szemben. - Nem is egy annyira rossz fej. Már hogy a Pöröly Butler, úgy értem.
- Komolyan azt akarod mondani, hogy nem gyűlölöd?
- Á, semmi bajom vele. Próbáld meg az ő szemszögéből nézni, vagy hogy mondjam. Ha belegondolsz, nem is lehet rossz néven venni tőle, hogy kicsit fölhúzta magát a meccs előtt. Amikor az edzőpartnere fogja magát, és ilyeneket csinál. Világos, hogy nem volt oda tőle. Az én hibám volt kezdettől fogva. Nem lett volna szabad behúznom neki, de valahogy... Amikor bohócot akart csinálni belőlem, és tudtam, hogy te is ott vagy... Szóval úgy éreztem, nekem is mutatnom kellene valamit. Persze nem lett volna szabad. Az edzőpartnernek nincs joga...
- Ülj le - mondta Sally. Pipacs leült.
- Pipacs - jelentette ki Sally -, te annyira jó vagy, hogy az már maga az élhetetlenség.
- Ne már!
- Azt hiszem, ha valaki leütne egy homokzsákkal, és elrabolná az órádat láncostul, olyasmit mondanál, hogy talán mindkét részről történtek hibák, vagy valami hasonlót. Én csak egy gyönge nő vagyok, de én azt mondom, bárcsak Pöröly Butler nyomorultul elpusztult volna. Elmentem volna, hogy táncoljak a sírján... De voltaképpen mi vitt rá, hogy elvállalj ilyesmit?
- Hát akkor éppen ez az egy lehetőség adódott. Elég sokat bokszoltam annak idején, és teljesen jó formában vagyok, meg minden, és úgy láttam, hogy ez a kezdete lehetne valaminek. Egy lehetőség, amiben lehet érvényesülni. Elég jól fizetnek, érted, és kellemes élet...
- Kellemes? Az, hogy így szétvernek?
- Á, az ember alig veszi észre. Mindig is eléggé bírtam a bunyót. Aztán, tudod, amikor a bátyád kirúgott...
Sally felkiáltott.
- Hát ez nem lehet igaz! Aznap délután külön azért mentem el White Plainsbe, hogy megkeressem Fillmore-t, és kivallassam erről... aztán

valahogy szóba sem került a dolog. Azóta meg nem is láttam, nemhogy beszélni tudtam volna vele.

- Nem? Elfoglalt ürge a bátyád.
- Miért engedett el Fillmore?
- Elengedett? Aha, úgy érted, hogy... Hát, tudod, volt egy kis zűr. Egy kis félreértés.
- Mi történt?
- Á, semmi. Csak egy...
- Mi történt?

Pipacs elgörbült vonásain zavar tükröződött. Kínban tekintgetett ide-oda a szobában.

- Nem érdemes beszélni róla.
- De érdemes beszélni róla! Jogom van tudni. Én küldtelek Fillmore-hoz...
- Hát - szólott Pipacs -, az irtó rendes dolog volt tőled.
- Ne szólj közbe! Én küldtelek Fillmore-hoz, nem rúghatott volna ki anélkül, hogy előbb meg ne beszélje velem. Mi történt?

Pipacs kétségbeesetten csavargatta ujjait.

- Peches ügy volt. Tudod, a felesége... Nem is tudom, ismered a feleségét?
- Persze, hogy ismerem.
- Még szép, hogy ismered, hát nem? Hiszen a bátyád felesége, vagy hogy is mondjam... - hadarta Pipacs. - Bár, ami azt illeti, elég sokszor előfordul, hogy két sógornőnek semmi köze sincs egymáshoz. Ismerek egy ürgét...
- Pipacs - mondta Sally -, hiába reméled, hogy el tudod terelni a figyelmemet, ha mindenféle másról karattyolsz. Szilárd vagyok és eltökélt és rendíthetetlen, és ki fogom szedni belőled ezt a történetet, ha kell, hát harapófogóval. Ott tartottál, hogy Fillmore felesége...

Pipacs kénytelen-kelletlen visszatért a főtémára.

- Tudod, Gladys az egyik reggel bejött az irodába, és elkezdtünk bolondozni...
- Bolondozni?
- Szóval, úgy birkózni egymással.
- Birkózni?

- Legalábbis én.
- Te mit?
- Huzakodtam vele egy kicsit, érted.

Sally elkerekedett szemmel nézte a szabadosság élharcosát.

- Hogy kell ezt érteni?

Pipacs zavara nőttön-nőtt.

- Szóval, tudod, arról volt szó, hogy elég csöndesen jött be, amikor éppen nézegettem valamit, és nem vettem észre hogy ott van, amíg ki nem kapta a kezemből azt az izét...
- Mizét?
- Azt az izét. A dolgot, amit nézegettem. Lenyúlta... vagyis elcsórta, szóval kikapta a kezemből, érted, és nem akarta visszaadni, és eléggé elkezdett szemétkedni, én meg elkaptam, és kicsit birkóztam vele, amikor bejött a bátyád. Szerintem - vonta le Pipacs a logikus következtetést - igazából együtt jöttek az irodába, de ő valamiért lemaradt, például beszélt valakivel, vagy valami... és hát szóval eléggé felhúzta magát, amikor meglátta, hogy cselgáncsozom a feleségével. Ha belegondolsz, ezt senki se venné szívesen - mondta Pipacs, az igazságosság örök szószólója. - No most, akkor nem mondott semmit, de kicsit később behívott magához, és kirúgott.

Sally a fejét csóválta.

- Ennél idétlenebb mesét még nem is hallottam. Mi volt az, amit Fillmore-né elvett tőled?
- Hát, egy olyan izé.

Sally ellentmondást nem tűrően rácsapott az asztalra.

- Pipacs!
- Szóval az a helyzet - mondta vendége sarokba szorítva -, hogy egy fénykép volt.
- És kié? Pontosabban: kiről?
- Hát... Rólad, ha tudni akarod.
- Rólam? - bámult Sally. - De hiszen én nem adtam neked fényképet magamról.

Pipacs arca olyan volt, mint aki bíborban született, és úgy maradt.

- Hát adni nem adtad nekem - motyogta. - Szóval, hogy akkor még nem adtad, amikor...

- Szent ég! - Sally hirtelen megvilágosodott. - A fénykép, amit aznap kerestünk, amikor beköltöztem! Elloptad? Egész idő alatt nálad volt?
- Hát, ami azt illeti, tényleg elcsórtam...
- Te csaló! Te szélhámos! És közben úgy tettél, mintha segítenél megkeresni! - Sally szinte tisztelettel bámulta Pipacsot. - Sosem gondoltam, hogy ilyen cseles és ravasz vagy. Egyre újabb oldalaidat fedezem fel.

Kis csend lett. Pipacs a töredelmes beismerés után némiképp megkönnyebbült.

- Remélem, hogy nem vagy nagyon kiakadva - mondta végül. - Tudod, csak ott hevert az a kép, nekem meg eszembe jutott, hogy kéne nekem. Nem volt képem hozzá, hogy elkérjem, úgyhogy...
- Sose mentegetőzz - mondta Sally kedvesen. - Ez számomra hízelgő. Ezek szerint tehát már megint én okoztam a bukásodat, igaz? Nem vitás, én vagyok a rossz szellemed, Pipacs. Kezdem úgy érezni magam, mint az akasztófa tövén nőtt virág. Először belelovaltalak, hogy megsértsd a családodat... Igaz is, már régóta meg akarom köszönni. Most, hogy találkoztam Donald bácsikáddal, már értem, hogy a közjó érdekében tetted, amit tettél. Előbb ott romboltam le az esélyeidet, és végzetes szépségem - levéltárca méretű másolatban - ismét a vesztedet okozta. Természetesen kötelességem, hogy új munkáról gondoskodjam számodra, tisztában vagyok vele.
- Nem, tényleg, kösz, de ne fáradj. Megleszek.
- Tartozom ezzel. Nézzük csak: mihez értesz? Mondjuk, persze, a lopáshoz, de az büntetendő. Próbáltad a pincéri, az ökölvívói és a jobbkézi szakmát, de egyik sem vált be. Van újabb ötleted?

Pipacs megrázta a fejét.

- Valami majd csak adódik, szerintem.
- Jó, de mi? Most már végre valami jót kellene kitalálni. Nem szeretném, ha egy szép napon a Broadwayn sétálva utcaseprőként látnálak viszont. Nem örülnék, ha egyszer küldöncöt hívnék, és te jelennél meg. Inkább olyasmit képzelnék, hogy bemegyek a bankomba elintézni egy hiteltúllépést, és azt mondják, hogy az elnök úr két percet tud rám szánni, és amikor alázatosan bekúszom az irodába, ott pöffeszkedsz egy nagy karosszékben, és adod a bankot. Hát semmi sincs a világon, amihez értesz,

de mégis annyira szilárd és stabil, hogy öregkorodban ne kelljen szegényházba vonulnod? Gondolkozz!

- Persze ha lenne egy kis tőkém...

- Á! Az üzletember! És mit - tudakolta Sally - szándékozna tenni, Rothschild úr, ha lenne egy kis tőkéje?

- Csinálnék egy olyan kutya-izét - vágta rá Pipacs habozás nélkül.

- És mi az a kutya-izé?

- Hát egy olyan hogyismondják. Kutyáknak.

Sally bólintott.

- Ó, egy olyan hogyismondják, mégpedig kutyáknak! Most már értem. Először kicsit homályosan fogalmaztál. Pipacs, te szerencsétlen pupák, miről beszélsz? Mi az a hogyismondják kutyáknak?

- Hát egy olyan hely, amit szoktak csinálni. Tenyésztenek kutyákat, meg eladják, meg díjakat nyernek, meg minden. Rengeteg ilyen van mindenfelé.

- Ó, kennelre gondolsz?

- Igen. Kennel.

- Milyen különösen jár az eszed, Pipacs. A világért nem mondanád ki már az elején, hogy kennel, igaz? Az nem lenne elég bonyolult. Ha valaki megkérdezné, hol ebédeltél, azt felelnéd: „Hát egy olyan hogyismondjákban, birkasültnek." Pipacs, komolyan mondom, ebben lehet valami. Amióta csak ismerlek, most először érzem azt, hogy szinte már majdnem értelme van annak, amit mondasz. Remekül értesz a kutyákhoz, igaz?

- Irtóra bírom őket, és hát kicsit foglalkoztam is velük. Ha úgy vesszük, bár lehet, hogy ez hencegésnek tűnik, de nem sok minden van, amit ne tudnék a kutyákról.

- Meghiszem azt. Szerintem te magad is tiszteletbeli kutya vagy. Már akkor láttam, amikor leállítottad azt a marakodást Roville-ban. Belevetetted magad egymillió különböző fajtájú szelindek bömbölő tengerébe, súgtál valamit a fülükbe, mire egy csapásra lecsillapodtak. Nahát, minél tovább nézegetem ezt az ödetet, annál jobban tetszik. Azt hiszem, ez az egyeden dolog, amiben sikeres lehetsz, akár akarod, akár nem. Jól jövedelmez, gondolom.

- Azt hallom, száz százalékot hoz a befektetett tőkére.

- Száz százalékot? Ez tisztára úgy hangzik, mintha Fillmore mondaná. Legyünk szerények, maradjunk kilencvenkilenc százaléknál. Pipacs megfogtad az Isten lábát. Ne is mondj többet. Te leszel a Kutyakirály, a legnagyobb hogyishívjákos, országos szinten. De hogy kezdesz hozzá?
- Tudod, az a helyzet, hogy odafönn White Plainsben összefutottam egy ürgével, akinek van egy ilyen izéje, és el akarja adni. Onnan jött az egész ötlet.
- Még ma hozzá kell látni. Vagy holnap kora reggel.
- Jó - mondta Pipacs kétkedően. - Csak, tudod, van ez a bökkenő.
- Milyen bökkenő?
- Az alaptőke. Az kell hozzá. A pasi ötezer dollár alatt nem fogja eladni.
- Kölcsönadok ötezer dollárt.
- Ne! - így Pipacs.

Sally bosszús pillantást vetett rá.

- Pipacs, a legszívesebben kiosztanék egy nyaklevest - mondta.

Ebbe fog beleőrülni, gondolta: hogy az érzelmek állandóan belezavarnak az üzletbe. Az az egyszerű tény, hogy ő nő, Pipacs pedig férfi, akadályt jelenthet egy józan üzleti befektetésben? Ha Kolumbusz ugyanezt a szemellenzős álláspontot foglalta volna el Izabella királynővel szemben, Amerikát a mai napig nem fedezték volna fel.

- Nem nyúlhatok le tőled ötezer dollárt - jelentette ki Pipacs szilárdan.
- Ki beszél lenyúlásról? - bosszankodott Sally. - Egy pillanatra sem tudod elhagyni ezt a tolvajgondolkodást? Most nem szegény védtelen lányok fényképének lopkodásáról van szó. Ez most üzlet. Szerintem óriási sikered lesz ezzel a kutyadologgal, te is elismered, hogy értesz hozzá, akkor meg mit okvetetlenkedsz? Miért ne fektethetnék pénzt egy jó üzletbe? Nem akarod, hogy meggazdagodjam, erről van szó?

Pipacs megzavarodott. Az érvelés sohasem volt az erőssége.

- De hát az rengeteg pénz.
- Neked, talán. De nem nekem. Én dúsgazdag vagyok. Ötezer dollár! Mi az az ötezer dollár? Madáreleség.

Pipacs tompultan törte a fejét. Egyszerű gondolkodású ember volt, és nem ismerte Sally anyagi hátterét, csak annyit tudott, hogy nem sokkal a megismerkedésük előtt örökölt. Fillmore nagyzolása is mély benyomást

tett rá. Elég nyilvánvalónak látszott, hogy a Nicholas testvérek szerfölött vagyonosak.

- Nem szeretem én ezt - mondta.

- Nem is kell, hogy szeresd - felelte Sally. - Csak egyezz bele.

Vigasztaló gondolat ötlött Pipacs eszébe.

- Meg kell engedd, hogy kamatot fizessek.

- Megengedni? Édes fiam, megkövetelem a kamatot. Mit gondoltál, mire megy a játék? Üveggolyókra? Ez jéghideg üzlet.

- Akkor benne vagyok - lélegzett fel Pipacs. - Mit szólnál huszonöt százalékhoz?

- Ne hülyéskedj - mondta Sally gyorsan. - Hármat kérek.

- Na nem, az nem létezik - tiltakozott Pipacs. - Mármint az, hogy három. Nem bánom - folytatta engedékenyen -, legyen húsz.

- Ha ragaszkodsz hozzá, ötöt elfogadok. De többet egy centtel sem.

- Maradjunk tízben, rendben?

- Öt!

- És ha - kínálta Pipacs behízelgően - hetet mondanék?

- Életemben nem láttam még ilyen szemérmeden alkudozást - bosszankodott Sally. - Hallgass ide! Hat. És ez az utolsó szavam.

- Hat?

- Hat.

Pipacs röpke fejszámolást végzett.

- De hát az csak háromszáz dollárt jelent egy évben. Kevés.

- Mit értesz te ahhoz? Mintha nem ilyesmivel foglalkoztam volna egész életemben. Hat. Megegyeztünk?

- Aszszem.

- Akkor ezen túl vagyunk. Ez az ember, akiről beszélsz, New Yorkban van?

- Nem, odalent lakik valahol Long Island déli csücskében.

- Fel tudod hívni telefonon, hogy ne adja el másnak?

- Asszem. Tudom a címét, a száma meg szerintem benne van a könyvben.

- Akkor indíts, állapodj meg vele, mielőtt valaki más elhappolja az orrod elől. Egy percet se vesztegess!

Pipacs megállt az ajtóban.

- Figyelj, ebben te teljesen biztos vagy?
- Persze.
- Már úgy értem...
- Indíts! - vezényelte Sally.

2

Sally nappalijának ablaka az utcára nézett, amely nem tartozott ugyan a város fő ütőerei közé, mégis szolgálhatott némi látványossággal a szemlélőnek. Pipacs távozása után a lány az ablakpárkányra tette az újságot, és megosztott figyelemmel harmadszor is elolvasta a sporttudósítást, miközben lustán nézegette a külvilágot. Szép volt az idő, a külvilág a legvonzóbb arcát mutatta.

Nem régóta ült leshelyén, amikor a ház kapuja előtt egy taxi fékezett le; Sally meglepetéssel és érdeklődve figyelte, hogy a jármű belsejéből a bátyja, Fillmore kászálódik ki. A viteldíj kifizettetett, a bérkocsi elgördült, az utas pedig ott maradt a járdán, óriás árnyékot vetve a napsütésben. Sally már épp azon volt, hogy lekiált neki, amikor Fillmore oly különösen kezdett viselkedni, hogy húgának a döbbenettől torkára fagyott a szó.
Onnan az ablakból nézve Fillmore olyan benyomást keltett, mintha egy új tánc lépéseit próbálgatná; Sallyt a puszta kíváncsiság némította el: egyszerűen látni akarta, mit csinál bátyja a következő pillanatban. Először eltökélten a ház kapuja felé indult, aztán hirtelen meghőkölt, és visszahátrált. E mozdulatsort kétszer megismételte, majd gondolatokba mélyedve állt egy darabig, aztán újból az ajtó felé iramlott, de ezúttal is, mint már megannyiszor, megtorpant, mintha láthatatlan akadályba ütközött volna. Végül egy éles fordulat után elindult az utca hosszában, és eltűnt szem elől.

Sally semmit sem értett az egészből. Ha már Fillmore vette a fáradságot, hogy taxival idejöjjön, nyilvánvalóan azért, hogy őt fölkeresse, vajon miért hagyott fel tervével itt a küszöbön? Még ezen a rejtélyen töprengett, amikor megszólalt a telefon, és bátyja hangja szólalt meg fojtottan a hallgatóban.

- Sally?
- Halló, Fill. Hogy fogod elnevezni?

- Hogy fogom... Mit fogok hogy elnevezni?
- A táncot, amit a ház előtt gyakoroltál. Te találtad ki, ugye?
- Láttál? - jött zavarba Fillmore.
- Persze, hogy láttalak. Szájtátva bámultam.
- Én... izé... azért mentem, hogy beszéljek veled, Sally. Fillmore hangja elhalt.
- És miért nem beszéltél?

Csend lett - Fillmore részéről, ha a hangja pontosan tükrözte érzéseit, kínos csend. Fillmore hatalmas elméjét érezhetően felkavarta valami.

- Sally - szólalt meg végül, és szárazon köhintett a telefonba.
- Tessék.
- Én... vagyis... Megkértem Gladyst, hogy ... Gladys nemsokára ott lesz nálad. Otthon maradsz?
- Itthon. Hogy van Gladys? Nagyon szeretném már látni.
- Nagyon jól van. Csak... egy hangyányit... Egy kicsit ki van borulva.
- Kiborulva? Miért?
- Majd elmondja, ha ott lesz. Az előbb hívtam fel. Már el is indult. - Újabb szünet. - Sajnos rossz hírei vannak.
- Milyen hírek?

Csend a vonal túlsó végén.

- Milyen hírek? - ismételte Sally kissé türelmetlenül. Nem szerette a rébuszokat.

Csakhogy Fillmore már letette. Sally elgondolkodva helyezte villájára a hallgatót. Tanácstalanságot és szorongást érzett. Az aggódás azonban sehová sem vezet, így kivitte a reggeli edényeket a konyhába, és mosogatással igyekezett elterelni figyelmét. Egy idő múlva az ajtócsengő a bejárathoz szólította, ahol sógornőjével találta magát szemközt.

A házasságkötés, jóllehet az amerikai színház nagy reménységével fűzte párkapcsolatba, nem okozott szemmel látható változást az egykori Miss Winchben. Mrs. Fillmore-ként is ugyanolyan kedves, nyílt, szókimondó teremtés maradt. Jó erősen magához szorította Sallyt, aztán bement a nappaliba.

- De jó, hogy újra látlak - mondta. - Kezdtem már arra gondolni, hogy nem is jössz vissza egyáltalán. Hogy jutott eszedbe csak úgy ukmukfukk átugrani Angliába?

Sally várta a kérdést, higgadtan válaszolt.
- Mr. Faucittnak segítettem.
- Ki az a Mr. Faucitt?
- Fillmore nem mesélt róla? Egy aranyos öregúr a panzióból. A bátyja meghalt, és ráhagyott egy londoni divatszalont. Könyörgött, hogy menjek át hozzá, és mondjam meg, mihez kezdjen vele. Mostanra már eladta a céget, vidékre költözött, és boldogan él.
- Akárhogy is, jót tett neked az utazás - mondta Mrs. Fillmore. - Csinosabb vagy, mint valaha.
Csend lett. Sally már az első mondatok alatt felfigyelt sógornője szokatlan komolyságára. Hiányzott az a szeszélyes lazaság, amely Gladys Winch kisasszonyra olyannyira jellemző volt - mintha Mrs. Fillmore Nicholas leszokott volna róla. Sally már az első szó elhangzása előtt észrevette ezt, mostanra pedig egyértelművé vált, hogy látogatóját valami nyomasztja. Mrs. Fillmore nyílt tekintete zaklatottságot tükrözött.
- Mi a rossz hír? - kérdezte Sally minden átmenet nélkül. Azt akarta, hogy végre legyen vége a feszültségnek. - Fillmore azt mondta a telefonban, hogy rossz hírt hozol.
Mrs. Fillmore egy percig a szőnyeget kapirgálta napernyője hegyével, és nem felelt. Amikor végre megszólalt, akkor sem a kérdésre válaszolt.
- Sally, ki ez az angol, ez a Carmyle?
- Ó, Fillmore említette?
- Azt mondta, hogy van egy gazdag pasas Angliában, aki bolondul érted, és megkérte a kezedet, de te nemet mondtál.
Sally csak egy pillanatig bosszankodott, aztán rájött: aligha várhatta volna el Fillmore-tól, hogy ezt az ügyet ne mesélje el a feleségének.
- Így van - felelte. - Ez az igazság.
- Nem írhatnád meg neki, hogy meggondoltad magad?
Sally ettől megint megmérgesedett. Egész életében tudatosan független volt, sohasem tűrte, hogy mások beleszóljanak a magánügyeibe.
- Azt hiszem, megírhatnám, ha így lenne - de nincs így. Fillmore kérte, hogy próbálj meg rábeszélni?
- Á, dehogy akarlak rábeszélni - tiltakozott Mrs. Fillmore azonnal. - Isten látja lelkemet, én lennék a legutolsó, aki rá akarna beszélni bárkit

olyan házasságra, amihez nincs kedve. Túl sok tönkrement házasságot láttam már ahhoz. Nézd meg például Elsa Dolandet.

Sally szíve összerándult, mintha e szavak egy szabad idegvégződésére tapintottak volna.

- Elsát? - dadogta, és dühös volt magára, mert a hangja megremegett. - Az... az ő házassága is tönkrement?

- Tropára - felelte Mrs. Fillmore tömören. - Emlékszel, ugye, hogy Gerald Fosterhez ment hozzá, ahhoz, aki a *Lefelé a lejtőn*-t írta?

Sally némi erőfeszítéssel megállta, hogy ne kezdjen hisztérikusan nevetni.

- Igen, emlékszem - felelte.

- Hát annak vége. Mindjárt azt is elmesélem. De ami azt az angolt illeti, ha a legcsekélyebb kétséged van... Szóval: az ember nem mindig tudja pontosan, hogy szeret-e valakit, vagy nem. Amikor Fillmore-t megismertem, nagyítóval se vettem észre, most meg már a lélegzés se esne jól nélküle. De nem erről akartam beszélni. Azt akartam mondani: az ember sokszor maga sem ismeri a saját érzelmeit, és ha ez a pasi rendes... Ráadásul Fillmore szerint a világ minden pénze a zsebében van...

Sally leállította.

- Ne folytasd, semmi értelme. Nem akarok feleségül menni Mr. Carmyle-hoz.

- Hát akkor erről ennyit - mondta Mrs. Fillmore. - Pedig kár.

- Miért olyan fontos ez neked? - kérdezte Sally ideges nevetéssel.

- Hát... - Mrs. Fillmore habozott. Sally szorongása egyre nőtt. Rájött: valami igen súlyos dolognak kellett történnie, ha szókimondó sógornője beszéde akadozik tőle. - Tudod... - folytatta Mrs. Fillmore, aztán megint elhallgatott. - A fenébe, de utálom ezt! - morogta.

- Miről van szó? Nem értem.

- Majd mindjárt megérted, mire elmondom az egészet - mondta Mrs. Fillmore gyászosan. - De ha el akarom magyarázni, azt hiszem, az a legjobb, ha az elején kezdem. Ugye emlékszel Fillmore revüjére? Amelyik miatt mind a ketten könyörögtünk neki, hogy ne foglalkozzon vele? Hát az megbukott.

- Ó!

- Igen. Már vidéken megbukott, és bele is pusztult. El sem jutott New Yorkig. Ike Schumann nem volt hajlandó Fillmore-nak színházat adni. Át kellett dolgozni a szövegkönyvet, át kellett dolgozni a dalokat, rossz volt a díszlet, és miközben ezekkel folyt a pepecselés, a szereplők fellázadtak, és a színészszervezet bezáratta az előadást. Az igazat megvallva ennél jobb nem is történhetett volna, még örültem is neki, mert ha tovább folytatódik, az még több pénzt vitt volna el, pedig már addig is egy vagyonba került. Ezután Fillmore egy Gerald Foster-darabot mutatott be, és az is bukás volt. Egy hétig futott a Booth színházban. Mint hallom, az új Foster, amit most próbálnak, szintén gyenge. Vadrózsa a címe, vagy mi. Viszont Fillmore-nak ahhoz már semmi köze.

- De hát... - próbált Sally szóhoz jutni, de Mrs. Fillmore megállította.

- Még ne szólj közbe, különben sosem tudom rendesen összerakni. Ismered szegény Fillmore-t. Bárki más rátaposott volna a fékre, hogy lassabban hajtson egy ideig, de ő azok közé tartozik, akiknek a lova mindig a következő versenyt fogja megnyerni. A nagy zsákmány mindig a következő utcasarok után várja. Fura, hogy világosan látom, mekkora szamár, és mégis mennyire tudom szeretni... Emlékszem, már mondtam is neked valami hasonlót... Fillmore azt hitte, hogy mindent visszaszerezhet, ha megrendezi ezt a bokszmeccset tegnap este Jersey Cityben. És ha minden jól megy, talán újból talpra is tudott volna állni, de úgy látszik, amihez csak nyúl, minden sárrá változik a kezében. A mérkőzés előtti napon az a szerencsétlen balek, aki kihívta a világbajnokot, az edzésen leállt verekedni az edzőpartnerével, a fickó jól megszorongatta, sőt le is ütötte. Az összes újságíró szeme láttára! Talán olvastál is az esetről a lapokban. Nagy hűhót csaptak az eset körül. No, ez el is meszelte a mérkőzést. A publikum amúgy sem volt nagyon biztos abban, hogy ez a Pöröly Butler képes lenne olyan teljesítményre a bajnok ellen, amiért érdemes pénzt kiadni; amikor meg kiderült, hogy a saját edzőpartnereit se képes megfékezni, és összevissza pofozzák a ringben, akkor egyszerűen nem mentek el megnézni a meccset. Szegény jó Fill! Ez betett neki. Alig negyed ház jött össze; miután kifizette a két résztvevőnek a pénzét (ugyanis ragaszkodtak hozzá, hogy előre megkapják, különben a lábukat sem teszik be a szorítóba), gyakorlatilag lenullázta magát. Hát ez a helyzet. Sally lesújtva hallgatta a balszerencse-sorozat történetét.

- Jaj, szegény Fill! - kiáltott fel. - Ez valami rettenetes!
- Kemény, nem mondom.
- De a *Lefelé a lejtőn* azért nagy siker, nem? - kérdezte Sally, hogy végre valami fényt is fölfedezzen a sötétségben.
- Az volt. - Mrs. Fillmore megint elpirult. - Ezt a legrosszabb elmondani neked.
- Az volt? Úgy értsem, hogy már nem az? Azt hittem, Elsa nagy sztár lett. Londonban olvastam róla, még az egyik ottani lap is megírta.
- Igen, belőle sztár lett - felelte Mrs. Fillmore szárazon. - Akkora sztár, hogy az összes New York-i ügynökség mind rávetette magát. Alig utazott el Fillmore, Elsa máris felmondott, és leszerződött Goble és Cohn társulatához egy új darabra, aminek ő lesz a főszereplője.
- Ezt nem teheti! - kiáltott fel Sally.
- Már megtette, szívem! Ebben a percben valahol vidéken játszik az új darabban. Nekem kellett megmondanom szegény Fillmore-nak, még a kikötőben, amikor leszállt a hajóról. Hát földhöz is vágta a hír rendesen. Meg kell mondjam, nem is tartom tisztességes eljárásnak. Tudom, hogy az üzletbe nem szabad belekeverni az érzelmeket, de Elsa végül is tőlünk kapta meg a nagy lehetőséget. Csakhogy Fillmore nem írta ki fénybetűkkel a nevét a homlokzatra, Goble és Cohn viszont megígérte, hogy ki fogja írni, és csak ez számított. Ilyenek az emberek.
- De Elsa... Ő nem ilyen volt.
- Mindegyik ilyen lesz. Addig kell megragadniuk a siker lehetőségét, amíg lehet. Azt hiszem, nem is kell hibáztatni őket. Ezzel az erővel a varjútól is elvárhatnád, hogy ne menjen a vetésre. Azért persze megvárhatta volna, amíg a New York-i széria befejeződik. - Mrs. Fillmore kinyújtotta kezét, és megérintette Sally ujjait. - Hát akkor ezt is kiböktem - mondta -, de hidd el, kegyetlenül nehéz volt. Nem is tudom elmondani, mennyire sajnálom, Sally. Egymillió dollárt adtam volna, ha ez nem így történik. És Fillmore is. Nem hibáztatom, hogy nem volt képe eléd állni, hogy ő maga mondja el neked. Egyszerűen begyulladt, nem mert idejönni és bejelenteni, hogy elhülyéskedte a pénzedet. Egész idő alatt abban bízott, hogy ez a mérkőzés majd jó nagyot szól, és vissza tudja adni, amit kölcsönadtál. De nem sikerült.

Sally hallgatott. Az járt a fejében: milyen furcsa, hogy ez a szoba, amelyről azt remélte, hogy a boldogság fészke lesz, a beköltözése első percétől fogva a rossz hírek, a csalódások, a kiábrándulás gyűjtőhelyévé vált. A legújabb fejleményekben éppen a csalódás volt a legfájdalmasabb. Mindig nagyon szerette Elsát, és úgy érezte, Elsa is nagyon szereti őt. Eszébe jutott Elsa levele, amelyben hálálkodott és fogadkozott. Nem volt őszinte. Érzéketlen volt és önző. Egy áspiskígyó.

- Ez... - Nagyokat nyelt, a keserűség könnyekkel árasztotta el a szemét. - Ez... borzasztó! Nem is a pénzemről beszélek. Az csak balszerencse. De Elsa...

Mrs. Fillmore megrántotta szögletes vállát.

- Így megy ez a szórakoztatóiparban - mondta. - És, gondolom, a többi szakmában is, ha az ember jobban megismeri. Téged persze mélyen érint, mert Elsa a barátnőd volt, és azt hitted, hogy tekintettel lesz rád azok után, amit érte tettél. Ami engem illet, én nem is lepődtem meg annyira. - Mrs. Fillmore szinte hadarva beszélt, és Sally rájött: azért gyorsított fel ennyire, hogy átlendítse őt ezen a nehéz pillanaton. Most elviselhetetlen lett volna a csend. - Együtt dolgoztam vele a társulatban, és néha arra gondolok: senkit sem ismerhetünk meg rendesen, amíg nem voltunk vele egy színtársulatban. Elsa rendes, de igazából két ember lakik benne, mint azokban a hasadt személyiségű emberekben, akikről mostanában annyit lehet olvasni. Téged nagyon szeret. Ezt tudom. Mindig ezt mondta, és nagyon hiteles volt. Nincs olyan, amit meg ne tenne érted - ha nem ütközik a szakmai érdekeivel. Ha viszont a karrierjéről van szó, ott te sem számítasz. Ott senki sem számít. Még a férje sem. Azért ez vicces. Már amennyire az ilyesmi vicces lehet egyáltalán. Nekem a hátam borsódzik tőle.

- Mi vicces? - kérdezte Sally tompán.

- Tudod, te nem voltál ott, nem láttad, de nekem az egész a szemem előtt zajlott, és a napnál világosabb volt, hogy Foster csak azért vette feleségül, mert azt gondolta, hogy Elsa segíthet neki a karrierjében. Szinte ügyet sem vetett rá egészen addig, amíg Chicagóban ki nem tört az őrület, attól kezdve viszont éjjel-nappal a nyakában lógott. Most persze rémesen meg van sértve. Elsa kiszállt az előadásból, és átment valaki másnak a darabjába. Olyan lehetett ez neki, mintha pénzért nősült volna, és

kiderülne, hogy az arájának egy vasa sincs. Persze Elsában is lehet sértődöttség, ugyanis szerintem azért ment hozzá Fosterhez, mert azt hitte, ő a jövő nagy színpadi szerzője, és ha ő a felesége, akkor neki ír majd jó szerepeket, és ez segíteni fogja a felkapaszkodásban. Csakhogy most úgy néz ki, abban az emberben nincs több, nem képes megírni még egy sikerdarabot. Aminek az lett az eredménye, hogy szétmentek. Azt hallom, Foster már iszik is. Valaki, aki látta valahol, azt mondja, teljesen szétesett. Te még nem találkoztál vele?

- Nem.

- Gondoltam, talán összefutottatok, hiszen itt lakik szemben.

Sally megmarkolta a fotel karfáját.

- Itt lakik szemben? Gerald Foster? Hogy érted ezt?

- Itt, a folyosó túloldalán. - Mrs. Fillmore hüvelykujjával az ajtó felé bökött. - Nem tudtad? Persze honnan is tudtad volna. Amikor ideköltöztek, te már Angliában voltál. Elsa szeretett volna közel lakni hozzád, és őrült izgalomba jött, amikor megtudta, hogy van egy üres lakás itt az emeleten. Ez is bizonyítja, amit az előbb Elsáról mondtam. Ha nem szeretne, miért akart volna a szomszédodban letáborozni? De közben, hiába rajong érted annyira, nem habozik tönkretenni anyagilag, ha úgy látja, hogy ebből hasznot húzhat magának. Vicces, nem?

A hirtelen megcsörrenő telefon mentette meg Sallyt attól, hogy válaszolnia kelljen. Erejét megfeszítve odament, hogy fölvegye.

- Halló!

Pipacs ujjongó hangja szólalt meg.

- Halló! Ott vagy? Hogy is mondjam, minden rendben van ezzel az ürgével, érted.

- Ó, tényleg?

- Azzal a kutyás ürgével, tudod - mondta Pipacs, és túláradó öröme megcsappant valamelyest. Érzékeny füle meghallotta, hogy a lány hangjából hiányzik a lelkesedés. - Most beszéltem vele telefonon, és minden el van intézve. Már abban az esetben - tette hozzá kis kétkedéssel -, ha még mindig úgy érzed, hogy beszállsz.

Sally egy pillanatig tétovázott, de csak egyetlen pillanatig.

- Hát persze - mondta nyugodtan. - Honnan vetted, hogy meggondolom magam?

- Hát, csak azt hittem... vagyis inkább úgy hangzott... Á, nem is tudom.
- Képzelődtél. Csak éppen egy kis gondom akadt, épp amikor hívtál, és az agyam nem működött rendesen. Persze, vágj csak bele, Pipacs. Boldog vagyok.
- Izé, kár, hogy gondod akadt.
- Á, semmi komoly.
- Történt valami?
- Nem fogok belehalni. Fiatal vagyok és erős.

Pipacs egy pillanatig hallgatott.

- Figyelj, nem akarok túlságosan nyomulni, de tudnék segíteni valamiben?
- Nem, Pipacs. Tényleg nem. Tudom, hogy bármit megtennél, ami erődből telik, de ez olyasmi, amit magamnak kell végigkínlódnom. Mikor utazol megnézni a kennelt?
- Arra gondoltam, hogy még ma délután körülnézek egy kicsit.
- Értesíts, mikor indul a vonatod, kikísérlek.
- Ez rém rendes tőled. Köszönöm. Hát akkor viszlát.
- Viszlát - mondta Sally.

Mrs. Fillmore mostanáig élettevékenységeit felfüggesztve ült ott, ahogy olyankor szokott az ember, ha teljesen illetéktelenül kihallgat egy telefonbeszélgetést, de amikor Sally letette a hallgatót, újból életre kelt.

- Sally - mondta -, azt hiszem, meg kellene beszélnünk, hogy mit akarsz csinálni.

Sallynek semmi kedve sem volt a jövőről értekezni. Most egyetlen dolgot kért volna a világtól: hogy mindenki hagyja békén.

- Ó, semmi baj. Én elboldogulok. Inkább Fillmore az, aki miatt aggódhatsz.
- Fillmore-nak itt vagyok én, hogy gondoskodjam róla - mondta Gladys higgadt eltökéltséggel. - Én miattad szorongok. Egész éjjel nem aludtam, folyton te jártál a fejemben. Fillmore-tól úgy tudom, maradt még pár ezer dollárod. És az a helyzet, hogy tudnék ajánlani valami igazán jó befektetést. Ismerek egy lányt...
- Sajnos - vágott közben Sally - a pénzem, már ami megmaradt belőle, már le van kötve.
- Nem tudod mozgósítani?

- Nem.
- De gondold meg - unszolta Mrs. Fillmore -, ez tényleg neked való. A lánynak, akit ismerek, lakberendező cége van, és dől hozzá a pénz. De most egy kis extra tőkére lenne szüksége, és hajlandó lenne a cég egyharmadát eladni annak, aki hajlandó pár ezer dollárt beletenni. Ilyet persze könnyen talál akárhol, de ma reggel felhívtam, és megkértem, hogy várjon, amíg megkérdezlek téged. Sally, komolyan mondom, ilyen lehetőség egyszer adódik egy életben. Egy pillanat alatt egyenesbe jöhetnél. Tényleg nincs rá mód, hogy kivedd a pénzed abból a másik dologból, és beszállj?
- Tényleg nincs. Nagyon hálás vagyok neked, drága Gladys, de lehetetlen.
- Hát - bökött nagyot a szőnyegbe a napernyőjével Mrs. Fillmore -, nem tudom, mibe fektetted, de ha nem a Pénzverdében szereztél részvényeket, akkor rosszul jársz, ha nem váltasz át erre. Biztos, hogy nem tudod megtenni?
- Biztos.
Mrs. Fillmore szemmel látható csalódottsággal állt fel.
- Hát, persze te tudod. A fenébe, micsoda zűrzavar! Sally - torpant meg váratlanul az ajtóban -, ugye nem gyűlölöd meg emiatt szegény Fillmore-t?
- Ugyan, dehogy. Ez az egész csak egy pechsorozat.
- Mert nincs is magánál, annyira fél ettől.
- Hát mondd meg neki, hogy csókoltatom, és ne legyen ilyen ostoba.
Mrs. Fillmore visszament Sallyhez, és nagy csókot nyomott az arcára.
- Angyal vagy - mondta. - Bár sok ilyen lenne a világon. De azt hiszem, miután megszülettél, elveszett a szabásminta. Hát akkor hazamegyek, és elmondom Fillmore-nak. Nagy megkönnyebbülés lesz neki.
Az ajtó bezárult, Sally pedig leült, állát tenyerébe támasztotta, és gondolkodott.

3

Mr. Isadore Abrahams, a méltán népszerű táncterem, a költői nevű Virágoskert alapító tulajdonosa elégedett sóhajjal dőlt hátra székében, és letette kését-villáját, amellyel az ízletes gulyást fogyasztotta volt.

Tiszteletreméltó szokásához híven családi körben vacsorázott, a Far Rockaway nevű New York államelbeli kisvárosban. Az asztal túloldaláról felesége, Rebecca tekintete mosolygott reá a kényelmes dupla toka által alátámasztott arcból. Az asztal körül helyet foglaló gyermekeik, David, Jacob, Morris és Saide is mosolyogtak volna reá, ha pillanatnyilag nem a gulyás bekebelezésével lettek volna elfoglalva. Mr. Abrahams szívélyes, becsületes, családszerető ember volt, dísze a városnak.

- Mama - mondta Mr. Abrahams.
- Tessék, papa - felelte Mrs. Abrahams.
- Tudtam, hogy van még valami, amit el akarok mesélni - szólt Mr. Abrahams, tömzsi ujjával szórakozottan bökdösve tányérján egy kenyérdarabot. - Talán emlékszel, meséltem az egyik lányról... A Kertben dolgozott... Nicholasnak hívták. Tudod, amelyik örökölt, és feladta az állását.
- Emlékszem. Szeretted azt a lányt. Jakie, ne habzsolj.
- Nem is habzsolok - riposztozott Jacob Abrahams úrfi.
- Mindenki szerette - bólintott Mr. Abrahams. - A legkedvesebb lány, aki valaha nálam dolgozott, pedig én csak kedves lányokat veszek fel, mert a Virágoskert rendes hely, és azt akarom, hogy ilyen is maradjon. Egy fityinget se adnék azokért az ordenáré bájzlikért, ahova az aljanép jár, és elriasztja a rendes embereket. Sally Nicholast mindenki szerette. Mindig mosolygott, mindenkihez kedves volt, igazi kis hölgyként viselkedett. Örültem, hogy nálam dolgozik. Na, mi a véleményed?
- Csak nem halt meg? - kérdezte Mrs. Abrahams aggodalmasan. A történet, ahogy a férje előadta, mintha abba az irányba fejlődött volna. - Töröld meg a szádat, Jakie, szívem.
- Nem, nem halt meg - felelte Mr. Abrahams, aki csak most ismerte fel, hogy a történetnek, amelyet előadott, hiányzik a csúcspontja, s ennek folytán a drámai minőség csorbát szenved. - Bejött hozzám ma délután, és visszakérte az állását.
- Á! - mondta Mrs. Abrahams kissé fakó hangon. A helyi mozgóképszínház buzgó látogatója lévén izgisebb végkifejletre számított, olyasmire, amin pityeregni lehet.
- Igen, de hát szerinted nem tipikus? - folytatta Mr. Abrahams, igyekezvén fokozni az érdeklődést. - Itt ez a lány, alig egy éve, hogy

kilépett tőlem, szép summa lapult a zsebében, és tessék, már jön is vissza, elköltötte az egészet. Nem azt mutatja ez, hogy milyen tragikus tud lenni az élet? Hogy mennyire kell vigyázni az embernek a pénzére? Valóságos eleven példa, én azt mondanám. A jó ég tudja, hogyan sikerült mindent elköltenie. Nem olyan lánynak néztem, aki mindenféle hacacáréra szórja a pénzt. Inkább értelmesnek, józannak ismertem meg.

- Papa, mi az a hacacáré? - kérdezte Jakie ifiúr, mert ez jobban izgatta, mint a gulyás.

- Tehát visszakérte a munkáját, és én vissza is adtam neki, méghozzá örömmel. Abban a lányban van tartás. Pontosan olyan, mint amilyeneket látni szeretnék a Virágoskertben. Ma már nem annyira rátarti, mint annak idején volt... Kicsit lecsöndesedett... de van benne tartás, és örülök, hogy visszajött. Remélem, hogy marad is. De hát nem tipikus?

- Á! - felelte Mrs. Abrahams, immár több lelkesedéssel, mint annak előtte. A történet végeredményben nem is lett annyira rossz. Lényegét tekintve emlékeztette arra a filmre, amelyet tegnap este látott, *Egy lány a világ ellen,* a főszerepben Gloria Gooch.

- Papa! - mondta ifjabb Abrahams.

- Tessék, Jakie.

- Ha megnövök, én nem fogom elveszteni a pénzemet. Beleteszem a bankba, és megtakarítom.

A Sally balsorsa miatt érzett enyhe szomorúság úgy szállt fel Mr. Abrahamsről, ahogy a napsütés hatására eloszlik a köd.

- Rendes gyerek vagy, Jakie - mondta. Mellényzsebébe nyúlt, talált egy tízcentest, visszatette, majd lehajolt, és megsimogatta Abrahams úrfi feje búbját.

XV. fejezet
Donald bácsi megmondja a magáét

Egyes férfiak - és Bruce Carmyle ezek közé tartozott -, rendelkeznek egy jellegzetes tulajdonsággal: rugalmasságuk révén képesek arra, hogy ne vegyék tudomásul a vereséget. Ez hathatós segítséget nyújt nekik mind

szívügyekben, mind pedig az élet keményebb, gyakorlatiasabb összecsapásaiban. Udvarlóként Bruce Carmyle arra a rendkívül állóképes ökölvívóra emlékeztetett, aki olyankor nyújtja tudása legjavát, amikor már legalább egy erőteljes ütést elszenvedett valami érzékeny helyen. Monk's Croftonban előadott házassági ajánlatát Sally nagyon határozottan elutasította, ám ő korántsem tekintette lezártnak az ügyet. Egész életében ahhoz szokott, hogy mindig megszerzi, amit akar, hát ezúttal is meg kívánta szerezni.

Abban teljesen biztos volt, hogy akarja Sallyt. Akadtak pillanatok, amikor némi kételyt érzett, de az átmeneti vereség kellemetlen érzésétől ez elmúlt. Elfeledte a lány enyhén bohém természetét, amely az ő rendszeretetét első találkozásuk óta irritálta; Mr. Carmyle csak a csillogó szempárra, a játékosan fölszegett állra, a finom, karcsú termetre emlékezett. Sally derűs szépsége az átvirrasztott éjszakákon időnként úgy sajgott, mint az ostorcsapás, és arra ösztökélte, hogy a lány nyomába eredjen. Így hát higgadtan és módszeresen, mint egy tiszteletreméltó farkas, ha Piroska becserkészésére indul, megtette az üldözés előkészületeit. Némi lelki kifinomultság és fantázia talán visszatarthatta volna, de ezeknek a tulajdonságoknak nem volt bővében. Az ember nem lehet tökéletes.

Utazási előkészületei, bár igyekezett gyorsan és titokban bonyolítani őket, nem kerülték el a Család figyelmét. Sok angol családban tapasztalható, hogy a belső hírközlésnek különleges rendszere működik, mint azokban az afrikai törzsekben, amelyek tagjai a legfrissebb híreket, információkat sok mérföldnyi dzsungelen keresztül, a tudomány által soha meg nem magyarázott, telepatikus úton juttatják el egymáshoz. Utolsó londoni estéjén a South Audley Street-i lakásán tartózkodó Bruce Carmyle-hoz beállított a Család választott képviselője, az a férfiú, akire mindenki büszkén tekintett: Donald bácsi személyesen.

Donald bácsi száztíz kilogrammnyi eleven húsból állt; a szék, amelyre lebocsátotta magát, megreccsent a teher alatt. Monk's Croftonban Sally egyszer bátyjának egy egész délelőttjét elrontotta, mert Donald bácsira mutatva megjegyezte: ilyen lesz Fillmore is, ha nagy lesz. Donald bácsinak egy gyermekkora óta dédelgetett babona szerint gyenge volt a szíve, ezért a Család elnök-vezérigazgatója csaknem ötven éven keresztül

tartózkodott a testmozgás minden nemétől. A sportok iránti ellenszenv mellett London délnyugati postai körzetének három legnagyobb étvágya közül az egyiket mondhatta magáénak, így Donald bácsi nem az az ember volt, akit az ember szívesen lát a karosszékében terpeszkedni. Bruce Carmyle szokásos, tisztelettudó viselkedésébe a bácsikája láttán némi tartózkodás vegyült.

Donald bácsi rozmárbajusza lágyan hajladozott a ziháló lélegzettől, mint tengeri hínár a dagályban. Lépcsőkön jött eddig a székig.

- Mi ez? Mi ez? - sikerült végül felordítania. - Csomagolsz?
- Igen - felelte Mr. Carmyle kurtán. Életében most először érezte ennek a nagydarab, makrélaszemű férfinak a jelenlétében a megfoghatatlan bűntudatot, amelyet unokatestvére, Pipacs jól megismert már.
- Utazol?
- Igen.
- Hova utazol?
- Amerikába.
- Mikor utazol?
- Holnap reggel.
- Mért utazol?

A párbeszéd írott formában úgy hat, mintha két kabarészínész pattogós, fürge dialógusa lenne, de a valóságban, Donald bácsi sajátos társalgási stílusa jóvoltából csaknem három percen át elhúzódott, mivel minden válasz után és minden újabb kérdés előtt oly kínos elszántsággal fújta fel és szippantotta vissza bajuszát, hogy a látvány még Mr. Carmyle számára is nehezen volt elviselhető.

- Az után a lány után mész - mondta Donald bácsi vádlón.

Bruce Carmyle sötéten elvörösödött. Érdemes megjegyezni, hogy ebben a pillanatban átvillant agyán a gondolat: Pipacsnak a Le Lomboseau Kávéházban tanúsított viselkedése talán nem is annyira megbocsáthatatlan, mint gondolta. Kétség nem fér hozzá, hogy a Család Kiválasztottja időnként fárasztó tud lenni.

- Kérsz egy whiskyt, Donald bácsi? - kérdezte, hogy másra terelje a szót.
- Igen - felelte a rokon, eleget téve a nyolcvanas évek óta megtöretlen fogadalmának, hogy ilyen ajánlatra többé sohasem mond nemet. - Adjál.

Vélhetnénk, hogy innentől barátságosabb alapokon zajlott a beszélgetés. De nem. A frissítőt szervezetébe juttatva Donald bácsi minden engesztelődés nélkül folytatta a támadást.

- Eddig nem tartottalak idiótának - mondta komoran.

Bruce Carmyle büszke szelleme felfortyant. Az efféle fejmosás, amely Pipacs esetében már-már közhelyszámba ment, az ő számára merőben újdonságnak számított. Cselekedetei mind mostanáig sohasem váltottak ki bírálatot, senki sem kárhoztatta őket.

- Nem vagyok idióta.

- De idióta vagy. Tökkelütött idióta - folytatta Donald bácsi, gondot fordítva a pontos jellemzésre. - Nem tetszik az a lány. Sose tetszett. Nem egy rendes lány. Már akkor se tetszett. Az első perctől fogva.

- Feltétlenül szükséges ezt megvitatnunk? - kérdezte Bruce Carmyle, fölvéve szokásos fölényeskedő modorát.

A Család Feje ismét beszippantott egy réteg bajuszt, majd kifújta.

- Hogy szükséges-e megvitatnunk? - harsogta gorombán. - Meg fogjuk vitatni! Mit gondolsz, mért másztam föl ezen a rengeteg nyavalyás lépcsőn a gyönge szívemmel? Adjál még egyet!

Mr. Carmyle adott neki még egyet.

- Gyalázat - morogta Donald bácsi, újból végrehajtva a korábbi mozdulatsort. - Felháborító gyalázat. Ha szegény apád élne, mit gondolsz, mit szólna ahhoz, hogy körbeutazod a világot azért a lányért? Megmondom én, mit szólna. Azt mondaná... Miféle whisky ez?

- O'Rafferty Special.

- Nem ismerem. Nem is rossz. Egész jó. Testes. Sima. Hol vetted?

- Bilbynél az Oxford Streeten.

- Muszáj rendeljek belőle. Sima. Azt mondaná... Csak a Jóisten tudja, mit mondana. Mér csinálod ezt? Mér csinálod ezt? Ezt nem vagyok képes felfogni. Egyikünk se képes felfogni. George bátyád se. Geraldine nénéd se. Senki se érti. Az a lány csak a pénzedre pályázik. A vak is látja.

- Megbocsáss, Donald bácsi - mondta Mr. Carmyle mereven -, de ez teljes képtelenség. Ha így állna a helyzet, ugyan miért kosarazott volna ki Monk's Croftonban?

- Hogy szédítsen - vágta rá Donald bácsi habozás nélkül. - Hogy magába bolondítson. Régi trükk. Nyolcvanegyben, amikor Oxfordban

voltam, egy lány megpróbált megszédíteni. Ha nem lett volna elég eszem és gyönge a szívem... Mit tudsz erről a lányról? Mit tudsz róla? Ez a kérdés. Ki ez a lány? Hol ismerted meg?

- Roville-ban, Franciaországban.
- A családjával volt?
- Egyedül - felelte Bruce Carmyle kelletlenül.
- Még ez a bátyja se volt vele? Az baj - mondta Donald bácsi. - Baj, baj!
- Az amerikai lányok több függetlenséghez vannak szokva, mint az angolok.
- Az a fiatalember - mondta ki hangosan Donald bácsi, ami éppen eszébe jutott - csúnyán el fog hízni, ha nem vigyáz. Tehát egyedül utazott? És hogy ismerkedtetek meg? Találkozott a pillantásotok a mólón?
- Donald bácsi, most már igazán!
- Hát valahogy csak megismerkedtetek!
- Lancelot mutatott be neki. Az ő ismerőse volt.
- Lancelot! - robbant ki Donald bácsi a gyűlöletes név hallatán, és hatalmas teste megremegett, mint a rengeteg erdő a viharban. - Hát ebből is láthatod, miféle lány az. Az a lány, aki ismeri a... Csomagolj ki!
- Tessék?
- Csomagolj ki! Ez az őrültség nem mehet így tovább. Szó sem lehet róla. Keress olyan lányt, akiből jó feleség lesz! Mary nénéd megismerkedett egy Bassington-Bassington nevű családdal, rokonságban állnak a kenti Bassington-Bassingtonok-kal... A legidősebb lányuk nagyon bájos, pont neked való.

Az emberek csak a régimódi szépirodalmi művek lapjain szokták csikorgatni a fogukat, a valóságban soha senki, de Bruce Carmyle ebben a pillanatban közelebb állt hozzá, mint valaha. Sötéten föltekintett, és a jólneveltség utolsó foszlánya is lemállott róla.

- Eszem ágában sincs - mondta tömören. - Holnap elutazom.

Donald bácsi egyszer már átélte, hogy egy unokaöccse szembeszegül vele, de az az egy eset nem volt elég, hogy hozzászokjon az ezzel járó érzéshez. Kínos tehetetlenség fogta el. Nincs nehezebb, mint kitalálni, mit tegyen az ember, ha váratlanul ellentmondanak neki.

- He? - kérdezte.

Mr. Carmyle, ha már elkezdett szembeszegülni, igyekezett, hogy jól csinálja.

- Elmúltam huszonegy éves - jelentette ki -, anyagilag független vagyok. Azt teszem, amihez kedvem van.

- De hát gondold meg! - könyörgött Donald bácsi, és maga is érezte, hogy ez milyen kínosan erőtlenül hangzik. - Gondold meg!

- Már meggondoltam.

- A te megyei pozícióddal...

- Gondoltam arra is.

- Azt vehetned feleségül, akit csak akarsz.

- Ez a tervem.

- Elszántad magad, hogy elutazol abba az Izé-micsodába, és megkeresed azt a Miss Hogyishívjákot?

- El.

- Eszedbe jutott - tette fel a kérdést Donald bácsi jelentőségteljesen -, hogy kötelezettségeid vannak a Család iránt?

Bruce Carmyle türelmének vége szakadt, s ő vízbe dobott kőként merült alá az őszinte beszéd pipacsi mélységeibe.

- Forduljon föl a Család! - fakadt ki.

Fájdalmas csend támadt, csak a karosszék megkönnyebbült sóhaja törte meg, amikor Donald bácsi kiemelkedett belőle.

- Ezek után - mondta Donald bácsi - nincs mit mondanom neked.

- Helyes! - felelte Mr. Carmyle gorombán, szégyentelenül.

- Csak egyet még. Ha úgy jössz vissza, hogy feleségül vetted azt a lányt, a Piccadilly kellős közepén tagadlak ki! Úgy éljek, hogy megteszem!

Az ajtóhoz indult. Bruce Carmyle maga elé nézett, egy szót sem szólt. Feszült pillanat.

- Mit is - torpant meg Donald bácsi, kezét a kilincsre téve - mondtál, hogy hívják?

- Mit hívnak hogy?

- Azt a whiskyt.

- O'Rafferty Special.

- És hol kapni?

- Bilbynél, az Oxford Streeten.

- Fel fogom írni - mondta Donald bácsi.

XVI. fejezet
A Virágoskertben

l

- Azok után, amit érte tettem - mondta Mr. Reginald Cracknell, s hangja az önsajnálattól remegett, míglen szeme a bánat és a bankszámlája iránti odaadás együttes hatásától lábadt könnybe -, azok után, amit érte tettem, csak úgy elhagyott.

Sally nem felelt. A Virágoskert zenekarának hangereje elbátortalanította a versengésre irányuló törekvéseket, ráadásul túlságosan nehéz volt lábát Mr. Cracknell téveteg tánclépéseihez igazítania, arra kellett összpontosítania figyelmét. Döcögve táncoltak el az asztal mellett, amelynél Miss Mabel Hobson, a Virágoskert új „háziasszonya" ült, fensőbbséges megvetéssel szemlélve a mulatságot. Óarany és fekete öltözékében Miss Hobson igazán királyi jelenség volt; Mr. Cracknell ajkát fájdalmas nyögés hagyta el, ahogy a díszhölgy szeme láttára botladozott.

- Ha elmondanám - nyöszörögte Sally fülébe -, mennyi mindent... Ez a bokája volt? Bocsánat. Nem tudom, mi van velem ma este... Ha elmondanám, mennyit költöttem arra a nőre, el sem hinné. És erre elhagy. Csak azért, mert azt mertem mondani, hogy az a kalap nem áll jól neki. Egy hete nem áll szóba velem, a telefont sem veszi fel. Ráadásul igazam van. Az a kalap ronda. Egyáltalán nem előnyös. De hát - zárta szavait Mr. Cracknell komoran - ilyenek a nők!

Sally fojtottan felszisszent, amikor a férfi nehezen kezelhető lába rátaposott az övére, még mielőtt ideje lett volna elrántania az útból. Mr. Cracknell a fájdalom kiáltását a legutóbbi megjegyzése elleni tiltakozásnak értelmezte, és igyekezett lovagiasan helyesbíteni.

- Nem azt mondom, hogy maga is olyan - tette hozzá sietve. - Maga más. Már abban a pillanatban tudtam, amikor megláttam. Magában van együttérzés. Ezért is mondom el ezt az egészet. Maga értelmes és széles látókörű lány, meg tudja érteni. Mindent megtettem azért a nőért. Én szereztem neki ezt a háziasszonyi munkát is... El sem hinné, mennyi a fizetése. Egyszer egy színdarabban főszerepet szereztem neki. Látja azt a gyöngysort a nyakában? Azt is tőlem kapta. És most nem áll szóba velem!

Csak mert nem tetszett az a kalap. Bárcsak maga is látta volna. Tudom, hogy egyetértene velem, mert maga értelmes és széles látókörű lány, ért a kalapokhoz. Nem tudom, mit csináljak. Minden este idejövök. - Sally tudott már erről. Gyakran látta itt a férfit, de a mai volt az első alkalom, hogy Lee Schoenstein, az elegáns ceremóniamester őt sújtotta Mr. Cracknell társaságával. - Ide jövök minden este, és körültáncolom az asztalát, de rám se néz. Maga - kérdezte Mr. Cracknell, és fakó szemébe könnyek gyűltek - mit tenne a helyemben?

- Nem tudom - felelte Sally őszintén.
- Én sem tudom. Gondoltam, hogy nem fogja tudni, mert maga értelmes és széles látókörű... Akarom mondani, én sem tudom. Ma este még egyszer, utoljára megpróbálom, ha tud titkot tartani. Ugye nem mondja el senkinek? - könyörgött Mr. Cracknell hevesen. - De tudom, hogy nem mondja el, mert maga értelmes... Kap tőlem egy kis ajándékot. Idehozattam. Egy kis ajándék. Attól talán meglágyul, nem gondolja?
- Egy nagy ajándék talán jobb lenne.

Mr. Cracknell erre elkeseredve sípcsonton rúgta.

- Hogy ez nekem nem jutott eszembe... Talán igaza van. De most már késő. Talán így is meglágyítja. Vagy nem? Mit gondol?
- Szerintem igen - mondta Sally.
- Gondoltam is - jelentette ki Mr. Cracknell.

A zenekar nagy dérrel-dúrral véget vetett a zenének, Mr. Cracknell ernyedten toporgott a parkett közepén, Sally pedig visszasurrant az asztalához. Táncpartnere bizonytalanul körülpislogott, mint aki elveszített valamit, de maga sem tudja, hogy mit, és bár cikcakkos pályán, de eljutott saját asztalához. A zenekar által elnyomott sok-sok beszélgetés újult erővel kitört. A forró, fülledt levegő megtelt emberhangokkal; Sally lehunyt szemére szorította a tenyerét, és újólag meg kellett állapítania, hogy fáj a feje.

Már majdnem egy hónap eltelt azóta, hogy ismét Mr. Abrahams alkalmazásába állt. Sötét, ólomsúlyú hónap volt ez, élettelen napok egyhangú egymásutánja, a világ olyannak mutatta magát, mint egy lidércnyomás. Ahogy rémálmokban szokás, mintha egyszerre elszakadt volna mindentől, ami kedves volt neki. Hetek óta egy ismerős arcot sem látott. A régi panzióbeli ismerősei közül senki sem került útjába. Fillmore

sem jelentkezett, nyilván bántotta a rossz lelkiismeret, Pipacs pedig Long Island déli partvidékén igyekezett egyengetni sorsa jobbra fordulását.

Leengedte kezét, és körülnézett a teremben. Zsúfolásig tele volt, mint mindig. A Virágoskert a New York-i táncőrület hullámhegyének csúcsán vált népszerűvé. Mivel - mint tulajdonosa fogalmazott - rendes hely volt, és az is akart maradni, versenytársai többségétől eltérően maradandó közkedveltségnek örvendett. Hirdetéseiben „Színház utáni táncos vacsorázóhely"-ként jellemezte önmagát, hozzátéve még e jelzőket: „tágas és levegős, elegáns berendezésű", s ekképpen összefoglalva az egészet: „egyedülálló hangulatú táncparkettjével, elbűvölő muzsikájával, elsőrangú konyhájával és a főúri kiszolgálással a város egyik csodája". Ebből már élőszóban tett megnyilatkozásai nélkül is kitalálható, hogy Isadore Abrahams jó véleménnyel volt erről a helyről.

Volt idő, amikor Sally is szerette. Az itt töltött időszak kezdetén szórakoztatónak, érdekesnek találta a Virágoskert életét. Akkoriban azonban sosem fájt a feje, és nem kínozta ez a fejfájásnál is rosszabb, tompa levertség, ami nem engedte felszabadulni, és teherré tette az éjszakai munkát.

- Miss Nicholas!

A Virágoskert zenekara sohasem maradt hosszú ideig csöndben, most is újra rázendített, és Lee Schoenstein, a ceremóniamester új partnert mutatott be. Sally gépiesen felállt.

- Most vagyok itt először - mondta a férfi, miközben a zsúfolt parketten bukdácsoltak. Természetesen ormótlan volt és suta. Ma este Sallynek az volt a benyomása, hogy az egész világ ormótlan és suta. - De irtó klassz hely. Én fönn lakok északon. Arrafele nincsenek ilyen helyek, ahol én lakok. - Irtást vágott a táncolók között, Sallyt használva faltörő kosnak, Sally pedig, bár az előbbi, Mr. Cracknell társaságában átélt kalandot egyáltalán nem élvezte, már-már nosztalgiával gondolt vissza rá. Ez az ember itt kétségkívül az Egyesült Államok legrosszabb táncosa.

- Én nagyon bírom New Yorkot - mondta az északról jött ember lokálpatriótához méltatlanul. - Nekem totál megfelel. Láttam már pár jó műsort, amióta a városba vagyok. Magácska látta az idei Folliest?

- Nem

- Meg kell nézni - hangoztatta az északról jött ember lelkesen. - Meg kell nézni! Hát a *Mici a gőzfürdőben*-t látta?
- Nem sokat járok színházba.
- Meg kell nézni! Tiszta röhej az egész. Amióta a városba vagyok, minden este megnézek egy show-t. Minden áldott este. Baromi jók, egytől-egyig, kivéve ezt az utolsót. Mer hogy ma este jól ráfáztam. Tudja, sejtettem előre, hogy van benne rizikó, mert hogy bemutató előadás volt. Mondom magamba, na, ezt is mesélhetem majd odahaza, hogy voltam egy New York-i színi bemutatón is. Kettő-hetvenötbe fájt, adóval együtt, de jobban jártam volna, ha megtartom magamnak azt a pénzt. *Vadrózsa* a címe, vagy mi - ecsetelte gunyoros mosollyal, mintha valami aljas stiklin sikerült volna rajtakapnia a színház vezetését. - Még hogy Vadrózsa! Hát be is vadultam tőle rendesen. Két dollár hetvenötöt hajítottam ki az ablakon, mint a szél.

Sally memóriájában megrezzent valami. Miért tűnik olyan ismerősnek ez a cím? Aztán egy nagy szívdobbanással eszébe jutott. Ez Gerald új darabja. New Yorkba való visszatérte után egy darabig abban a félelemben élt, hogy egyszer, amikor kilép a lakásából, szembetalálkozik a folyosó túloldalán épp akkor kilépő Geralddal, aztán egyszer a reggeli újságban olvasott egy bekezdést, amely enyhítette szorongását. Gerald egy új előadással turnézik, és Sally szinte biztos volt abban, hogy *Vadrózsa* a címe.

- Ez Gerald Foster darabja? - kérdezte sietve.
- Mit tudom én, ki írta - felelte táncpartnere -, de hadd mondjam meg, mázlista, ha élve megússza. Sokan törik a követ fegyveres őrizet alatt, akik kevesebbet követtek el, mégis elítélték őket. Még hogy Vadrózsa! Hát én be is vadultam tőle rendesen - mondta az északról jött ember, aki nem állhatta a pazarlást, és szokása volt tréfás megnyilvánulásait a lehetőség határáig kiterjeszteni, hogy minden esélyt megadjon nekik. - Még vége se volt a második felvonásnak, az emberek már tódultak a kijárat felé, és ha valaki el nem kiáltja magát, hogy „Engedjék előre a nőket és a gyerekeket!", kitört volna a pánik.

Sally azt vette észre, hogy megint az asztalánál ül, de fogalma sem volt arról, hogy miként került oda.

- Miss Nicholas!

Már emelkedett, hogy szolgálatba helyezze magát, de hirtelen ráébredt, hogy ez a hang nem Mr. Schoenstein arany fogai közül szólott. A férfi, aki nevén szólította, és helyet foglalt mellette, pontos, precíz hangsúlyozással beszélt, ami furcsán ismerősnek tetszett. Tudatáról lassan feltisztult a köd, és felismerte, hogy Bruce Carmyle ül mellette.

2

- Kerestem a lakásán - mondta éppen Mr. Carmyle -, és a házmester közölte, hogy itt van, úgyhogy bátorkodtam itt fölkeresni. Remélem, nem baj. Rágyújthatok?

Némi üggyel-bajjal meggyújtott egy cigarettát. Gyufát tartó ujjai remegtek, de azzal vigasztalta magát: ezen az egy mozzanaton kívül egész viselkedésében semmi sem árulja el, milyen határtalanul izgatott. Bruce Carmyle eszménye az erős férfi volt, aki képes felülemelkedni érzelmein. Tudatában volt, hogy zavarba ejtő a pillanat, de eltökélte, hogy ennek nem adja látható jelét. Vetett egy oldalpillantást Sallyre, és arra gondolt: soha, még a Monk's Crofton-i kertben, azon az emlékezetes napon sem látta csinosabbnak. A lány arca sugárzott, a szeme lángolt. Donald bácsi pohos kísértete, amely végigkísérte Mr. Carmyle-t ezen a kiránduláson, ettől a látványtól egyszeriben semmivé foszlott. Csönd lett. Mr. Carmyle, rágyújtván, erőteljesen pöfékelt.

- Mikor érkezett? - kérdezte Sally, mert úgy érezte, mondania kell valamit. Zavarodott volt, nem tudta, örül-e vagy sem a férfi betoppanásának. Aztán, mindent egybevéve, eldöntötte: örül. Volt valami ebben a sötét, hűvös, merev viselkedésű angolban, ami furcsamód megkönnyebbülést hozott. Annyira más volt, mint Mr. Cracknell vagy az északról jött ember, és annyira távol állt attól a lázas atmoszférától, amelyben Sally az éjszakáit töltötte, hogy határozottan megnyugtató volt ránézni.

- Ma este - felelte Bruce Carmyle, és egyenesen szembefordult vele.
- Ma este!
- Tízkor kötöttünk ki.

Megint elfordult. A kívánt hatást elérte, időt engedett a lánynak, hogy átgondolja.

Sally hallgatott. A férfi szavainak jelentősége nem kerülte el a figyelmét. Tudta, hogy Bruce Carmyle jelenléte kihívás, amelyre reagálnia kell. Ám ennek ellenére szinte teljesen egykedvű maradt. Oly sokat küzdött már, hogy teljesen erőtlennek érezte magát, mint a hajótörött, aki nem képes tovább úszni, és elhatározza, hogy átadja magát a kimerültségnek. A teremben uralkodó hőség fojtogató takaróként borult rá. Elkínzott idegei a zenekar és a közönség hangorkánjában kegyelemért könyörögtek.

- Táncoljunk erre? - kérdezte Mr. Carmyle.

A zenekar egy érzelgős, nyúlós dallamot kezdett játszani, amely arra törekedett, hogy a Broadwayn elért rövid életű sikeréből a lehető legtöbbet arassa le; Sally is legalább százszor hallotta, már a könyökén jött ki.

- Ha akar...

A hatékonyság volt Bruce Carmyle hitvallása. Azon kevés férfi közé tartozott, aki meg sem próbálkozik olyasmivel, amit ne tudna tökéletesen végrehajtani. Már korai életszakaszában eldöntötte, hogy a tánctudás az úriember műveltségi követelményei közé tartozik, ezért gondot fordított rá, hogy alaposan elsajátítsa. A táncparkett felé haladva Sally önkéntelenül felkészítette magát az ügyetlen lökdösődésre, amihez tánc címén szokva volt a Virágoskertben, ám ehelyett egy mesteri szakember karjában találta magát - a férfi jobban táncolt, mint akár ő maga. Sallyben szétáradt egy furcsa érzés, amely már majdnem hálának nevezhető, feszült idegei csodásan ellazultak, édes békesség szállt reá. Ellazulva, elégedetten, félig lehunyt szemmel adta át magát a muzsika ritmusának, és azt tapasztalta, hogy az elcsépelt melódiából titokzatos módon elpárolgott az olcsó, édeskés szirup, és abban a pillanatban Bruce Carmyle iránti érzései is gyökeres változáson mentek keresztül.

Eddig sohasem vette a fáradságot, hogy aprólékosan kielemezze a férfi iránti érzelmeit, egy valamit azonban első találkozásuk óta pontosan tudott: azt, hogy fizikailag visszataszítónak tartja. Hiába az elegancia, hiába, hogy a maga sötét, baljós módján jóvágású férfi, Sally mégis visszariadt tőle. Most azonban, a tánc varázsának hatása alatt elült benne az ellenérzés. Mintha ledőlt volna egy korlát kettejük között.

- Sally!

A lány érezte, hogy partnerének karja szorosabban öleli, izmai remegnek. Ekkor meglátta a férfi arcát. Bruce Carmyle tekintete

fellángolt, és Sally a kiszolgáltatottság különös érzésével imbolygott tovább a táncban. Döbbenten riadt fel a félálomból, amelyben ringatta magát, felismerve, hogy ez a tánc nem késlelteti a döntés pillanatát, ahogy remélte. Fülébe jutottak a forrón elsuttogott szavak az áradó zene hátán, amely egyszerre megint fülsértően harsánnyá vált... A férfi elismételte azt, amit egyszer már elmondott azon a messzi délelőttön Monk's Croftonban, az angliai tavaszban. Sally kábulatában is tisztában volt vele, hogy ebben a pillanatban a támadás nem sportszerű, de a tudata bénult maradt.

A zene hirtelen elhallgatott. A huzamos taps hatására újfent felharsant, de Sally addigra már az asztala felé tartott, a férfi pedig árnyékként követte. Egyikük sem szólt. Bruce Carmyle elmondta, amit mondani akart, Sally meg csak ült, maga elé nézett, és igyekezett gondolkodni. Fáradt volt, fáradt, fáradt. Égett a szeme. Mindent megpróbált, hogy képes legyen józanul szembenézni a helyzettel. Érdemes tovább küzdenie? Van még valami a világon, amiért érdemes küzdeni? Csak annyit tudott, hogy kimerült, reménytelenül, a lelke legmélyéig kimerült.

A zene elhallgatott. Ismét felhangzott a taps, de a zenekar ezúttal rá sem hederített. A parkett lassanként kiürült. A lábak csosszanása elcsitult. A Virágoskert annyira csöndes lett, amennyire ez egyáltalán lehetséges. Még a csevegő emberek hangja is furcsán, fojtottan duruzsolt. Sally lehunyta a szemét, és abban a pillanatban valahol magasan, a mennyezet közelében énekelni kezdett egy madár.

Isadore Abrahams szavatartó ember volt. Virágoskertet kínált, hát el is követett mindent, hogy a publikumnak olyasmit nyújtson, ami a lehető legjobban hasonlít virágoskertre, már amennyire ez egy túlzsúfolt, túlfűtött, túl hangos táncos mulatótól a Broadwayn elvárható. A falakat papírrózsák ékesítették, minden oszlop mellett dézsa állt, amelyben valódi tulipánok nyíltak, és a mennyezeten kalitkák függtek, bennük madarakkal. Ezek egyike, hogy hirtelen elült a ribillió odalent, egyszerre énekelni kezdett.

Sallynek gyakran megesett a szíve ezeken a kis teremtéseken, nemegyszer könyörgött is Abrahams úrnak, hogy részesítse őket amnesztiában, persze mindhiába. Ám épp ebben a pillanatban nem az jutott eszébe, hogy a madárka a maga nyelvén éppúgy a szabadulásáért imádkozik, ahogy gondolatban ő is. A lány fülében, amint ott ült a sorssal

viaskodva, a madárdal derűsen csengett. Megnyugtatta. Szinte gyógyító erővel hatott rá. És lelki szemei előtt hirtelen fölmerült Monk's Crofton látomása: hűvös, zöld, békés menedék Anglia enyhe napja alatt, és csábította, ahogy a távoli oázis csalogatja a tikkadt sivatagi vándort.

Arra lett figyelmes, hogy Monk's Crofton ura kezét az ő kezére tette, és egyre erősebb szorítással tartja fogva. Odanézett, és kissé összerázkódott. Mindig viszolygott Bruce Carmyle kezétől. Erős volt, csontos, és a kézfején fekete szőrszálak nőttek. A férfival kapcsolatos legelső érzései között az is szerepelt: utálná, ha ez a kéz megérintené. De most nem mozdult. Gondolataiban megint fölmerült az az ódon kert... A biztos kikötő, ahol végre megpihenhet...

A férfi odahajolt hozzá, és a fülébe suttogott. A teremben nagyobb volt a tömeg, mint valaha, nagyobb a hőség, mint valaha, nagyobb a lárma, mint valaha. A madár fent a magasban megint énekelni kezdett, és Sally végre megértette, mit mond: „Vigyetek ki innen!" Számít még bármi ezen kívül? Nem érdekes, hova, hogyan vagy ki által, csak az a lényeg, hogy ki innen! Monk's Crofton hűvös és zöld és nyugalmas...

- Rendben van - mondta Sally.

3

Bruce Carmyle a sikeres kérő szerepében kissé eltanácstalanodott. Elégedetlenség fogta el. Nem is amiatt, ahogyan Sally igent mondott. Természetesen jobban esett volna, ha ebből a rendkívüli alkalomból a lány több melegséget tanúsít, de melegségre Mr. Carmyle eleve nem is számított. Elégedetlenségét az okozta, hogy rendszerető elméjével csak most fogta fel, milyen alkalmatlan helyet és időpontot választott érzelmei kiárasztására. A hagyománytisztelő gondolati iskola számára, amelyhez ő is tartozott, s amely a lánykéréshez a holdvilágot és az édes kettest tekinti megfelelő körülményeknek, a Virágoskert mint környezet, lett légyen bár mégoly rendes hely, állt légyen bár mégoly rendes vezetés alatt, mérhetetlenül visszatetsző volt.

A zenekar megint rákezdte, de nem afféle lágy, elomló muzsikát játszott, amilyet a szerelmes kíván, ha lelke legjavát kívánja feltárni. Duhaj one-stepet játszottak torz rezekkel, nagy csörömpöléssel, amitől a

legkülönbeknek is eláll az ékesszólása. Ameddig a szem ellátott, párok bukdácsoltak, hullámzottak, lökdösődtek, közvetlenül a hátuk mögött pedig két pincér vesztegelt szóváltásba bonyolódva, a vendégek füle hallatára, ahogy a pincérek nézeteltéréseiket előszeretettel intézni szokták. A beszélgetés a kívánt érzelmi hőfokon immár nem volt folytatható, Bruce Carmyle ezért jegyességük első perceit léha fecsegessél töltötte.

- Rettenetes ez a lárma - mondta nyűgösen.
- Az - helyeselt Sally.
- Mindig ilyen?
- Mindig.
- Bele lehet süketülni!
- Bele.

Mr. Carmyle romantikus oldala hangosan tiltakozhatott volna e gyalázatosan méltatlan banalitások hallatán. Fantáziálásaiban, amikor sikeres udvarlóként látta önmagát, az ilyen pillanatokban vélte megtalálni legfőbb erősségét: közvetlenül a sorsdöntő kérdés elhangzása és a válasz elrebegése utáni szakaszban. Képzeletben úgy szokta megrendezni a jelenetet, hogy büszkén, de gyengéden magához vonja lehajtott fejű partnerét, és néhány örökre emlékezetes mondatot duruzsol a fülébe. De hogy lehet duruzsolni ebben az iszonyú ricsajban? Bruce Carmyle a gyengédségből éles fordulattal ingerültségbe csapott át.

- Gyakran jár ide?
- Igen.
- Miért?
- Táncolni.

Mr. Carmyle tehetetlenül dühöngött magában. A helyzetről, amely oly romantikus is lehetett volna, hirtelen az az alkalom jutott eszébe, amikor húszéves korában élete első bálján vett részt, és a sarokban ücsörgött egy cserepes pálma mögött, szégyenlősen verítékezett, és egy rózsaszínbe öltözött, elbűvölő tündérrel próbált beszélgetni. Ez a bál azon ritka alkalmak közé tartozott, amikor tökéletesen hátrányos helyzetet volt kénytelen átélni. Még ma is érezte a nyakán olvadozó magas gallér ragacsos kényelmetlenségét. Magától értetődően nem szívesen emlékezett erre a jelenetre; határtalanul bosszantotta, hogy épp most jutott eszébe,

életének ebben a magasztos pillanatában. Szinte erőszakosan próbálta a beszélgetést emelkedettebb szintre rántani.

- Drágám - suttogta, mert rájött, hogy ha fél métert jobbra húzza a székét, és oldalt dől, akkor suttogási helyzetbe kerülhet -, most annyira...

- Batd, batü! I presto ravioli hollandese! - kiáltotta ekkor az egyik veszekedő pincér a háta mögött, legalábbis Bruce Carmyle így értette az elhangzottakat.

- La donna e mobile spaghetti napoli terrazina - replikázott a másik pincér fűtötten.

- ... most annyira, de annyira...

- Infanta prosciutto isolabella con parlamenté del torontó - vágott vissza az első pincér elerőtlenedve, de kitartóan.

- ... annyira boldoggá tett...

- Funiculi funicula vicente de tutti frutti vermicelli sul campo della gloria risotto! - jelentette ki a második pincér, és e riposzt révén technikai kiütéssel megnyerte a mérkőzést.

Bruce Carmyle feladta, rágyújtott egy rosszkedvű cigarettára. Elhatalmasodott rajta az az érzés, amely időről időre mindannyiunkat elővesz: minden hiába.

A zene abbamaradt. Az olasz kolónia két kiváló fia eltűnt a dolga után, feltehetőleg vendettát kezdeményeztek valahol. Aránylagos nyugalom állt be. Bruce Carmyle érzelmei azonban, mint megrepedt csengettyűk, elhangolódtak már, képtelen volt visszatalálni az első pillanatok csodás elragadtatásához. Kutatott önmagában, de léha fecsegésnél egyebet megint csak nem talált.

- Hova lett a társasága? - kérdezte.

- A társaságom?

- A barátai, akikkel idejött - mondta Mr. Carmyle.

Ez a kérdés még ebben az érzelmileg feszült pillanatban is foglalkoztatta. Az ő szabályozott világában a lányok nem jártak egymagukban vendéglátó helyekre.

- Nincs társaságom.

- Egyedül jött? - kiáltott fel Bruce Carmyle őszintén elszörnyedve. És miközben e szavakat kiejtette, újra megjelent Donald bácsi mostanáig

félretuszkolt kísértete, pohosabban, mint valaha, és rosszallóan fújkálta bajuszát.

- Itt dolgozom - mondta Sally.

Mr. Carmyle hevesen megrándult.

- Itt dolgozik?
- Táncosnő vagyok, tudja?

Sally elhallgatott, mert figyelmét hirtelen magára vonta valaki a terem távolabbi részén. Konkrétan egy keménykötésű, vörös hajú fiatalember, aki az egyik asztalnál kornyadozó Mr. Reginald Cracknell mellett bukkant fel. Kezében kosarat tartott, és a kosárból hirtelen, a beszélgetések lármájában is jól hallhatóan, éles csaholás hangzott fel. Mr. Cracknell fölrezzent a tompulatból, átvette a kosarat, fölemelte a fedelét. A csaholás hangereje megnövekedett.

Mr. Cracknell a kosárral kezében felállt. Bizonytalan lépésekkel és a tovatűnt remények délibábját kergetők réveteg arckifejezésével ahhoz az asztalhoz óvakodott, ahol Miss Mabel Hobson ült büszkén és fensőbbségesen. A következő pillanatban a rátarti hölgy, a hódoló és kíváncsi tömeg érdeklődésének központja, keblére ölelt egy sivalkodva tiltakozó pekingi palotapincsit, Mr. Cracknell pedig, felismerve a kínálkozó pillanatot, akár egy jó hadvezér, leült Miss Hobson asztala mellé. Az igaz szerelem útjából elhárult az akadály.

A vörös hajú fiatalember merően nézte Sallyt.

- Táncosnő! - fakadt ki Mr. Carmyle.

Az imént lezajlott kis drámáról egyedül ő nem vett tudomást. A jelenet bővelkedett emberi mozzanatokban, felbukkant benne a szerelmi szál, a csattanót sem nélkülözte, tehát megvolt benne minden, amivel a jó drámának rendelkeznie kell, Mr. Carmyle-t mégsem ragadta meg. Az ő gondolatai egyebütt jártak. Donald bácsi vádló alakja sehogy sem akart eltűnni lelki szemei elől. Donald bácsi szigorú hangja mindegyre ott csengett fülében.

Táncosnő! Hivatásos taxitáncosnő egy Broadway-mulatóban! Iszonyú kétségek kúsztak kígyóként Bruce Carmyle agyába. Ugyan mit tud valójában erről a lányról, akinek épp az imént ajánlotta fel az életre szóló kiváltságot, hogy vele élheti le az életét? Honnan sejthette volna, hogy ez a lány kiféle...? A pontos jelző nem jutott eszébe, de azért tudta, mire

gondol. Vajon méltó-e erre a kiváltságra? Ez a lényeg! Egész életében kényesen távol tartotta magát a nőtársadalomnak azon részétől, amely a nagyvárosok éjszakai életével állt kapcsolatban. Londoni klubtársainak némelyike ugyan a Gaiety színház tánckarába nősült be, de Mr. Carmyle, jóllehet nem volt kifogása a Gaiety tánckara ellen a maga helyén - azaz a rivalda túloldalán -, ezekre a fiatalemberekre mindig a társadalom számkivetettjeiként tekintett. A szent őrület, amely a South Audley Streetről egészen idáig hajszolta, hogy Sallyt megnyerje magának, most gyors apadásnak indult.

Sally meghallotta a felhördülést, és odafordult. Tekintetében annyi tiszta őszinteség világolt, hogy egy pillanatra visszaszorította a csúszómászó kétségeket a homályba, ahonnan előjöttek. Nem csinált bolondot magából - vitázott Mr. Carmyle Donald bácsi alászállt kísértetével. Ki az, aki ránéz Sallyre, és egy pillanatig is megfordul a fejében, hogy ez a lány nem tökéletes és szeretetreméltó? Bruce Carmyle-t újabb hő érzelemhullám árasztotta el, mint a visszatérő dagály.

- Tudja, elvesztettem a vagyonomat, muszáj volt munkát vállalnom - mondta Sally.

- Értem, értem - mormogta Mr. Carmyle, és ha a sors békén hagyta volna végre, ki tudja, milyen magaslataira jut el a gyengédségnek. Csakhogy a sors, mivel senki emberfiát nem tisztel, épp ebben a pillanatban sodorta Bruce Carmyle életébe George Washington Williamst.

George Washington Williamst, a tehetséges, színes bőrű úriembert Mr. Abrahams a bárok világából emelte ki, hogy estéről estére a Virágoskertben lépjen fel. Foglalkozására nézve dzsesszdobos volt, s mutatványához hozzátartozott, hogy miután néhány perces dzsesszdobolással szórakoztatta a közönséget, felállt a dobok mellől, hogy körbejárja a táncparkettet szegélyező asztalokat, és játékosan úgy tett, mintha lenyisszantaná az ott ülők haját két, ollószerűen tartott dobverőjével. Műsora épp ebben a szakaszban tartott, amikor Mr. Carmyle férfiúi érzelmektől fűtötten Sallyhez hajolt, és levegőt vett, hogy néhány jól megválasztott mondat segítségével kiöntse lelkét. Nem csoda hát, hogy meglepődött és felháborodott, amikor egy szerecsen, akivel nem is voltak bemutatva egymásnak, fölé hajolt, és megengedhetetlen szabadosságra ragadtatta magát a tarkója táján.

A „felháborodott" kifejezést alkalmaztuk, ám ez a szó erőtlen. Attól, hogy ilyen pillanatban megzavarták, testének minden sejtje fölberzenkedett. A dobverők csettegése megőrjítette. Mr. Williams barátságos, jóindulatú mosolyának ragyogó fehérsége volt az utolsó csepp a pohárban. Mr. Carmyle emberi méltósága megtiporva fetrengett. Köröskörül az emberek nevettek. Rajta. Bruce Carmyle-ban undor ébredt a Virágoskert egésze iránt, s vele gyanú és ellenszenv minden iránt, ami ezzel az intézménnyel összefügg. Talpra ugrott.

- Azt hiszem, elmegyek - mondta.

Sally nem felelt. Pipacsot nézte, aki a Reginald Cracknell által elhagyott asztalnál állt.

- Jó éjszakát - sziszegte Mr. Carmyle a foga között.
- Ó, már megy is? - rezzent össze Sally.

Zavar fogta el. Bárhogy próbálta, képtelen volt olyan szavakat találni, amelyek akár a legcsekélyebb meghittségét is képesek lettek volna kifejezni. Igyekezett tudatosítani magában, hogy házasságot ígért ennek az embernek, ám még soha nem érezte ennyire idegennek, ily kevéssé az élete részének. Maga sem hitte, hogy képes volt erre, e visszavonhatatlan lépés megtételére.

Pipacs váratlan megjelenése felkavarta. Az utóbbi fél órában nem jutott eszébe, de most ráébredt, hogy a Bruce Carmyle-lal kötendő házasság véget vetne Pipacshoz fűződő barátságának. E perctől fogva Pipacs az ő számára meghalt. Ha valami biztos ezen a világon, akkor ez az. Sally Nicholas lehet jó pajtása Pipacsnak, de Mrs. Carmyle sohasem találkozhat vele többé. A veszteség érzése kis híján leterítette, mint egy ökölcsapás.

- Igen. Elegem van ebből a helyből - szólt Bruce Carmyle.
- Jó éjszakát - mondta Sally. Tétovázott. - Mikor látom? - kérdezte.

Bruce Carmyle felismerte, hogy nem a legelőnyösebb oldalát mutatja. Rájött: engedte elhatalmasodni magán az idegességet.

- Ugye nem bánja, ha távozom? - kérdezte barátságosabban. - Az a helyzet, hogy nem bírom itt tovább. De egyet mondhatok: nagyon hamar ki fogom szabadítani innen.

- Sajnos a felmondási időt ki kell töltenem, különben nem mehetek el - mondta Sally kötelességtudóan.

- Ezt majd holnap megbeszéljük. Reggel felhívom, és elmegyünk valahova automobilon. Magának friss levegőre van szüksége ez után. - Mr. Carmyle merev undorral körültekintett, és Mr. Isadore Abrahams szeme fénye, a Virágoskert iránti érzéseit egyetlen megvető horkantásban foglalta össze. - Istenem! Micsoda hely!

Gyors léptekkel eltűnt szem elől. Pipacs pedig boldogan ragyogva Sally asztalához suhant, mint postagalamb a dúcra.

4

- Szent Isten, vagyis, hogy mondjam, nahát! - lelkendezett Pipacs. - Fura, hogy... Micsoda mázli! - Aggodalmasan hátrapislantott. - A rokonom elcsízta a húkot?

- Tessék?

- Elhúzta a csíkot? - magyarázta Pipacs. - Azt akarom kérdezni, ugye már nem jön vissza?

- Mr. Carmyle? Nem, elment.

- Az helyes - mondta Pipacs elégedetten. - Egy percig, amíg dumáltatok, azt hittem, hogy együtt vagytok. De mi az ördögöt keres Amerikában, a guta üsse meg? Ott van neki egész Európa, szórakozhatna, ahol csak akar, mért kell pont New Yorkban rontania a levegőt? Mit mondjak, óriási, hogy összefutottunk. Ezer éve... Persze a leveleknek is lehet örülni, de azért az nem ugyanaz. Ráadásul baromi rossz levélíró vagyok. Úgyhogy ez most irtó jó! Rendelhetek neked valamit? Mondjuk, egy kávét, vagy egy tojást, vagy valamit? Az áldóját! Hát ez tényleg óriási!

Elrajzolt, becsületes arca ragyogott az örömtől, Sally úgy érezte, mintha téli éjszakán belépett volna egy meleg, barátságos szobába. Menten jó kedvre derült.

- Ó, Pipacs! Ha tudnád, milyen jó újra látni!
- Tényleg? Szóval most komolyan örülsz nekem?
- Nem kifejezés, hogy örülök neked.
- Az nagyon jó. Már attól féltem, el is felejtettél.
- Elfelejtettelek?!

Sally megvilágosodásszerűen ébredt rá, milyen távol volt attól, hogy megfeledkezzen Pipacsról; hogy milyen hatalmas helyet foglalt el gondolataiban.

- Borzalmasan hiányoztál - mondta, és amint kiejtette e szavakat, máris szegényesnek érezte őket.

- Nahát! - válaszolta Pipacs, és magában ő is a gondolatok kifejezésére alkalmatlan eszköznek minősítette a beszélt nyelvet.

Kis csend támadt. Találkozásuk első örömhullámának csitultával Sally nyugtalanságot érzett a szíve mélyén, mintha a világ kizökkent volna tengelyéből. Igyekezett nem venni róla tudomást, de az érzés nem hagyta magát. Nőttön-nőtt. Homályosan kezdte felfogni, mit jelent neki Pipacs, és küzdött ellene, hogy világosan felismerje. Különös dolgok történtek vele ma éjjel, furcsa érzelmek kerítették hatalmukba. Pipacsot is valahogy másnak érzékelte - mintha most látná először.

- Remekül nézel ki - mondta, hogy amennyire csak tudja, talajszinten tartsa a beszélgetést.

- Mert remekül vagyok - felelte Pipacs. - Életemben nem voltam még ilyen jól. Egész nap kint a szabadban... Egyszerű életet élek, meg minden... Persze hajtok is, mint a gép. Úgy értem, irtóra megy a bolt. Láttad az előbb? Most szállítottam le Percyt, a pincsit ennek a hogyishívjáknak. Ötszáz dollár ezen az egy üzleten. Már itt a csekk a zsebemben. De milyen fura véletlen, hogy pont akkor liferálom az árut, amikor pont te is itt vagy! Először nem is akartam hinni a szememnek. Izé, remélem, a társaságod nem bánja, hogy ideszemtelenkedtem. Majd magyarázd el, hogy régi cimborák vagyunk, te indítottál el a pályán, meg minden. Figyelj - folytatta kicsit halkabban -, tudom, hogy utálod a hálálkodást, de muszáj megmondanom, hogy milyen hihetetlenül rendes dolog volt tőled...

- Miss Nicholas!

Lee Schoenstein állt az asztal mellett, mellette pedig egy lámpalázas fiatalember, kis bajusszal és csíptetővel. Sally felállt, és Pipacs a következő pillanatban már egyedül ült a helyén, tátott szájjal bámulva Sally után, ahogy a lány eltűnt a szeme elől, majd ismét megjelent a táncparketten hullámzó tömegben. Pipacs ilyen közelről még sohasem látott bűvészmutatványt, de ebben a pillanatban nem is volt illuzionistákra

hangolva. Füstölgött, dohogott magában, mert ilyen szemtelenséget, ilyen vegytiszta arcátlanságot, ilyen égbekiáltó pimaszságot még sohasem volt alkalma megtapasztalni. Csak úgy idejönni, egy magánbeszélgetés kellős közepén, és elrángatni a lányt, ráadásul egy árva szó nélkül...

- Ki volt ez a csóka? - kérdezte ingerülten, amikor a zene leállt, és Sally visszasántikált hozzá.
- Mr. Schoenstein.
- És a másik?
- Akivel táncoltam? Azt nem ismerem.
- Nem ismered?

Sally rájött, hogy beszélgetésük kényes ponthoz érkezett. Innen már csak a teljes őszinteség útján lehet kilábalni.

- Pipacs - kezdte -, emlékszel? Amikor megismerkedtünk, meséltem, hogy azelőtt a Broadwayn dolgoztam táncosnőként. Ez az a hely. Megint itt dolgozom.

Pipacs minden vonása tökéletes értetlenséget tükrözött.

- Nem értem - mondta szükségtelenül, hiszen az arca már tudatta ezt.
- Visszakaptam a régi munkámat.
- De miért?
- Hát... muszáj volt csinálnom valamit. - Gyorsan folytatta, mert Pipacs szemében már halványan felpislákolt a felismerés fénye. - Tudod, Fillmore tönkrement... szegénykém, nem tehetett róla. Rémes balszerencse üldözte... és, szóval, az én pénzem nagy része is az ő vállalkozásában volt befektetve, úgyhogy...

Elharapta a szót, mert zavarba jött Pipacs tekintetétől, és megmagyarázhatatlan bűntudat fogta el. Az a tekintet elképedésről és hitetlenkedő rettenetről árulkodott.

- Azt akarod mondani... - Pipacs nyelt egy nagyot, és újra kezdte. - Azt akarod mondani, hogy odaadtad nekem... azt a sok pénzt... a kennelre... és neked semmid sem maradt? Azt akarod mondani...

Sally lopva a lángvörös arcra pillantott, aztán gyorsan elkapta tekintetét. Csönd volt, villamosság vibrált a levegőben.

- Figyelj - robbant ki Pipacs hirtelen, szokatlanul erőszakosan -, hozzám kell jönnöd feleségül! Nincs mese, hozzám kell jönnöd feleségül. Nem úgy értem - tette hozzá sietve -, szóval tudom én, hogy ahhoz mégy

feleségül, akihez csak akarsz... de nem jönnél hozzám feleségül? Sally, az ég szerelmére, ugorj bele! Mostanáig nem szóltam erről, mert azt gondoltam, mégse zavarlak ilyenekkel, de most... Ó, a francba, bárcsak el tudnám mondani. Mindig is baromi nehezemre esett a beszéd. De... szóval, figyelj, azt akarom mondani, tudom, hogy nem vagyok egy nagy szám, meg minden, de úgy látom, azért egy kicsit talán szimpatikus vagyok neked, ha már képes voltál ezt megtenni az emberért... és... Szóval, szeretlek, mint a nyavalya, amióta csak megismertelek. Szóval, állati jó lenne, ha beleugranál, Sally. Legalább gondoskodni tudnék rólad, meg ilyesmi... Érted! Mit akarok mondani... Dolgoznék, ahogy bírok, és mindent megtennék érted... Nem vagyok én olyan hülye, hogy azt higgyem, egy ilyen lány, mint te... szóval... hogy szerethet egy olyan alakot, mint én, de...

Sally Pipacs kezére tette tenyerét.

- Drága Pipacs - mondta -, én tényleg szeretlek. Kezdettől fogva tudhattam volna, de úgy látszik, csak ma este értettem meg magam igazán. - Fölkelt, és a fiúhoz hajolva fülébe súgta: - Soha senki mást nem fogok szeretni, Pipacs. Légy szíves, ezt soha ne felejtsd el. - Elindult, de Pipacs elkapta a karját, és visszatartotta.

- Sally...

A lány elhúzta a karját, arca megvonaglott, ahogy megpróbálta visszafojtani a kitörni készülő könnyeket.

- Őrültséget csináltam - mondta. - Pipacs, az unokatestvéred... Mr. Carmyle... az előbb megkérte a kezemet, és én igent mondtam.

Azzal eliramodott, úgy futott az asztalok között, mint a rejtekhelyére menekülő erdei vad. Pipacs mozdulatlanul nézett utána.

5

Sally kis nappalijában türelmetlenül csörömpölt a telefon, amikor a lány kinyitotta a bejárati ajtót. Sejtette, ki van a vonal túlsó végén; a csengő lármája úgy hangzott fülében, mint egy bajbajutott barát segélykiáltása. Az ajtót sem csukta be maga után, csak futott az asztalkához, és felkapta a hallgatót. A vonalban fojtott, panaszos hang szólalt meg.

- Halló... Halló... Izé... Halló...

- Halló, Pipacs - szólt bele Sally halkan.

Félig harsány, félig gurgulázó kiáltás volt a válasz.

- Sally! Te vagy az?
- Igen, itt vagyok, Pipacs.
- Már időtlen idők óta hívlak.
- Most léptem be. Gyalog jöttem haza.

Csend.

- Halló.
- Igen?
- Izé, hogy mondjam... - Pipacs szokás szerint az önkifejezés nehézségeivel küszködött. - Arról a hogyhívjákról van szó. Amit mondtál.
- Igen? - mondta Sally, vigyázva, hogy a hangja ne remegjen.
- Azt mondtad... - Pipacsot megint cserbenhagyta a szókincse. - Azt mondtad, hogy szeretsz.
- Igen - felelte Sally őszintén.

Újabb különös hang gurult végig a dróton, és eltelt néhány pillanat, mire Pipacs folytatni tudta.

- Szóval... szóval... Ezt meg kellene beszélnünk, majd ha találkozunk. Hogy mondjam, nincs értelme kínlódni a telefonban, kicsit ki vagyok ütve. Nem is álmodtam volna... De várj csak, figyelj, mi az az izé, amit Bruce-ról mondtál?
- Megmondtam, jól értetted. - Sally arca eltorzult, kezében remegett a hallgató. - Őrültséget csináltam. Akkor még nem tudtam... Most meg már késő.
- Szent Isten! - Pipacs hangja élesen felvijjogott. - Nem mondhatod komolyan... Csak nem akarsz tényleg hozzámenni?
- Muszáj. Megígértem.
- De hát az Isten áldjon meg...
- Nincs értelme. Muszáj.
- De hát az az ember egy rémség!
- Nem szeghetem meg a szavamat.
- Ilyen hülyeséget még életemben nem hallottam - mondta Pipacs nagy nyomatékkal. - Már hogyne tehetned. Senki se várja el, hogy...
- Nem tehetem, drága Pipacs. Tényleg.
- De hallgass ide...

- XVII. fejezet Nincs értelme tovább vitázni erről. Komolyan. Hol alszol ma éjjel?

- Ki? Én? Ja, a Plazában.

Sallynek sikerült erődenül felkacagnia.

- A Plazában! Komolyan mondom, Pipacs, neked tényleg kellene valaki, aki a gondodat viseli. Így szórni a pénzedet... De most már ne beszéljünk többet. Késő re jár, fáradt vagyok. Majd holnap meglátogatlak. Jó éjszakát.

Gyorsan helyére tette a hallgatót, hogy elejét vegye az újabb tiltakozási hullámnak. Mielőtt megfordult volna, a háta mögött megszólalt egy hang.

- Sally!

Gerald Foster állt az ajtóban.

Sally leszámol egy kísértettel

1

Sally arcába lassanként visszatért a vér, szíve, amely a meglepetéstől egy pillanatra őrült ugrálásba kezdett, újra fölvette normális ritmusát. A váratlan hang okozta ijedelem elmúltával teljesen nyugodtnak érezte magát. Valahányszor korábban elképzelte ezt a találkozást, hiszen annak előbb-utóbb elkerülhetetlenül meg kellett történnie, mindig a pánikhoz hasonló érzés vett rajta erőt, de most, hogy valóban bekövetkezett, alig moccant meg benne valami. Azok után, ami az éjszaka történt, nem volt képes heves érzelmek átélésére.

- Hello, Sally - folytatta Gerald.

Nehezen forgott a nyelve, ostoba mosollyal állt ott kissé billegve, és fél kezével az ajtószárnyba kapaszkodott. Ingujjban volt, gallér nélkül, jól láthatóan súlyosan ittas állapotban. Arca fehér volt és puffadt, egész lényének átázott, züllött jellege volt.

Sally nem szólt semmit. Az elcsigázottság bénító terhe alatt átjutott a második szakaszba, a kimerült idegrendszer indián nyarába, amelyre

rendellenes éberség jellemző. Némán nézte a férfit, hűvösen és szenvtelenül, mint egy idegen.

- Hello - ismételte Gerald.
- Mit akarsz? - szólalt meg Sally.
- Hallottam a hangodat. Nyitva volt az ajtó. Gondoltam, benézek.
- Mit akarsz?

A Gerald arcára kitűzött csenevész mosoly eltűnt. Arcán könnycsepp gördült alá. Részegsége éppen a szentimentális szakaszban tartott.

- Sally... S-Sally... én annyira szerencséden vagyok. - A nehezebb szótagok kásásán elmosódtak. - Hallottam a hangodat. Nyitva volt az ajtó. Gondoltam, benézek.

Sally emlékezetében megvillant valami. Mintha egyszer már átélte volna ugyanezt. Aztán eszébe jutott. Ez az egész egyszerűen csak Mr. Reginald Cracknell magánszámának második szereposztása.

- Azt hiszem, le kellene feküdnöd - mondta rendíthetetlenül. Immár semmi sem érinthette meg, sem a férfi látványa, sem szégyentelenül viselt elesettsége.

- Minek? Úgyse tudnék aludni. Sally, el se tudod képzelni, mennyire padlón vagyok. Most látom csak, milyen hülye voltam.

Sally tett egy gyors kézmozdulatot, hogy elejét vegye a továbbiaknak, mert úgy sejtette, hogy most egy megkésett megbánási jelenet következik, mentegetőzés azért, ahogy Gerald elbánt vele. Nem akarta végighallgatni, ahogy a férfi könnyek között előadja, mennyire sajnálja, hogy tönkretette Sally életét. De kiderült, hogy az elgyötört lelket nem ez nyomasztja.

- Hülyeség volt színdarabot írni - folytatta. - Először bejött, de nem vagyok képes megismételni. Semmi értelme. Meg kellett volna maradnom az újságírásnál. Ahhoz értek. Muszáj lesz visszatérnem oda. Ma este megint bukás volt. Nincs értelme tovább próbálkozni. Vissza kell mennem a taposómalomba, a fene enné meg.

Halkan sírdogált, megszakadt a szíve sanyarú sorsa miatt.

- Teljesen a padlón vagyok - motyogta.

Tett egy lépést előre, ezzel már bent is volt a szobában, ott megtántorodott, és sietve visszalépett az ajtó biztos támaszához. Sally mesterséges nyugalmát egy pillanatig viszolygás váltotta fel, majd elmúlt, és a lány ismét a közöny vértezetében találta magát.

- Feküdj le, Gerald - mondta. - Reggelre jobban érzed magad.

Gerald leapadt értelmébe behatolhatott némi sejtelem arra nézve, hogyan fogja érezni magát reggelre, mert megborzongott, és melankóliája tovább mélyült.

- Reggel talán már nem is élek - jelentette ki ünnepélyesen. - Nagy kedvem van véget vetni ennek az egésznek. Az egésznek! - ismételte széles taglejtéssel, de a mozdulat nem jutott el a végpontjáig, bele kellett kapaszkodnia a segítőkész ajtóba.

Sally nem volt melodrámára hangolva.

- Eredj már, és feküdj le - mondta türelmetlenül.

A kezdeti, furcsa, fagyos közöny kezdett elmúlni, és a helyét egyre erősödő düh vette át: haragudott Geraldra, amiért így lealacsonyítja magát, és haragudott önmagára is, hogy képes volt vonzódni ehhez az alakhoz. Szégyellte magát, ha arra gondolt, hogy valaha teljesen alárendelte magát a férfi személyiségének. A mardosó szégyen hatására megkeményedett, semmi szánalmat nem érzett. Halványan érzékelte, hogy ma éjjel furcsa változás ment végbe benne. Rendesen bármely szenvedő élőlény azonnal kiváltotta szánakozását, de az, hogy Gerald siránkozik, mert vissza kell térnie a rendszeres munkához, egyáltalán nem indította meg - erre maga a szenvedő is felfigyelt, és szóvá is tette.

- Nincs benned együrtér... együttérzés - panaszolta.

- Sajnálom - mondta Sally.

Fürgén az ajtóhoz lépett, és taszított egyet rajta. A támaszára hagyatkozó Gerald ezáltal a kilincsbe kapaszkodva a folyosóra penderült, és olyan arcot vágott, mint akivel váratlanul felszállt a léghajó. Elengedte a kilincset, és bizonytalanul elindult a folyosón. Tapasztalta, hogy a saját ajtaja tárva áll előtte, átbotorkált a küszöbön, Sally pedig, miután tekintetével követte, amíg biztos révbe nem jutott, bement a hálószobájába azzal a szándékkal, hogy a zaklatott éjszaka után végre nyugovóra térjen.

Szinte azon nyomban meg is gondolta magát. Az alvás mint lehetőség kiesett: lázas nyugtalanság kerítette hatalmába. Pongyolát kerített magára, és kiment a konyhába, hogy megállapítsa, készletei lehetővé teszik-e, hogy egy pohár forró tejet magához vegyen.

Kiderült, hogy aznap reggel az utolsó csepp tejet is odaadta egy céltudatos tekintetű, vörös macskának, aki az ablakon át látogatott be

hozzá, hogy együtt reggelizzenek, és már kezdte megbánni önfeláldozó vendégszeretetét, amikor gondolatait fojtott robaj szakította félbe.

Hegyezte a fülét. A zaj a folyosó túloldaláról érkezett. Sally az ajtóhoz sietett, és kinyitotta. A szemközti lakás ajtaja mögül sorozatos recsegés-ropogás és csörömpölés sorozata hallatszott, és mindegyik újabb kitörés hangosabb, rémületesebb volt, mint az előző.

Az éjszaka csendjében felharsanó váratlan, erős zajoknak megvan az a tulajdonságuk, hogy áttörnek a legmerevebb érdektelenségen is. Gerald néhány perccel ezelőtt eljátszott a gondolattal, hogy erőszakos úton vet véget szenvedéseinek, és ez akkor Sallyt teljesen hidegen hagyta. Most azonban a tudata visszaugrott az elhangzottakhoz, és a közöny helyébe aggodalom lépett. Tagadhatatlan, hogy Gerald olyan állapotban volt, amelyben nem felelhetett a tetteiért, s ezért szinte bármi kitelhetett tőle. Az ajtónyílásban fülelő Sally egy pillanatra pánikba esett.

A csatazajt rövid csend követte, de Sally még mindig az ajtóban állt és tusakodott magában, amikor újra felzúdult a robaj, de olyan erővel, hogy Sally nem tétovázott tovább. Odaszaladt az ajtóhoz, és erősen megdöngette.

2

Bármilyen elemi csapás következett is be otthonában, egy pillanat alatt kiderült, hogy Geraldnak sikerült túlélnie: odabentről csoszogó lépések hallatszottak, majd megnyílt az ajtó. Gerald állt a küszöbön, arcára visszatért az erőtlen, csenevész mosoly.

- Hello, Sally!

Ahogy megpillantotta a férfit méltatlan állapotban, de szemlátomást sértetlenül, Sally rövid ijedelme eloszlott, és helyébe türelmetlen ingerültség költözött. Mintha Gerald eddigi bűnlajstroma nem lenne elég, most még fölöslegesen meg is rémíti az embert.

- Mi volt az a zaj? - szögezte neki a kérdést.
- Zaj? - értetlenkedett Gerald tátott szájjal.
- Igen, zaj - vetette oda Sally.
- Takarítottam - bökte ki Gerald bagolyszerű komolysággal, mint aki tudja, hogy nem teljesen ura önmagának.

Sally benyomakodott Gerald mellett az ajtórésen. A lakás majdnem pontosan ugyanolyan volt, mint az övé, és látszott rajta, hogy Elsa Doland aprólékos nőiességgel igyekezett csinossá és kényelmessé tenni. A lakberendezés volt a hobbija. Még Mrs. Meecher panziójának eléggé alkalmatlan közegébe is sikerült bizonyos finomságot csempésznie, Sally eléggé irigyelte is ezért, mert belőle hiányoztak ezek a hajlamok. Lakberendezőként Elsa az apró, finom, törékeny díszítésekhez vonzódott, és nem riadt vissza a túlzsúfoltságtól. A képek szorongtak a falon, kis asztalkákon minden rendű és rangú porcelánholmi sokasága állt, bővében voltak a színes üveg-ernyős lámpák, a fali polcokon dísztányérok sorakoztak.

Azt mondjuk: a tányérok sorakoztak, a képek szorongtak, de helyesebb lenne egy régies nyelvi szerkezetet igénybe véve így fogalmazni: sorakoztak volt, illetve szorongtak volt, mivel Sally csupán következtetés útján tudta rekonstruálni, milyen lehetett a lakás, mielőtt Gerald hozzáfogott az - úgymond - takarításhoz. Sally lendületesen hatolt be a lakásba, de mihelyst átlépte a küszöböt, megtorpant a romhalmaz bús düledékei láttán. Ha gránát robbant volna a kis nappaliban, az sem végezhetett volna nagyobb pusztítást.

A gyenge jellemű ember pszichéjének alkohol és meghiúsult törekvések következtében végbement változása nem egyszerű kutatási terület, mert az ilyen ember hangulatai oly sűrűn váltakoznak, hogy a megfigyelő nem győzi követni. Gerald Foster tíz perccel ezelőtt még a ragacsos önsajnálat szorításában vergődött, és jelenlegi állapota arra utalt, hogy ismét ez a hangulat vette elő. A kettő között azonban lezajlott egy rövid, de hatékony kitörés, amelyet mindközönségesen ámokfutásnak is nevezhetnénk. Hogy mi váltotta ki, és miért ért véget ilyen hirtelen, azt Sally kellő pszichológiai képzettség nélkül nem tudta megállapítani, de hogy végbement, arra rendkívül meggyőző, szabad szemmel is érzékelhető tanújelek álltak rendelkezésre. Az indulatosan - vagy talán bűntudatosan - a sarokba hajított, súlyos golfütő jelezte, milyen eszköz igénybevételével hajtották végre a tereprendezést.

Lehangoló káosz uralkodott mindenfelé. A padlót mindenféle méretű és alakú üveg- és porcelánhulladék borította. Szétzúzott szobrocskák és vázák maradványai között képek darabkái hevertek, amelyeket mintha

valami őskori vadállat marcangolt volna cafatokra. Ahogy Sally az első döbbenet okozta megtorpanás után beóvakodott, lába alatt dísztárgyak törmeléke ropogott. Ámuló szemmel nézett végig a lecsupaszított falakon, és Geraldhoz fordult magyarázatért.

Gerald egy véletlenül állva maradt asztalkára rogyott, és csöndesen pityergett. Megint eszébe jutott, milyen nagyon-nagyon csúnyán elbánt vele az élet.

- Nahát - hápogott Sally -, ezt szépen elintézted!

Hatalmas reccsenés hallatszott: a véletlenül állva maradt asztalka, amelyet teremtője nem hatalmas terhek hordozására alkotott, a ház urának súlya alatt összeomlott, fadarabokat záporozva mindenfelé, Sally hangulata pedig egy csapásra megváltozott. Kevés olyan helyzet adódik az életben, amelyben egyenlő arányban keveredik tragédia és komédia, Sally ezúttal az esemény mulatságos, humorérzéket csiklandozó vetületére reagált. Ha kielemezte volna érzelmeit, felismerte volna, hogy önmagát neveti ki: a szerencsétlen, érzelgős kis Sallyt, aki valaha olyan képtelenséget vett a fejébe, hogy ezt a szánalmasan nevetséges frátert komolyan veszi. Könnyű lett a szíve, nevetős kedve támadt; egy székre roskadt, és gyöngyözően kacagott.

A zuhanás okozta megrázkódtatás láthatólag meghozta a kívánt hatást: Geraldban feltámadt valami, ami már közel állt az értelemhez. Feltápászkodott egy akvarellsorozat romjai közül, és egyre fokozódó rosszallással nézett Sallyre.

- Semmi együttérzés - mondta méltóságteljesen.
- Nem tehetek róla - mentegetőzött Sally. - Annyira vicces volt.
- Nem is vicces - tiltakozott Gerald; agya kezdett ismét elködösülni.
- Miért csináltad ezt?

Gerald egy pillanatra visszazuhant az őszinte felháborodás hangulatába, amely erőt adott volt a golfütőt lendítő karnak. Sérelmei ismét feltolultak benne.

- Nem voltam hajlandó tovább tűrni - harsogta hévvel. - Az embert cserben hagyja a felesége... Tönkreteszi az ember darabját, és átmegy egy másik társulathoz... Már miért ne törtem volna össze a cuccait? Miért kéne tűrnöm ezt a bánásmódot? Miért? Miért?

- Nem kéne - felelte Sally -, úgyhogy erről kár is beszélni. Úgy látom, nagyon férfiasan és önállóan cselekedtél.
- Ez az. Férfiasan és önállóan. - Fenyegetően fölemelte az ujját. - Nem is érdekel, mit mond az a nő - folytatta. - Az se érdekel, ha sose jön vissza. Az a nő...

Sally nem akart vitába szállni Geralddal Elsa távollétének témakörében. Az eset mulatságos jellege már kezdett halványulni, a lány vidámsága kezdte átadni helyét az alantas helyzet okozta fáradt undornak. Érezte, hogy már nem sokáig képes elviselni Gerald Foster társaságát. Felállt, és határozott nyilatkozatot tett.

- Most pedig - mondotta - kitakarítok.

Gerald más álláspontra helyezkedett.

- Nem! - tiltakozott hirtelen jött méltósággal. - Nem! Szó sem lehet róla. Hadd találja így az a nő! Maradjon így, ahogy van.
- Ne hülyéskedj. Ki kell takarítani. Megcsinálom. Menj át hozzám, ülj le. Majd szólok, ha visszajöhetsz.
- Nem! - rázta a fejét Gerald.

Sally toppantott egyet a recsegő romokon. Hirtelen elviselhetetlennek érezte a férfi látványát.

- Tedd, amit mondtam! - förmedt rá.

Gerald ingadozott egy darabig, de harciassága gyorsan apadt. Rövid tiltakozás után elcsoszogott; Sally hallotta, hogy bemegy az ő lakásába. Mély, megkönnyebbült sóhajjal hozzálátott, hogy végrehajtsa feladatát.

A konyhában tett látogatás feltárt egy hosszú nyelű partvist, Sally fölfegyverkezett vele, és munkához látott. Szorgos kis teremtés volt, a káoszból csakhamar kezdett valamiféle rend kibontakozni. A lakás csak teljes felújítás után nézett volna ki ismét lakhatónak, de fél óra elteltével a padló tiszta volt, a vázák, tányérok, lámpaernyők, képek és egyéb üvegtárgyak törmeléke tetszetős kis kupacokban a fal mellé került. Sally visszavitte a seprűt a konyhába, aztán a nappali ablakához lépett, kitárta az ablakot, és kinézett.

Valószerűtlen látvány tárult elé: az éjszaka véget ért. Az alant nyújtózkodó, kihalt utca különös, fémes fényben derengett, ami a szép napok reggelének előhírnöke. Hűvös szél suttogott a fülébe, a háztetők felett egyenletes, halvány kék volt az ég.

Eljött az ablaktól, és az ajtó felé indult, ám hirtelen teljes kimerültség kerítette hatalmába. Egy fotelhez támolygott, és már csak annyit érzékelt, hogy minden további cselekvésre képtelen a fáradtságtól. A szeme lecsukódott, és még mielőtt fejét nekidöntötte volna a támlának, már aludt.

3

Sally felébredt. A nyitott ablakon beáradt a napfény, bezúdult a hétköznapját élő, dolga után loholó város millió zaja. Lépések kopogtak a járdán, autókürtök harsogtak, villamosok csilingeltek, ahogy áthaladtak a kereszteződésen. A lány csak körülbelül sejtette, hány óra lehet, de nyilvánvaló volt, hogy a délelőtt java része már eltelt. Merev derékkal ült fel. Fájt a feje.

Bement a fürdőszobába, megmosta az arcát, ettől kicsit jobban lett. Kezdett elszivárogni belőle a rossz éjszaka utáni reggel tompa nyomottsága. Kihajolt az ablakon, élvezte a friss levegőt, aztán kilépett a folyosóra, és átment a saját lakásába. Hangos horkolás fogadta: kiderült, hogy Gerald Foster is egy fotelben töltötte az éjszakát. Az ablak mellett terpeszkedett, lábát kinyújtva, fejét az egyik karfára támasztva. Nem volt megejtő látvány.

Sally állt, nézte a férfit, és újra elfogta az undor, mint már az éjjel is. A viszolygásba azonban némi öröm is vegyült. Végérvényesen lezárult életének egy sötét fejezete. Bármit hozzanak is ezentúl az évek, többé nem tér vissza a fájó sóvárgás a férfi után, aki valaha kifejthetetlenül beleszövődött élete kelméjébe. Azt hitte, Gerald személyisége oly erősen fogva tartja, hogy soha többé nem szabadulhat, de most nyugodtan tudott ránézni, és csak egy kis szánalmat és visszatetszést váltott ki belőle. A varázs odalett.

Gyengéden megrázogatta, Gerald összerezzent, felült, és hunyorgott az erős fényben. A szája még mindig nyitva volt. Ostobán bámult Sallyre, aztán nagy üggyel-bajjal kikecmergett a fotelból.

- Jaj, Istenem! - szólalt meg, mindkét kezét a homlokára szorította, és visszaült. Megnyalta kiszáradt ajkát, nyöszörgött. - Jaj, de fáj a fejem!

Sally mondhatta volna azt, hogy meg is érdemli, de megtartóztatta magát.

- Meg kéne mosakodnod - javasolta.

- Igaz - helyeselt Gerald, és nehézkesen talpra állt megint.
- Kérsz reggelit?
- Nem... - rebegte Gerald elhalóan, és kibotorkált a fürdőszobába.

Sally leült a megüresedett fotelbe. Soha életében nem érzett még ilyet, minden olyan volt, mintha csak álmodná.
Távolról hallotta a vízcsobogást a fürdőszobából, és úgy érezte, hogy egy pillanat múlva ismét el fog aludni. Felállt, kitárta az ablakot, és a friss levegő megint életre keltette. Távoli érdeklődéssel nézte az utca eseményeit. Azok is valószerűtlenek voltak, részei ennek az éber álomnak. Az emberek titokzatos célok után siettek mindenfelé. Egy rejtelmes macska lépdelt át óvakodva a túloldalra. A ház tövében egy nyitott tetejű autó motorja berregett álmosan.

A szemlélődésbe az ajtócsengő vijjogása hasított bele. Kiment, ajtót nyitott. Bruce Carmyle állt a küszöbön. Könnyű autóskabátot viselt, sötét arcát látható igyekezettel iparkodott egy sugárzóan megnyerő mosoly felillesztésével meglágyítani.

- Hát itt vagyok - mondta Bruce Carmyle vidáman. - Elkészült?

Ahogy eljött a pirkadat, a napfény némi bűntudatot ébresztett Mr. Carmyle-ban. Borotválkozás közben, majd a kádban ülve arra a következtetésre jutott, hogy éjszakai viselkedése nem volt minden tekintetben kifogástalan. Éppenséggel brutális talán nem volt, de vitathatatlan, hogy megnyerőnek sem mutatta magát. Kurtán-furcsán hagyta magára Sallyt a Virágoskertben - tökéletes udvarló ilyet sohasem tett volna. Hagyta, hogy idegessége felülkerekedjék, és most ki akarta köszörülni a csorbát. Ez volt a magyarázat egyébként korán reggel ritkán tapasztalható vidámságára.

Sally értetlenül bámult rá. Tökéletesen megfeledkezett arról, hogy a férfi megígérte: reggel érte jön, és autós kirándulásra viszi. Kereste a megfelelő szavakat, de egyet sem talált. Mr. Carmyle eközben azon tanakodott magában, hogy vajon most csókolja-e meg Sallyt, vagy várjon alkalmasabb pillanatra, így hát zavart csönd ereszkedett rájuk, mint a köd, a férfi arcáról pedig úgy hervadt le a megnyerő mosoly, ahogy a fenntartó szándék kiveszett mögüle.

- Odakint... öööö... vár a kocsi, és...

Ezen a ponton Mr. Carmyle-hoz hűtlenné lettek a szavak, mert amikor belekezdett a mondatba, Sally háta mögött kinyílt a fürdőszoba ajtaja, és kilépett rajta Gerald Foster. Mr. Carmyle tátott szájjal bámulta Geraldot, Gerald tátott szájjal bámulta Mr. Carmyle-t.

A kilengéssel töltött éjszaka után az arcon alkalmazott hideg víz jó szolgálatot tesz, de azért teljesen nem regenerálja az embert. Gerald Foster rendkívül súlyos és komplikációkkal súlyosbított esetében a regenerálás szinte teljesen elmaradt. Az ismeretlen egyén, aki a felébredés óta vörösen izzó szegecseket kalapált Gerald Foster koponyájába, lankadatlanul folytatta tevékenységét. A koponya gazdája tétován méregette Mr. Carmyle-t.

Bruce Carmyle éles süvítessél szívta be a levegőt, és mereven állt a küszöbön. Baljós lángra gyúlt tekintete fel-alá járt Gerald Foster alakján, és nem talált rajta semmi kedvére valót. Egy kornyadt fickót látott, ingujjban és az esti öltözék alapelemeiben, egy undorító, züllött alakot, akinek a szeme véreres, az arca falfehér, és ráférne a borotválkozás. Minden halvány kétely, amely Mr. Carmyle-t Sally megismerése óta nyugtalanította, egyszeriben bizonyossággá lett. Hát Donald bácsinak mégis igaza volt! Hát ilyenfajta lány ez!

Könyökénél megjelent Donald bácsi potrohos szellemalakja, és önelégülten fújkálta bajuszát.

- Nem megmondtam? - kérdezte kajánul.

Sally nem mozdult. A helyzet meghaladta lélekjelenlétét. A valóság most is olyan volt, mintha álmodná az egészet: sem szólni, sem megmozdulni nem volt képes.

- Hát így... - szólalt meg Mr. Carmyle, és további mondandójának kifejezésére a beszédes elhallgatás stíluseszközét alkalmazta. Hideg düh kerítette hatalmába. Kinyújtott ujjal Geraldra mutatott, és szóra nyitotta száját, de rájött, hogy dadogna, ezért inkább magába fojtotta szavait. Ilyen helyzetben nem csorbíthatja méltóságát dadogással. Nyelt egyet, és eszébe jutott egy mondat, amely elég rövid volt ahhoz, hogy nagy bizonyossággal ne okozzon bajt, de ahhoz elég hosszú, hogy mondanivalója beleférjen.

- Ki innen! - mondta.

Gerald Foster is hangsúlyt helyezett a méltóságra, s elérkezettnek látta az időt, hogy ennek hangot is adjon. Csakhogy ezzel egyidejűleg pokoli

fejfájás is kínozta. Amikor kihúzta magát, hogy megtudakolja Mr. Carmyle-tól, mégis mit képzel, olyan nyilallás állt a koponyájába, hogy kénytelen volt kímélő testhelyzetet ölteni. Előregörnyedt, homlokát a tenyerébe temette, és nyögött.

- Ki innen!

Gerald egy pillanatig tétovázott. Aztán egy újabb hirtelen fejgörcs meggyőzte arról, hogy sem öröm, sem haszon nem fakadna a vita folytatásából, így lassan az ajtó felé kullogott. Bruce Carmyle keze ökölbe szorult. A benne rejlő emberhím, amely a hosszas mellőzöttségtől némiképp berozsdásodott, fizikai erőszak alkalmazására sarkallta, ám fülébe bölcsebb tanácsokat sugdosott a méltóság, így Gerald áthaladhatott a veszélyzónán, és sértetlenül juthatott ki a folyosóra. Mr. Carmyle szembefordult Sallyvel, ahogy Arthur király fordult egy hasonló, bár kevésbé jelentős alkalommal Guinevere királynő felé, kérdőre vonni őt.

- Hát így... - monda újfent.

Sally rezzenéstelenül állta a tekintetét. Mr. Carmyle nem kis bosszúsággal úgy ítélte, hogy a körülményekhez képest túlságosan is rezzenéstelenül.

- Ez - tette hozzá Mr. Carmyle - rendkívül mulatságos. Várta, hogy erre Sally mond valamit, de a lány hallgatott.

- Persze számíthattam volna rá - folytatta Mr. Carmyle keserű kacagással.

Sally kirántotta magát a rátelepedett letargiából.

- Akarja, hogy megmagyarázzam? - kérdezte.
- Erre nem lehet magyarázat - felelte Mr. Carmyle hidegen.
- Úgy is jó - bólintott Sally. Szünet.
- Ég önnel - mondta Mr. Carmyle.
- Ég önnel - mondta Sally.

Mr. Carmyle az ajtóból egy pillanatra még visszanézett. Sally már az ablaknál állt, és az utcát bámulta. A karcsú kis alak, a napfényben csillogó haj láttán valami belemarkolt Bruce Carmyle szívébe, és a férfi megingott. De a következő pillanatban összeszedte erejét, és az ajtó határozott döndüléssel becsapódott mögötte.

Az utcán beszállt a kocsiba, s közben önkéntelenül felpillantott az ablakra, de a lány már nem állt ott. Aztán az automobil egyre sebesebben

végigberregett az utcán. Sally ezalatt Pipacs álmos hangját hallgatta a telefonban. Amikor a fiatalember rájött, hogy ki ébresztette fel, álmossága mintegy varázsütésre elillant, és mámoros öröm csendült meg benne. Pipacs öt perc múlva már a kádban volt, és hamisan énekelt.

XVIII. fejezet
A kalandok vége

Sűrűsödött a sötétség, lassan, szinte bocsánatkérően, mintha sajnálná, hogy kénytelen véget vetni ennek a tökéletes nyári napnak. Nyugaton a fák fölött még halványan derengett az ég, az újhold ezüst sarlóként fénylett a pajta fölött. Sally kilépett a házból, és komoly arccal háromszor meghajolt, hogy az újhold szerencsét hozzon. A tornác előtt megállt a kavicsos járdán, mélyen beszívta az édes esti illatokat, és megállapította, hogy az élet kellemes.

A sötétség bizonyos kezdeti vonakodás után hanyatt-homlok leszállt, hogy hamar túl legyen rajta. Az égbolt egyenletes sötétkékre váltott, tűszúrásnyi, néma csillagokkal. A Patchogue-ba, Babylonba és egyéb fontos csomópontokba vezető műút halványszürke betonja láthatatlanná vált. A mező túloldalán álló házakban lámpák gyúltak. A kennelek felől egyetlen, álmos vakkantás hangzott fel, mire a Sally sarkában guruló, borzas kis fehér kutya megtorpant, és vézna csahintás formájában ellenvéleményt jelentett be.

Oly csöndes volt az este, hogy már messziről, jóval azelőtt, hogy befordult volna a kapun, hallani lehetett Pipacs lépteit: hazafelé jött a faluból, ahová ennivaló, az esti lapok és a Sally által megkötendő pulóverhez való fonal megvásárlása céljából sétált át. Sally nem látta még az érkezőt, de a lépések felé fordult, és újra azt az otthonos, kellemesen borzongató örömöt élte át, mint az utóbbi évben minden áldott este.

- Pipacs - mondta Sally.
- Hahó!

A bozontos kiskutya újabb, fontoskodó vakkantásokat hallatva leszaladt a kapuhoz, hogy végére járjon a dolognak, és Pipacs által hűvös fogadtatásban részesült. A fiatalember, bármennyire kedvelte is a kutyákat, sohasem volt képes szeretettel tekinteni Totóra. Tiltakozott is eleget, amikor egy hónappal ezelőtt Sally bejelentette: segíteni szeretne Mrs. Meecheren, aki a végső kétségbeesés szélén állt, mert kutyuskája ijesztően kedvetlen volt az utóbbi időben. Egykori szállásadónőjük kikönyörögte Sallytől, hogy levegőváltozás céljából fogadják be a gyengélkedő ebecskét.

- Csodálatos, amit Totóval csináltál, angyalom - mondta Sally, ahogy Pipacs közelebb ért, szigorúan távol tartva magát a lelkes öleb üdvözlő ugrándozásától. - Egészen ki van cserélve.

- Ez a szerencséje - mondta Pipacs.

- Éveken át, amíg Mrs. Meechernél laktam, a méltóságteljes vonulás volt a leggyorsabb mozdulat, amit láttam tőle. Most meg állandóan szaladgál.

- Túl volt etetve a szerencsétlen, amióta csak a világra jött - mondta Pipacs. - Ezen kívül nem volt semmi baja. Egy kis módszeres diéta rendbe hozta. A jövő héten - derült fel Pipacs - akár haza is adhatjuk.

- Nekem hiányozni fog.

- Nekem viszont alig egy ujjnyi hiányzott... annyival hibáztam el ma reggel, amikor hozzávágtam a cipőmet - mondta Pipacs. - A konyhaasztalon találtam, épp a szalonnát zabálta. Muszáj volt megtennem a szükséges lépéseket.

- Te erős, brutális férfi, te! - dünnyögte Sally. - Mindig mondtam, hogy ijesztő vadság lakik benned. Pipacs, gyönyörű ez az este!

- Hú, az áldóját! - mondta Pipacs hirtelen, ahogy a konyhaajtón kiszüremlő lámpafénybe értek.

- Mi baj?

Pipacs megállt, és vizsga tekintettel mérte végig Sallyt.

- Tudsz róla, hogy csinosabb vagy, mint amikor elindultam a faluba?

Sally kicsit megszorította a karját.

- Szerelmem! - mondta. - Megvetted a birkacombot?

- Pipacsnak földbe gyökerezett a lába a rémülettől.

- A fenébe! Tisztára elfelejtettem.

- Ó, Pipacs, de rövid az eszed. Ezek szerint te is módszeres diétán leszel, mint Toto.
- Figyelj, irtóra sajnálom. De fonalat, azt hoztam.
- Ha azt hiszed, hogy fonalat fogunk enni...
- Hát semmi sincs itthon?
- Csak zöldség és gyümölcs.
- Az nagyon jó lesz. De persze, ha ragaszkodsz a báránycombhoz...
- Nem, nem. Nekem elég a spirituális táplálék. Különben is, azt mondják, hogy a zöldségek jót tesznek a vérnyomásnak, vagy minek. Persze a postát is elfelejtetted, ugye?
- Dehogyis! Arra nagyon odafigyeltem, akár a sas. Két levél jött, airedale-terrier kölyköket rendelnek.
- Ejha! Pipacs, nagyon megszaladt nekünk!
- Föl fog vetni a pénz - bólintott Pipacs elégedetten. - Föl fog vetni. Ha így megy tovább, meg tudjuk venni azt a kis kétüléses kocsit. Neked is jött egy leveled. Tessék.
- Fillmore küldte - mondta Sally, a konyhában vizsgálgatva a borítékot. - Mit mondjak, ideje. Hónapok óta egy szót sem hallottam felőle.

Leült, és felbontotta a levelet. Pipacs felhuppant az asztal tetejére, kényelmes tartásba helyezkedett, és olvasni kezdte az esti lapokat. Később, miután végigfutotta a sportrovatot, leengedte az újságot, és elégedett tekintete Sally lehajtott fején állapodott meg.

Habár már majdnem egy éve házasember volt, Pipacs még mindig a kába álmélkodás állapotában, afféle csodavilágban élt, és hitte is, nem is a saját boldogságát. Annak idején épp elégszer látott olyat, hogy valami messziről jól néz ki, de a közelebbi vizsgálat próbáját nem állja ki - ez alól szinte csak a házassága volt kivétel.

A házasság, amennyiben Sally a másik résztvevő, egyike annak a kevés dolognak a világon, amelynek nincs hátulütője. Nyílt rajongással, csillogó szemmel figyelte feleségét. Sally felkuncogott, és odanyújtott egy papírszeletet.

- Pipacs, ezt nézd meg!

Odanyúlt, és átvette a küldeményt. Ez a szöveg ált rajta nyomtatott nagybetűkkel:

NYAMM
BŐSÉGES - ÍZLETES - TÁPLÁLÓ
KÜLÖNLEGESSÉG
(CSAK ANNYIT MONDJON: „NYAMM!" –
EZT EGY GYEREK IS TUDJA.)

Pipacs tanácstalan homlokráncolással szemlélte a rejtjeleket.

- Mi ez? - tudakolta.
- Ez Fillmore.
- Hogyhogy?

Sally kacagott.

- Fillmore és Gladys egy kis vendéglőt nyitott Pittsburgh-ben.
- Vendéglőt! - Pipacs hangjában megbotránkozás csendült. Tudta ugyan, hogy sógorának, korunk Napóleonjának színigazgatói karrierje nagy puffanással zsákutcába jutott, de attól még nem veszítette el tiszteletét iránta, változatlanul szellemóriásnak tekintette. Fillmore Nicholas, a Sors Letéteményese odáig süllyed, hogy vendéglőt vezet - ráadásul egy kis vendéglőt! Ez szinte már illetlenségnek tűnt Pipacs szemében.

Sally viszont - mivel a húgok sohasem tanúsítanak kellő tiszteletet bátyjuk iránt - örvendezett.

- Isteni ötlet - mondta lelkesen. - Nagyon úgy néz ki, hogy Fillmore-ból végre tényleg lesz valami. Azt írja, előbb csak kicsiben indultak, sertéshús-pástétomot készítettek...
- Mi az, hogy Nyamm? - szakította félbe Pipacs, hangot adva a kérdésnek, amely az egészből leginkább foglalkoztatta.
- Az csak márkanév, te buta. Gladys istenien főz, megcsinálta a pástétomokat, Fillmore pedig kihordta. Olyan jól bejött nekik, hogy most igazi vendéglőt nyitottak, és az is sikeres. Figyeld csak! - Sally kuncogott, és visszalapozott egyet a levélben. - Hol is van...? Igen! „...szilárd anyagi bázison. Azonnal beütött a siker, el is határoztam, hogy igazán nagyban folytatjuk. A Nagy Üzletet a Nagy Ötlet alapozza meg. Terveim szerint vállalkozásunkat óriási mértékben kibővítem: igen rövid időn belül fiókokat nyitok New Yorkban, Chicagóban, Detroitban és minden nagyvárosban. Mindegyik külön üzemvezetővel, és mindegyikben a

szokásos menü mellett kapható lesz különlegességünk, a Nyamm húspástétom. Ezután, ha ezek már gördülékenyen működnek, áthajózom Angliába, és ott is bevezetem a Nyamm Húspástétomot..." Hát nem kész csoda ez az ember?

- Piszkosul eszes fazon. Mindig mondtam.

- Meg kell mondanom, kicsit szorongtam, amikor ezt olvastam. Olyan sokszor láttam már Fillmore Nagy Ötleteit. Mindig ez a baj vele. Csinál valami jót, aztán túlzásba viszi, míg végül kipukkad az egész. De most mégis minden más, mert ott van mellette Gladys, és vigyáz rá. Van a levélnek utóirata is, azt Gladys írta. Csak három szó, de gyógyír a testvéri szívnek... „Én nem hiszem!" - azt mondja, és nem is tudom, mikor olvastam ennyire megnyugtató szavakat. Hála az égnek, szegény Fillmore jó kezekben van.

- Húspástétom... - tűnődött el Pipacs, mert bensőjében működésbe lépett az egészséges éhségérzet. - Bárcsak küldött volna egyet abból a különlegességből. Tudnék vele mit kezdeni.

Sally felállt, és összeborzolta férje vörös haját.

- Szegény jó Pipacs! Gondoltam, hogy nehezen leszel meg a birkasült nélkül. Olyan szép ez az este, gyere, sétáljunk át a faluba, és rúgjunk ki a hámból a vendégfogadóban. Pillanatokon belül úgyis milliomosok leszünk, megengedhetjük magunknak!

VÉGE